

Het dagboek van een onbenul

1892

Door George en Weedon Grossmith

Inleiding door Mr. Pooter

Waarom zou ik mijn dagboek niet publiceren? Ik heb vaak de memoires gezien van mensen waar ik nooit van gehoord had, en ik zie niet in – omdat ik toevallig geen “Iemand” ben – waarom mijn dagboek niet interessant zou zijn. Ik heb alleen spijt dat ik er niet mee begonnen ben toen ik nog jong was.

Charles Pooter

Hoofdstuk I

We installeren ons in onze nieuwe woning, en ik besluit om een dagboek bij te houden. - Winkeliers bezorgen ons wat last, en zo ook het schraapijzer. - De hulppredikant komt op bezoek en maakt mij een groot compliment.

Carry, mijn nette echtgenote, en ik wonen nu sinds een week in ons nieuwe huis, "The Laurels", Brickfield Terrace, Holloway – een mooie woning met zes kamers, de kelder niet meegerekend, met een ontbijtkamer aan de voorzijde. We hebben een kleine voortuin; en een trap met tien treden welke naar de voordeur loopt, welke we, tussen haakjes, gesloten houden met een ketting. Cummings, Gowing en onze andere intieme vrienden komen altijd langs de kleine zij-ingang, waardoor de dienstmeid niet meer naar de voordeur hoeft te lopen en niet meer gestoord wordt in haar werk. We hebben een mooie kleine achtertuin welke tot aan de spoorlijn loopt. We waren eerst nogal belang voor het geluid van de treinen, maar de eigenaar zei dat we dat na een tijdje niet eens meer zouden opmerken, en gaf ons 2 pond korting op de huur. Hij had zeker gelijk; en behalve een scheur in de onderkant van de tuinmuur hebben we er geen ongemak van ondervonden. Na mijn werk in de City ben ik graag thuis. Wat heb je aan een huis wanneer je er nooit bent? "Home, Sweet Home," dat is mijn motto. 's Avonds ben ik altijd thuis. Onze oude vriend Gowing mag altijd binnenspringen zonder enig ceremonieel; en ook Cummings, welke recht tegenover ons woont, mag dat doen. Mijn lieve echtgenote Caroline en ik zijn altijd blij om hen te zien, wanneer ze bij ons binnenvallen. Maar Carrie en ik slagen erin om samen de avonden door te brengen zonder onze vrienden. Er is altijd wel iets te doen: ergens een vertind spijkertje inslaan, een jaloezieluik recht hangen, een waaier omhoog hangen, of een stuk tapijt vast nagelen – allemaal dingen welke ik kan doen met mijn pijp in mijn mond; ondertussen vindt Carrie zich niet te goed om een knoop aan een hemd te naaien, een kussensloop te verstellen of de "Sylvia Gavotte" te oefenen op onze nieuwe buffetpiano

(aangeschaft onder het drie jaren systeem), vervaardigd door W. Bilkson (in kleine letters), van Collard & Collard (in zeer grote letters). Het is ook ene hele geruststelling voor ons om te weten dat Willie, onze jongen, het zo goed doet in de Bank van Oldham. We zouden hem graag wat vaker zien. Nu wat mijn dagboek betreft:

3 april. – De lokale middenstand komt zijn diensten aanbieden, en ik heb aan Farmerson, de ijzerhandelaar, beloofd om op hem beroep te doen wanneer ik nagels of ander gereedschap nodig zou hebben. Tussen haakjes, dat doet er mij aan denken dat er geen sleutel op de slaapkamerdeur zit, en dat de bel moet nagekeken worden. De bel van de zitkamer is stuk, en die van de voordeur rinkelt in de slaapkamer van de dienstbode, wat nogal bespottelijk is. Onze goede vriend Gowing kwam even aanwippen maar wilde niet blijven en zei dat er een afschuwelijke verfgeur hing.

4 april. – De lokale handelaars blijven zich aanbieden; omdat Carrie niet thuis was kwam ik met Horwin, welke een degelijke slager met een mooie, zindelijke winkel leek te zijn, overeen dat hij aan ons mocht leveren. Ik heb voor morgen een schapenschouder besteld, bij wijze van proef. Carrie werd het eens met Borset, de boterhandelaar, en bestelde een pond verse boter, en anderhalf pond gezouten boter voor de keuken, en voor een shilling eieren. 's Avonds viel Cummings onverwacht binnen om mij een meerschuijmen pijp te tonen welke hij gewonnen had op een loterij in de stad, en zegde mij dat ik ze voorzichtig moest behandelen, omdat de kleuren afgingen wanneer je hand een beetje vochtig was. Hij zei dat hij niet kon blijven, omdat hij niet zo hield van de verfgeur, en struikelde over de voetenschraper toen hij buiten ging. Ik moet die modderschraper verwijderen, of anders zal ik ooit een beMODDERD figuur slaan. Ik maak niet vaak een grapje.

5 april. – Er worden twee schapenschouders geleverd omdat Carrie een gelijkaardige overeenkomst met een andere slager had gesloten zonder mij te verwittigen. Gowing kwam langs, en viel over de schraper toen hij binnenkwam. Ik MOET die schraper verwijderen.

6 april. – De eitjes bij het ontbijt waren zonder meer afschuwelijk; heb ze teruggestuurd naar Borset met mijn groeten en heb hem laten weten dat hij niet meer moest langskomen voor verdere bestellingen. Kon mijn paraplu niet vinden, en alhoewel het stortregende moest ik uitgaan zonder. Sarah zei dat Mr. Gowing hem vorige avond per abuis moet hebben meegenomen, omdat er in de hal een wandelstok stond welke aan niemand toebehoorde. 's Avonds hoorde ik iemand met een luide stem tegen de dienstmeid praten in de hal en ik ging kijken wie het was en was verbaasd toen ik daar Borset, de boterhandelaar, aantrof, welke zowel dronken als beledigend was. Toen hij mij zag zei Borset dat hij zich liever liet hangen dan nog ooit goederen te leveren aan kantoorclerken uit de City – het sop was de kolen niet waard. Ik bewaarde mijn zelfbeheersing en merkte rustig op dat ik dacht dat het voor een kantoorclerk uit de City best MOGELIJK was zich als een GENTLEMAN te gedragen. Hij antwoordde dat het hem erg verheugde om dat te horen, en wilde weten of ik er al ooit één ontmoet had, want dat geluk had HIJ nog niet gehad. Hij verliet het huis en sloeg de deur achter zich dicht, waardoor het waaiervormig bovenraam bijna gebarsten was; en ik hoorde hem vallen over de voetschraper, waardoor ik blij was dat ik hem nog niet verwijderd had. Toen hij weg was bedacht ik een schitterend antwoord dat ik hem had moeten geven. Ik zal het echter voor een andere gelegenheid bewaren.

7 april. – Aangezien het zaterdag was, keek ik ernaar uit om vroeg thuis te zijn, en een paar dingen recht te zetten; maar twee van onze kantoorchefs waren afwezig door ziekte, en ik was pas thuis om zeven uur. Ik vond er Borset wachtend. Hij was gedurende de dag al driemaal langs geweest om zich te verontschuldigen voor zijn gedrag van vorige avond. Hij zei dat hij

niet in de mogelijkheid was geweest om vorige maandag zijn verlofdag te nemen en dat hij hem daarom gisteravond had genomen. Hij smeekte mij om zijn verontschuldiging te aanvaarden, samen met een pond verse boter. Hij lijkt, bij nader inzien, een geschikte kerel; ik bestelde dus wat verse eieren bij hem, met het dringende verzoek dat ze deze keer VERS zouden zijn. Ik ben bang dat we per slot van rekening toch nog een nieuwe traploper zullen moeten aanschaffen; de oude looper is niet breed genoeg om aan te sluiten op de geverfde stukken aan beide zijden. Carrie stelt voor om de onbedekte stukken zelf te schilderen. Ik zal eens kijken of we maandag een passende kleur (donkere chocolade) kunnen vinden.

8 april. – Na de mis kwam de hulppredikant met ons mee. Ik stuurde Carrie naar binnen om de voordeur open te maken, welke we alleen bij speciale gelegenheden gebruiken. Ze kreeg ze niet open, en na al mijn vertoon was ik verplicht om de hulppredikant (wiens naam ik, tussen haakjes, niet had verstaan) via de zij-ingang binnen te laten. Hij bleef met zijn voet aan de schraper hangen en scheurde de onderrand van zijn broek. Erg vervelend omdat Carrie niet kon voorstellen om ze te herstellen zonder de zondagsrust te schenden. Na het middagmaal gingen we slapen. Een wandelingetje door de tuin gemaakt en een uitstekend plekje gevonden om tuinkers en radijsjes te zaaien. 's Avonds terug naar de Kerk geweest: teruggekomen met de hulppredikant. Carrie zag dat hij dezelfde broek aan had maar dat ze reeds hersteld was. Hij vraagt me om rond te gaan met de collecteschaal, wat ik een grote eer vind.

Hoofdstuk II

Nog meer problemen met de winkeliers en de schraper. - Gowing wordt nogal vervelend met zijn klachten over de verfgeur. - Ik maak één van de beste grappen in mijn leven. - De geneugten van het tuinieren. - Mr. Stillbrook, Gowing, Cummings en ik hebben een klein geschil. - Sarah zet me voor schut bij Cummings.

9 april. – De ochtend is slecht begonnen. De slager, waarover we besloten hadden om er NIET te bestellen, kwam langs en schold me uit op een zeer onrechtvaardige manier. Hij begon met mij te beledigen en zei dat hij mijn klandizie niet wenste. Ik antwoordde eenvoudig: "Waarover maakt u zich dan zo druk?" En hij schreeuwde uit volle borst, zodat alle burens het konden horen: "Poeh! Donder op. Hu! ik zou 'dingen' zoals jullie wel per dozijn kunnen opkopen!"

Ik deed de deur dicht, en was net bezig om Carrie duidelijk te maken dat deze schandelijke scène geheel en al haar fout was, toen er hevig tegen de deur geschopt werd, hevig genoeg om de panelen te breken. Het was terug de onbeschofte slager, die zei dat hij zijn voet gesneden had aan onze schraper, en dat hij er onmiddellijk een rechtszaak ging van maken. Op weg naar de stad liep ik binnen bij Farmerson, de ijzerhandelaar, en gaf hem de opdracht om de schraper te verwijderen en de bellen te herstellen, aangezien ik het niet de moeite waard vond om de eigenaar met zulke beuzelarijen lastig te vallen.

Moe en vol zorgen thuis gekomen. Mr. Putley, een schilder en behanger, welke een kaartje had gestuurd, zei dat hij de kleur van de trap niet kon namaken, aangezien ze Indisch karmijn bevatte. Hij zei dat hij een halve dag had doorgebracht met het bezoeken van diverse magazijnen om te zien of hij het kon vinden. Hij stelde voor om de hele trap te herschilderen. Het zou slechts een beetje meer kosten; indien hij probeerde om een passende kleur te maken zou hij alleen maar slecht werk afleveren. Het zou zowel aan hem als aan ons meer voldoening schenken indien het werk op een behoorlijke wijze werd gedaan. Ik stemde ermee in, voor voelde dat ik mij had laten bepraten. Heb wat waterkers en radijsjes geplant, en ben om negen uur naar bed gegaan.

10 april. – Farmerson kwam langs om zich zelf met de schraper bezig te houden. Hij lijkt een erg geschikte kerel. Hij zegt dat het normaal niet zijn gewoonte is om dergelijke kleine klusjes zelf op te knappen, maar voor mij wilde hij dat wel doen. Ik bedankte hem en ging naar de stad. Het is een schande hoe laat sommige jonge klerken op het werk arriveren. Ik zei tegen drie van hen dat indien Mr. Perkupp, de directeur, er van hoorde, ze ontslagen konden worden.

Pitt, een apenkop van zeventien, welke nog maar zes weken indienst is, zegde mij "maak je niet druk!". Ik maakte hem duidelijk dat ik de eer had om al twintig jaar voor dit bedrijf te werken, waarop hij onbeschaamd antwoordde dat "het mij aan te zien was." Ik wierp hem een verontwaardigde blik toe en zei: "Ik vraag u om een beetje respect,

mijnheer." Hij antwoordde: "Mij best, vraag maar door." Ik wenste niet verder met hem te argumenteren. Je kunt geen zinnig gesprek voeren met dergelijke mensen. 's Avonds kwam Gowing langs en herhaalde zijn klachten over de geur van de verf. Gowing is soms vervelend met zijn opmerkingen, en niet altijd zo voorzichtig; en Carrie herinnerde hem zeer terecht aan haar aanwezigheid.

11 april. – De waterkers en de radijsjes zijn nog niet uitgekomen. Vandaag was een dag van ergernis. Ik miste de bus van kwart voor negen naar de City, omdat ik woorden had met de loopjongen van de kruidenier, die voor de tweede keer de onbeschaamdheid had om zijn mand naar de voordeur te brengen en sporen van zijn vuile schoenen had achtergelaten op de zopas geschuurde drempel. Hij zegde dat hij gedurende een kwartier met zijn knokkels op de zijdeur had geklopt. Ik wist dat Sarah, onze dienstmeid, dit niet kon horen, omdat ze boven de bedden aan het opmaken was, en daarom vroeg ik de jongen waarom hij niet gebeld had. Hij antwoordde dat hij aan de bel getrokken had maar dat de handgreep in zijn handen was achtergebleven.

Ik was een half uur te laat op kantoor, iets dat mij vroeger nog nooit gebeurd was. Er waren onlangs veel onregelmatigheden in de aanwezigheden van de klerken vastgesteld, en Mr. Perkupp, onze directeur, had ongelukkig genoeg deze ochtend uitgekozen om ons vroeg op de nek te vallen. Iemand had de anderen verwittigd. Het gevolg was dat ik als enige van de hele zwik te laat was. Buckling, één van de eerste bedienden, gedroeg zich als een patente kerel, en het was door zijn tussenkomst dat ik gered werd. Terwijl ik voorbij het bureau van Pitt kwam, hoorde ik hem tegen zijn buur zeggen: "Hoe schandelijk laat sommige van de hoofdklerken kwamen opdaven!" Dit was natuurlijk voor mij bestemd. Ik bejegende die opmerking met een waardige stilte en beperkte mij ertoe een blik naar hem te werpen, wat ongelukkig genoeg tot gevolg had dat ze beiden in een lach schoten. Ik bedacht nadien dat het waardiger zou geweest zijn indien ik gedaan had alsof ik hem niet hoorde. Cummings kwam 's avonds langs en we speelden domino.

12 april. – Waterkers en radijsjes komen nog niet uit. Ik liet Farmerson achter terwijl hij de schraper herstelde, maar toen ik thuis kwam zag ik er drie mannen aan werken. Ik vroeg naar de reden hiervan, en Farmerson zei dat bij het maken van een nieuw gat de gasleiding was doorboord. Hij zei dat het een belachelijke plaats was om een gasleiding te leggen, en de man die het gedaan had wist er klaarblijkelijk niets van. Ik voelde dat zijn excuus geen vertroosting bood voor de kosten welke ik zal moeten dragen. 's Avonds, na de thee, kwam Gowing langs, en we rookten samen in de ontbijtkamer. Carrie kwam bij ons zitten maar bleef niet lang, zeggend dat de rook haar teveel werd. Het was mij eigenlijk ook teveel, want Gowing had mij iets gegeven dat hij een groene sigaar noemde, één die door zijn vriend Shoemach net van Amerika was meegebracht. De sigaar zag er niet groen uit, maar ik beeld me in dat ik er wel zo uit zag; want toen ik ze voor iets meer dan de helft had opgerookt was ik verplicht om me terug te trekken

onder het voorwendsel dat ik tegen Sarah ging zeggen dat ze de glazen mocht binnenbrengen.

Ik wandelde drie of vier keer de tuin rond, de nood aan frisse lucht voelend. Bij mijn terugkeer merkte Gowing op dat ik niet rookte: hij bood me een nieuwe sigaar aan welke ik beleefd afwees. Gowing begon met zijn gebruikelijk gesnuif, en, om hem voor te zijn, zei ik: "Je gaat toch niet opnieuw beginnen klagen over de geur van de verf?" Hij zei: "Nee, deze keer niet; maar ik zal je iets zeggen, ik ruik zeer duidelijk de geur van houtzwammen". Ik maak niet gauw grapjes, maar ik antwoordde: "Je bent zelf aan het ZWAMMEN." Ik kon het niet helpen om hierop brullend te lachen, en Carrie zegde dat haar zijden pijn deden van het lachen. Ik heb nog nooit zoveel plezier gehad in iets dat ik vroeger gezegd had. Ik werd er 's nachts zelf twee maal wakker van en lachte tot het bed ervan schudde.

13 april. – Een buitengewoon toeval: Carrie had een vrouw laten komen om chintzen overtrekken te maken voor de stoelen en de sofa in de ontvangkamer om te verhinderen dat de zon de groene geribbelde stof van dit meubilair zou doen verbleken. Ik keek de vrouw aan en herkende haar als diegene welke jaren geleden voor mijn oude tante in Clapham had gewerkt. Om maar aan te tonen hoe klein de wereld toch is.

14 april. – Heb de ganse namiddag doorgebracht in de tuin nadat ik 's morgens in een boekenstalletje een uitmuntend boekje, in perfecte staat, voor slechts vijf pence op de kop had kunnen tikken, handelend over TUINIEREN. Ik kocht en zaaide een paar halfvaste planten in een naar mijn mening warme, zonnige border. Ik dacht aan een grapje en riep Carrie naar buiten. Carrie kwam volgens mijn nogal wrevelig naar buiten. Ik zei: "Ik heb net ontdekt dat we een huis met onbePERKte mogelijkheden hebben." Ze antwoordde: "Hoe bedoel je?" Ik zei: "Kijk naar de bloemPERKen." Carrie zei: "Is dat alles waarvoor je me nodig had?" Ik zei: "Andere keren zou je gelachen heb met mijn grapje." Carrie zei: "Zeker – OP ELKE ANDERE KEER, maar niet wanneer ik bezig ben in huis." De trap zag er zeer mooi uit. Gowing kwam langs en zei dat de trap er GOED uitzag, maar dat daardoor de trapeuning er nu SLECHT uitzag, en raadde aan om die ook een likje verf te geven, waarmee Carrie het volledig eens was. Ik begaf mij naar Putley, en gelukkig was hij niet thuis, zodat ik een goed excuus had om de trapeuning te laten voor wat ze was. Tussen haakjes, dat is nogal grappig.

15 april, Zondag. – Rond drie uur kwamen Cummings en Gowing langs voor een flinke wandeling langs Hampstead en Finchley, en brachten een vriend mee welke Stillbrook heet. We wandelden en praten met elkaar, behalve Stillbrook, die altijd een paar meter achterbleef, starend naar de grond en het gras wegmaaiend met zijn wandelstok.

Omdat het tegen vijf uur aanliep, pleegden we met ons vieren overleg, en Gowing stelde voor dat we naar "The Cow and Hedge" zouden gaan en daar thee drinken. Stillbrook zei: "Een brandy-soda was goed genoeg voor hem." Ik herinnerde hem eraan dat alle pubs gesloten waren tot zes uur. Stillbrook zei: "Dat is goed – BONA- FIDE reizigers."

We kwamen ter plaatse; en toen ik probeerde binnen te gaan zei de poortwachter: "Van waar kom je?" Ik antwoordde: "Holloway." Hij stak onmiddellijk zijn arm op en weigerde mij door te laten. Ik zette een paar passen terug en zag hoe Stillbrook, onmiddellijk gevolgd door Cummings en Gowing, zich naar de ingang begaven. Ik hield hen in de gaten en dacht eens hartelijk te kunnen lachen op hun kosten; ik hoorde de portier vragen "Van waar komen jullie?" Waarop, tot mijn verbazing, en zelfs tot mijn walging, Stillbrook antwoordde:

"Blackheath," en het drietal onmiddellijk werd binnen gelaten.

Gowing riep me door het hek toe, en zei: "We zullen maar een minuutje weg zijn." Ik wachtte meer dan een kwartier op hen. Toen ze verschenen verkeerden ze alledrie in een opperbeste stemming, en de enige die enige moeite nam om zich te verontschuldigen was Mr. Stillbrook, die tegen mij zei: "Het was erg onbeleefd om u zo te laten wachten, maar we hadden nog een extra rondje S & B besteld." Ik wandelde naar huis in de diepste stilte; ik kon niet met hen spreken. Ik voelde me de hele avond erg terneergeslagen, maar achtte het raadzaam om NIETS over deze zaak tegen Carrie te zeggen.

16 april. – Na het werk wat in de tuin gaan werken. Toen het donker werd schreef ik naar Cummings en Gowing (welke, heel uitzonderlijk, geen van beiden langs waren geweest; waarschijnlijk waren over zichzelf beschaamd) over het avontuur van gisteren bij "The Cow en Hedge". Nadien besloot ik om niet te schrijven, NOG niet.

17 april. – Dacht eraan om een klein, vriendelijk briefje te schrijven aan Gowing en Cummings over vorige zondag en hen te waarschuwen voor Mr. Stillbrook. Naderhand, de zaak nog eens overdenkend, verscheurde ik de brieven en besloot om helemaal niet te SCHRIJVEN maar om rustig met hen te PRATEN. Met verbijstering een scherpe brief ontvangen van Cummings, waarin stond dat hij en Gowing beiden wachtten op een verklaring voor MIJN (let wel, MIJN) eigenaardig gedrag bij de terugkeer vorige zondag. Tenslotte schreef ik: "Ik dacht dat ik de benadeelde partij was; maar omdat ik jullie graag wil vergeven, zouden jullie – die zichzelf benadeeld achten – mij eveneens moeten vergeven." Ik heb dit LETTERLIJK in mijn dagboek gekopieerd, omdat ik denk dat het één van de meest volmaakte en doordachte zinnen is welke ik ooit geschreven heb. Ik postte de brief, maar

diep vanbinnen had ik het gevoel dat ik me verontschuldigde omdat men mij beledigd had.

18 april. – Ik heb een verkoudheid onder de leden. Heb de hele dag geniesd op kantoor. Omdat de kou tegen de avond onverdraaglijk werd heb ik Sarah om een fles Kinahan gestuurd. In slaap gevallen in de fauteuil, rillend wakker geworden. Werd opgeschrikt door een luide bond op de voordeur. Carrie helemaal de kluts kwijt. Sarah nog altijd weg, dus opgestaan, deur opengemaakt, en gezien dat het slechts Cummings was. Herinnerde mij dat de kruideniersjongen de bel aan de zijdeur weer eens stuk had getrokken. Cummings greep mijn hand, en zei: "Ik heb net Gowing gezien. Het is al goed. Zeg er maar niets meer over." Er bestaat geen enkele twijfel dat ze beiden onder de indruk waren van mijn verontschuldiging.

Terwijl we domino speelden in de salon zei Cummings: "Tussen haakjes, ben je geïnteresseerd in wijn of sterke drank? Mijn neef Merton heeft zonet een handel opgezet en heeft een schitterende whisky, vier jaar gebotteld, tegen achtendertig shilling. Het is de moeite waard om er een paar dozijn van in te slaan." Ik vertelde hem dat mijn kelder, welke erg klein is, al vol stak. Tot mijn afschuw kwam net op dat moment Sarah de kamer binnen en zette een fles whisky, gewikkeld in een smoezelig stuk krantenpapier, voor ons op de tafel en zei: "Alstublieft, mijnheer, de kruidenier zegt dat hij geen Kinahan meer heeft, maar dat u deze erg goed zult vinden voor de twee-en-zes welke hij kost, met twee pence statiegeld voor de fles; en of, indien het u belijft, u graag nog sherry had, aangezien hij er heeft van één-en-drie, zo droog als kurk!."

Hoofdstuk III

Een gesprek over de Gemeenschap met Mr. Merton. - Mr. en Mevr. James, van Sutton, dagen op. - Een ellendige avond in het Tank theater. - Experimenten met emailverf. - Ik maak nog een geslaagd grapje; maar Gowing en Cummings voelen zich onterecht beledigd. - Ik schilder het bad rood, met onverwacht gevolg.

19 april. - Cummings kwam langs en had zijn vriend Merton, welke in de wijnhandel zit, meegebracht. Gowing kwam ook langs. Mr. Merton deed onmiddellijk alsof hij thuis was, en Carrie en ik waren meteen onder de indruk van hem, en waren het volledig eens met zijn meningen.

Hij leunde achterover in zijn stoel en zei: "U moet mij nemen zoals ik ben;" en ik antwoordde: "Ja - en u moet ons nemen zoals we zijn. We zijn huiselijke mensen, we zijn geen rijkelui."

Hij antwoordde: "Nee, dat merk ik," en Gowing brulde van het lachen; maar Merton zei op de meest hoffelijke toon: "Ik denk niet dat u mij goed begrijpt. Ik probeerde mee te delen dat onze charmante gastheer en gastvrouw boven de dwaasheden van de mode staan, en de voorkeur geven aan een eenvoudig en gezond leven boven het najagen van thee uurtjes tegen tweeënhalf penny, en boven hun stand te leven."

Ik was uitermate tevreden met deze zinnige opmerkingen van Merton, en sloot dat onderwerp af door te zeggen: "Nee, waarlijk, Mr. Merton, we begeven ons niet in de grote wereld, omdat we er niet om geven; en wanneer men daar de kosten van een huurrijtuig hier en een huurrijtuig daar, en witte handschoenen en witte dassen, etc. bij rekent, dan lijkt het zijn geld niet waard."

Merton zei in verband met VRIENDEN: "Mijn motto is 'Weinigen en Echte' en, overigens pas ik dat ook toe op wijn, 'Klein en Goed.'" Gowing zei: "Ja, en soms 'goedkoop en smakelijk', hé, ouwe jongen?" Merton ging verder en zei dat hij me moest behandelen als een vriend, en me zou noteren voor een dozijn van zijn "Lockanbar" whisky, en omdat ik een oude vriend van Gowing was, kon ik ze hebben voor 36 shilling, wat aanzienlijk minder was dan wat hij ervoor had betaald.

Hij boekte zijn eigen bestelling en zei verder dat wanneer ik tickets voor het theater wenste ik hem dat moest laten weten, aangezien hij goed aangeschreven stond bij elk theater in Londen.

20 april. - Carrie herinnerde mij eraan dat aangezien haar oude schoolvriendin, Annie Fullers (nu Mevr. James), en haar echtgenoot voor een paar dagen naar Sutton waren gekomen, het vriendelijk zou zijn om hen mee te nemen naar het theater, en dat ik een berichtje zou kunnen sturen naar Mr. Merton en hem vier tickets te vragen voor de Italiaanse Opera, Haymarket, Savoy of Lyceum. Ik schreef hiervoor een briefje naar Merton.

21 april. - Heb een antwoord gekregen van Merton waarin hij zei dat hij druk bezet was, en op dit ogenblik geen tickets kon regelen voor de Italiaanse Opera, Haymarket, Savoy of Lyceum, maar dat de beste voorstelling in

Londen de BROWN BUSHES in het Tank Theater, Islington, was, en dat hij in bijlage vier tickets had toegevoegd, alsook de rekening voor de whisky.

23 april. - Mr. en Mevr. James (voorheen juffrouw Fuller) kwam thee drinken, en we begaven ons onmiddellijk daarna naar het Tank Theater. We namen een omnibus welke ons naar King's Cross bracht en namen vervolgens een andere naar de "Angel". Mr. James stond erop om beide rijtuigen te betalen, zeggende dat ik al voor de tickets betaald had en dat dit meer dan voldoende was.

We arriveerden aan het theater, waar, wonderlijk genoeg, alle passagiers behalve een oude vrouw met een mand leken binnen te gaan. Ik ging voorop en gaf e tickets af. De man keer ernaar en riep uit: "Mr. Willowly! Weet u hier iets van?" terwijl hij mijn tickets omhoog hield. De heer welke erbij geroepen was kwam naderbij, onderzocht mijn tickets en zei: "Wie heeft u deze gegeven?" Ik zei, nogal verontwaardigd: "Mr. Merton, natuurlijk". Hij zei: "Mr. Merton? Wie is dat?" Ik antwoordde nogal scherp: "Dat zou u moeten weten, zijn naam is alom bekend in de Londense theaters" Hij antwoordde: "Oh! Is dat zo? Wel, hier is hij volslagen onbekend. Deze tickets, welke niet gedateerd zijn, werden uitgegeven tijdens het bestuur van Mr. Swintstead, maar de zaak is intussen in andere handen overgegaan." Terwijl ik een zeer onaangename woordenwisseling had met de man, riep James, welke samen met de dames de trappen was opgegaan, "Komaan!" Ik volgde hem en een zeer beleefde oppasser zei: "Hierheen alstublieft, loge H." Ik zei tegen James: "Nee maar, hoe ben je daar in geslaagd?" en tot mijn afschuw antwoordde hij: "Wel, door te betalen natuurlijk."

Dit was al vernederend genoeg, en ik kon het stuk amper volgen, maar er stonden mij nog meer vernederingen te wachten. Ik leunde uit de loge toen mijn das - een kleine zwarte welke aan het overhemdsknoopje werd vastgemaakt door middel van een splinternieuw gepatenteerd systeem - in de loge beneden mij viel. Een lompe man zette er, zonder het te merken, zijn voet op en bleef er op staan tot hij het ontdekte. Hij nam hem op en gooide hem uiteindelijk vol afkeer onder de dichtstbijzijnde zetel. Door het incident aan de kassa en met de das voelde ik me nogal ellendig. Mr. James, van Sutton, was erg vriendelijk. Hij zei: "Maak je geen zorgen - niemand zal het merken met uw baard. Dat is het enige voordeel dat ik kan zien in het dragen van een baard." Er was geen enkele aanleiding voor die opmerking, aangezien Carrie erg trots is op mijn baard.

Om de afwezigheid van de das te verbergen moest ik gedurende de rest van de avond mijn kin naar beneden drukken, waardoor ik pijn kreeg achteraan in mijn nek.

24 april. - Ik heb amper een oog dicht gedaan bij de gedachte dat ik Mr. en Mevr. James van het platteland had uitgenodigd voor het theater en dat hij had moeten betalen voor een privé-loge omdat onze tickets geweigerd werden en omdat het bovendien een armzalig theaterstuk was geweest. Ik schreef een erg satirische brief naar Merton, de wijnhandelaar, welke ons de tickets had gegeven, en zei, "In acht nemend dat we voor onze plaatsen zelf

hebben moeten betalen, hebben we ons best gedaan om van de voorstelling te genieten." Ik vond dit een nogal snedig zinnetje, en ik vroeg aan Carrie hoeveel 'L'-en er in voorstelling waren, en ze zei "Eén." Nadat ik de brief verstuurd had zocht ik het op in het woordenboek en zag dat er twee waren. Zeer geïrriteerd hierdoor.

Besloten om me niet meer druk te maken over het echtpaar James; want, zoals Carrie verstandig opmerkte; "We zullen het met hen in orde maken door ze volgende week vanuit Sutton naar hier uit te nodigen voor een spelletje Bezique."

25 april. - Omdat Brickwell me gezegd had dat zijn vrouw wonderen verrichte met emailverf, besloot ik het ook eens te proberen. Ik kocht twee blikjes rode op mijn terugweg naar huis. Ik dronk mijn thee op een drafje, ging de tuin in en verfde enkele bloempotten. Ik riep Carrie welke zei: "Jij doet altijd mee met die nieuwerwetse rages;" maar ze moest toch toegeven dat de bloempotten er heel goed uitzagen. Ik ging naar boven in de slaapkamer van de dienstmeid en verfde haar wastafel, handdoekenrek en linnenkast. In mijn ogen was het een buitengewone verbetering, maar als een voorbeeld van de onwetendheid van de lagere klassen wanneer het over smaak gaat, gaf onze dienstmeid, Sarah, toen ze het zag, geen enkel teken van plezier, maar zegde slechts "dat ze dacht dat ze er voordien heel goed uitzagen."

26 april. - Ik heb nog meer rode emailverf gekocht (rood, is naar mijn mening, de beste kleur), en ik schilderde er de kolenemmer mee, en de ruggen van onze SHAKESPEARE, omdat de band bijna versleten was.

27 april. - Ik heb het bad rood geschilderd en was verrukt over het resultaat. Het spijt me te moeten zeggen dat Carrie dat niet was, we hebben er zelfs een paar woorden over gehad. Ze zei dat ik het eerst met haar had moeten

bespreken, en dat ze nog nooit gehoord had dat iemand een bad rood schilderde. Ik antwoordde: "Het is slechts een kwestie van smaak." Gelukkig werd een verdere woordenwisseling verhinderd door een stem die zegde: "Kan ik binnen komen?" Het was slechts Cummings, die zei, "Uw meid heeft de deur opengemaakt, en vroeg me om haar te excuseren terwijl ze me binnen liet, omdat ze enkele sokken aan het uitwringen was." Ik was opgetogen door hem te zien, en stelde voor dat we een spelletje whist met een blinde hand zouden spelen, en om het vrolijk te maken voegde ik eraan toe: "Jij kan de blinde zijn." Cummings (naar mijn mening nogal boosaardig) antwoordde; "Grappig zoals altijd." Hij zei dat hij niet kon blijven, hij was enkel langs gekomen om het BICYCLE NEWS achter te laten, aangezien hij het al uit had.

De bel ging opnieuw; het was Gowing, welke zei dat hij "zich moest verontschuldigen omdat hij zo vaak kwam, en dat wij één van de volgende dagen bij HEM eens moesten komen." Ik zei: "Een buitengewone gedachte komt in me op." "Iets grappigs, zoals altijd" zei Cummings. "Ja," antwoordde ik; "ik denk dat zelfs jij het deze keer grappig zal vinden. Het gaat over jullie beiden; want lijkt het niet vreemd dat *Gowing* altijd *komt* wanneer *Cummings* altijd *weggaat*?" Carrie, die klaarblijkelijk de badhistorie helemaal vergeten had, kreeg een lachstuip terwijl ik zelf dubbel lag geplooid in mijn zetel, tot ik beneden mij een krak hoorde. Ik denk dat het één van de beste grappen was welke ik ooit gemaakt heb.

Beeldt u zich dan ook mijn verstomming in toen ik merkte dat zowel Cummings als Gowing volmaakt onbewogen bleven, zonder zelfs maar een zweem van een glimlach op hun gezichten. Na een nogal onprettige pauze waarbij Cummings het deksel van een sigarenkistje open en terug dicht deed, zei deze: "Ja - ik denk dat ik, na dit, ZAL weggaan, en het spijt me dat ik de grappigheid van je mopjes niet inzie." Gowing zei dat hij geen bezwaar had tegen een grapje indien het niet grof was, maar dat een woordspeling op een naam, naar zijn mening, van weinig goede smaak getuigde. Cummings was het met hem eens en zei dat, indien iemand anders dan ik zelf het gezegd had, hij in diens huis geen voet meer zou gezet hebben. Op deze nogal onaangename wijze werd een avond besloten welke nochtans vrolijk had kunnen zijn. Niettemin was het maar goed dat ze weggingen, want de werkster had de restjes van het koude varkensvlees opgegeten.

28 april. - Op kantoor was de nieuwe en erg jonge klerk Pitt, welke een week geleden zo onbeschaamd tegen mij was geweest, terug te laat. Ik zei hem dat het eigenlijk mijn plicht was om Mr. Perkupp, de directeur, op de hoogte te stellen. Tot mijn verbazing verontschuldigde Pitt zich zeer nederig en op een manier welke een gentleman waardig was. Ik was oprecht verheugd om deze verbetering in zijn houding tegenover mij te mogen vaststellen, en ik zegde hem dat ik dit gebrek aan stiptheid door de vingers zou zien. Een uur later kom ik het kantoor terug binnen. Ik kreeg een flinke klap in mijn gezicht van een opgerolde bal foliopapier. Ik keerde me bruusk om, maar alle klerken waren blijkbaar geboeid bezig met hun werk. Ik ben niet rijk, maar ik had een halve sovereign willen geven om te weten of die bal per ongeluk of opzettelijk was gegooid. Ik ging vroeg naar huis en kocht

wat emailverf - zwarte deze keer - en spendeerde de avond aan het opknappen van het haardscherm, de lijsten van de schilderijen en een oud paar laarzen, waardoor ze er zo goed als nieuw uitzagen. Ik schilderde ook Gowing's wandelstok, welke hij had achter gelaten, en gaf hem het aanschijs van ebbenhout.

29 april, zondag - Werd wakker met verschrikkelijke hoofdpijn en duidelijke symptomen van een verkoudheid. Carrie, met een perversiteit welke haar zo eigen is, zei dat het een "schilderskoliek" was en het gevolg was van de manier waarop ik de laatste dagen over verfpotten had gehangen. Ik deelde haar beslist mee dat ik heel wat beter dan zij wist wat er mij scheelde. Ik had een verkoudheid, en besloot om een bad te nemen, zo heet als ik maar kon verdragen. Het bad was klaar - kon de hitte nauwelijks verdragen. Ik zette door en ging erin; zeer heet, maar best te doen. Ik lag gedurende een tijdje stil.

Toen ik mijn hand uit het water hief overviel mij de grootste schrik van mijn leven; want stelt u zich mijn afschuw voor toen ik ontdekte dat mijn hand, zoals ik dacht, vol bloed hing. Mijn eerste gedachte was dat er een ader gesprongen was, en dat ik zou doodbloeden, en gevonden zou worden, na een tijd, met het uiterlijk van een tweede Marat, zoals ik me hem herinner uit het wassenbeeldenmuseum van Madame Tussaud. Mijn tweede gedachte was om de bel te laten rinkelen, maar ik herinnerde mij dat er geen bel was. Mijn derde was dat het slechts de emailverf was welke zich had opgelost in het hete water. Ik stapte uit het bad, volmaakt rood over mijn hele lichaam, een levend evenbeeld van de Rode Indianen waarvan ik afbeeldingen had gezien in een theater in East-End. Ik besloot om er met geen woord over te reppen tegen Carrie, maar wel om tegen Farmerson te zeggen dat hij maandag het bad wit moet komen schilderen.

Hoofdstuk IV

Het bal in Mansion House.

30 april. - Ten zeerste verbaasd bij de ontvangst van een uitnodiging voor Carrie en mezelf van de Lord en Lady Mayoress in het Mansion House (de officiële woning van de burgemeester van Londen) om er "de Vertegenwoordigers van Handen en Nijverheid" te ontmoeten.

Mijn hart ging tekeer als dat van een schooljongen. Carrie en ik lazen de uitnodiging welk twee of drie keren. Ik kreeg amper mijn ontbijt naar binnen. Ik zei - en ik voelde dat vanuit de grond van mijn hart - "Carrie liefste, ik was een trotse man toen ik je door het gangpad van de kerk mocht leiden op onze huwelijksdag; dit trotse gevoel zal geëvenaard worden, indien niet voorbijgestreefd, wanneer ik mijn lieve, mooie vrouw naar de Lord en Lady Mayoress in het Mansion House mag leiden." Ik zag de tranen in Carrie's ogen, en ze zei: "Charlie lieveling, het ben ik die trots op je moet zijn. En ik ben zeer, zeer trots op jou. Je hebt me mooi genoemd; en zolang ik mooi ben in jouw ogen, ben ik gelukkig. Jij, lieve oude Charlie, bent niet knap, maar je bent GOED, wat veel nobeler is." Ik gaf haar een kus, en ze zei: "Ik vraag me af of er gedanst zal worden? Het is al jaren geleden sinds ik nog met je gedanst heb."

Ik kan niet zeggen wat me ertoe gebracht heeft, maar ik greep haar bij haar middel, en we waren gek genoeg om een wild soort polka uit te voeren toen Sarah binnenkwam, grijnslachend, en zei: "Er is daar een man aan de deur, m'vrouw, die wil weten of u goede kolen nodig heeft." Erg verveeld hiermee. Bracht de avond door met het beantwoorden en terug verscheuren van de antwoorden op de uitnodiging van het Mansion House, nadat ik Sarah de opdracht had gegeven om te zeggen dat we niet thuis waren indien Gowing

of Cummings langs kwamen. Ik moet Mr. Perkupp raadplegen over de wijze waarop ik de uitnodiging van de Lord Mayor moet beantwoorden.

1 mei. - Carrie zei: "Ik zou graag de uitnodiging naar mijn moeder sturen zodat ze die eens kan zien." Ik stemde daar in toe, van zodra ik ze beantwoord had. Ik vertelde Mr. Perkupp, op kantoor, met een zeker gevoel van trots, dat we een uitnodiging ontvangen hadden voor het Mansion House; en hij zei, tot mijn verbazing, dat hijzelf mijn naam had doorgegeven aan de secretaris van de Lord Mayor. Ik vond dat dit nogal afbreuk deed aan de waarde van de uitnodiging, maar ik bedankte hem; en als antwoord op zijn vraag beschreef hij hoe ik ze moest beantwoorden. Ik had het gevoel dat het antwoord wat te eenvoudig was; maar natuurlijk zou Mr. Perkupp het wel beter weten.

2 mei. - Heb mijn rokvest en broek naar de kleine kleermaker om de hoek gestuurd, om er kreuken uit te verwijderen. Vertelde aan Gowing dat hij mij volgende maandag niet kon bezoeken, omdat we naar het Mansion House gingen. Stuurde een gelijkaardig bericht naar Cummings.

3 mei. - Carrie ging naar Mevr. James, in Sutton, om haar mening te vragen over wat ze volgende maandag zou dragen. Toen ik terloops met Spotch, één van onze hoofdklerken, sprak over het Mansion House, zei hij: "Oh, ik ben ook gevraagd, maar ik denk niet dat ik zal gaan." Wanneer een vulgaire man als Spotch uitgenodigd wordt, voel ik dat mijn uitnodiging aanzienlijk in waarde verminderd is. 's Avonds, toen ik weg was, bracht de kleine kleermaker mijn rokvest en broek terug, en omdat Sarah geen shilling had om het strijken te betalen, nam hij ze terug mee.

4 mei. - Carrie's moeder heeft de uitnodiging van de Lord Mayor, welke haar was toegezonden om ze te bekijken, teruggestuurd samen met haar verontschuldiging omdat ze er een glas porto over gemorst had. Ik was te boos om ook maar iets te zeggen.

5 mei. - Heb een paar lavendelkleurige glacéhandschoenen gekocht voor volgende maandag, en twee witte dassen, voor het geval er één verprutst wordt tijdens het knopen.

6 mei, zondag. - Een zeer saaie preek tijdens dewelke ik, tot mijn spijt, tweemaal gedacht heb aan de receptie op het Mansion House morgen?

7 mei. - Een uitermate belangrijke dag; te weten: de receptie van de Lord Mayor. Het hele huis staat op stelten. Ik moest aangekleed zijn tegen halfzeven, aangezien Carrie daarna de kamer voor zichzelf wou. Mevr. James is afgereisd vanuit Sutton om Carrie te helpen; daardoor kon ik niet helpen dat ik het onredelijk vond dat ze ook nog eens beslag legde op Sarah, de dienstmeid. Sarah liep voortdurend het huis uit om "iets te halen voor mevrouw", en verschillende keren diende ik, in volle avondkledij, de achterdeur open te maken.

De laatste maal was het de jongen van de groentewinkel, welke, niet ziende dat ik het was, want Sarah had het gaslicht nog niet aangestoken, twee boerenkolen en een half dozijn steenkoolbriketten in mijn handen duwde.

Verontwaardigd gooide ik ze op de grond, en was zo geërgerd dat ik mezelf vergat en de jongen een draai rond zijn oren gaf. Hij ging wenend weg, en zei dat hij me voor de rechter zou brengen, iets dat ik ten allen prijze wilde vermijden. In het donker trapte ik op een stuk boerenkool, waardoor ik in een hoopje op de tegels belandde. Gedurende een ogenblik was ik geheel van de kaart, maar toen ik weer bij mijn positieven kwam klauterde ik de trap op en ging naar de zitkamer waar ik mezelf bekeek in de spiegel boven de schouwmantel en ontdekte dat mijn kin bloedde, mijn hemd besmeurd was door de steenkoolbriketten, en mijn linker broekspijp gescheurd was aan de knie.

Niettemin bracht Mevr. James me een ander hemd, dat ik aandeed in de zitkamer. Ik plakte een stukje pleister op mijn kin, en Sarah verstelde netjes de scheur op de knie. Om negen uur kwam Carrie zwierig de kamer binnen, en zag eruit als een koningin. Nooit heb ik haar zo verrukkelijk of zo voornaam gezien. Ze droeg een hemelsblauwe satijnen japon - mijn lievelingskleur - en rond de schouders een stuk kant, dat Mevr. James haar geleend had, om het helemaal af te maken. Ik dacht de japon misschien een beetje te lang was aan de achterzijde en zeer zeker te kort aan de voorzijde, maar Mevr. James zei dat het A LA MODE was. Mevr. James was heel lief, en leende aan Carrie een ivoren waaijer met rode veren, welke, naar ze zei, van onschatbare waarde was, aangezien de veren afkomstig waren van de Kachu arend, een nu uitgestorven vogelsoort. Ik gaf de voorkeur aan de kleine

witte waaier welke Carrie voor drie-en-zes had gekocht bij Schoolbred's, maar de twee dames gaven mij onmiddellijk de volle lading.

We kwamen te vroeg aan bij het Mansion House, wat nogal gelukkig was, omdat ik de gelegenheid kreeg om met de Lord Mayor te praten, welke mij minzaam een paar minuten had toegestaan; maar ik moet zeggen dat ik teleurgesteld was toen ik merkte dat hij Mr. Perkupp, onze directeur, zelfs niet kende.

Ik voelde het aan alsof we op Mansion House waren uitgenodigd door iemand die zelf de Lord Mayor niet kenden. Drommen mensen kwamen aan, en ik zal nooit dat imposante tafereel vergeten. Mijn nederige pen kan dit nooit beschrijven. Ik zat een beetje verveeld met Carrie, welke maar bleef zeggen: "Is het toch niet jammer dat we niemand kennen?"

Op een bepaald ogenblik was ze helemaal het noorden kwijt. Ik zag iemand die er uitzag als Franching, van Peckham, en wilde naar hem toe gaan toen ze me bij mijn jaspanden vastgreep en nogal luid zei: "Laat me niet alleen", waardoor een oudere heer in een rechterlijk tenue en met een gouden ketting rond hem, en twee dames in lachen uitbarsten. Er was een geweldige menigte in de eetzaal, en, lieve hemel! Het was een geweldig souper - de champagne vloaide rijkelijk.

Carrie werkte een flink deel van het souper naar binnen, wat mij plezier deed; want soms denk ik dat ze niet erg sterk is. Er was amper een gerecht waarvan ze niet proefde. Ik had grote dorst, ik kon niet zoveel eten.

Na een scherpe slag op mijn schouder, draaide ik me om en zag, tot mijn verbazing, Farmerson, onze ijzerhandelaar. Hij zei op een zeer familiale manier: "Dit is beter dan Brickfield Terrace, hé?" Ik keek hem alleen maar aan en zei koeltjes: "Ik had nooit gedacht u hier te zullen zien." Hij zei, met een luide, ruwe lach: "Dat is een goeie! Indien JIJ, waarom IK dan niet?" Ik antwoordde: "Inderdaad," Ik wou dat ik een beter antwoord had kunnen verzinnen. Hij zei: "Kan ik voor uw goede dame iets gaan halen?" Carrie zei: "Nee, dank u" waarover ik verheugd was. Ik zei, bij wijze van berisping tegen hem: "Je bent vandaag niet langsgekomen om het bad te schilderen, zoals ik gevraagd had." Farmerson zei: "Excuseert u mij, Mr. Pooter, geen woord over de winkel wanneer we in gezelschap zijn, alstublieft."

Vooraleer ik een antwoord kon verzinnen, klopte één van de sheriffs, in vol ornaat, op de rug van Farmerson en begroette hem als een oude vriend, en vroeg hem om met hem te dineren in zijn loge. Ik was stomverbaasd. Vijf volle minuten stonden ze daar te brullen van het lachen, en porden elkaar in de ribben. Ze bleven maar tegen elkaar zeggen dat ze er geen dag ouder uitzagen. Ze begonnen elkaar te omhelzen en champagne te drinken.

Te bedenken dat een man die onze modderschraper komt herstellen iemand van de aristocratie kent! Ik wou net met Carrie een ommetje beginnen maken toen Farmerson me nogal ruw bij de kraag greep, en zich wendend tot de sheriff, zei: "Mag ik u mijn buurman voorstellen, Pooter." Hij zei zelfs niet "Mijnheer." De sheriff gaf me een glas champagne. Ik had het gevoel dat het, bij nader inzien, een grote eer was om een glas wijn met hem te mogen drinken, en dat vertelde ik hem ook. We bleven zo een tijdje staan praten, en tenslotte zei ik: "Gelieve mij te verontschuldigen wanneer ik nu terug bij Mevr. Pooter ga." Toen ik bij haar kwam zei ze: "Ik wil je niet

weghouden van je vrienden. Ik ben volmaakt gelukkig om hier alleen te staan in deze menigte waar ik niemand ken!"

Omdat men met zijn tweeën moet zijn om ruzie te maken, en omdat het hier noch de tijd noch de plaats voor was, gaf ik Carrie een arm, en zei: "Ik hoop dat mijn lieve kleine vrouw met mij wil dansen, al was het alleen maar om later te kunnen zeggen dat we in het Mansion House gedanst hebben als gasten van de Lord Mayor." Omdat ik zag dat de dansers zich na het souper minder formeel gedroegen, en wetend hoezeer Carrie in vroeger dagen mijn dansstijl bewonderd had, sloeg ik mijn arm rond haar taille en begonnen we te walsen.

Een jammerlijk ongeluk vond echter plaats. Ik had een nieuw paar laarzen aan. Nogal onbezonnen had ik de raad van Carrie in de wind geslagen, namelijk om de zolen te bekrassen met een schaar of om ze een beetje nat te maken. Ik was amper begonnen toen, bliksemsnel, mijn voet wegslipte en ik neerviel, en de zijkant van mijn hoofd met zulk een kracht tegen de vloer bonsde dat ik gedurende een paar seconden helemaal niet wist wat mij overkomen was. Ik hoef amper te zeggen dat Carrie samen met mij, en met evenveel geweld, neerviel waarbij haar diadeem in stukken brak en ze haar elleboog schaafde.

Er steeg een brullend gelach op uit de menigte, dat onmiddellijk getemperd werd toen de mensen zagen we ons werkelijk pijn hadden gedaan. Een heer begeleidde Carrie naar een zitplaats, en ik gaf nogal ongezouten mijn mening over het gevaar van glad geboende vloeren zonder tapijten of matjes om te verhinderen dat mensen erop uitgleden. De heer, die zei dat zijn naam Darwitts was, stond erop om Carrie te escorteren bij het halen van een glas wijn, een aanbod waarvan ik met plezier toestond dat Carrie het aanvaardde.

Ik volgde, en ontmoette Farmerson, die onmiddellijk, met zijn luide stem, verkondigde: "Oh, ben jij de kerel die gevallen is?"

Een verontwaardigde blik was mijn enig antwoord.

Met een afschuwelijk gebrek aan smaak zei hij: "Kijk eens, ouwe kerel, we zijn te oud voor deze spelletjes. We moeten dat rondhuppelen overlaten aan de jongeren. Kom en laat ons nog een glas drinken, dat ligt meer in onze lijn."

Alhoewel ik het gevoel had dat ik zijn stilzwijgen afkocht door op dit aanbod in te gaan, volgden we de anderen naar de eetzaal.

Na ons ongelukkig ongeval voelden noch Carrie noch ik ons geneigd om nog langer te blijven. Toen we vertrokken zei Farmerson: "Gaan jullie weg?"

Indien dat zo is kunnen jullie mij een lift geven."

Ik dacht dat het verstandiger was om hierin toe te stemmen, maar ik wens nu dat ik eerst Carrie had geraadpleegd.

Hoofdstuk V

Na het bal in Mansion House. - Carrie voelt zich beledigd. - Gowing voelt zich eveneens beledigd. - Een aangenaam feestje bij de Cummings'. - Mr. Franching, van Peckham, brengt ons een bezoek.

8 mei. - Ik werd wakker met verschrikkelijke hoofdpijn. Ik kon amper zien, en had krampen in de achterkant van mijn nek. Ik was eerst van plan om een dokter te laten komen; maar bij nader inzien vond ik dat toch niet nodig. Toen ik eenmaal op was voelde ik me nogal zwakjes, en ik ging naar Brownish, de apotheker, welke mij een drankje gaf. Op kantoor voelde ik me zo slecht dat ik verlof moest vragen om terug naar huis te gaan. Stapte in de City binnen bij een andere apotheker, en ik kreeg weer een drankje. Het leek alsof het geneesmiddel van Brownish me geen goed had gedaan; heb de hele dag niets gegeten. Om de dingen nog erger te maken gaf Carrie mij, elke keer wanneer ik iets tegen haar zei, een bijtend antwoord - dat wil zeggen, de keren dat ze zich de moeite gaf om mij te antwoorden.

's Avonds voelde ik me terug veel slechter en zei tegen haar: "Ik geloof dat ik gisteravond door die kreeft met mayonaise een voedselvergiftiging heb opgelopen in het Mansion House"; ze antwoordde slechts, zonder op te kijken van haar handwerk: "Je bent nooit tegen champagne bestand geweest." Ik voelde me geïrriteerd en zei: "Wat voor een onzin vertel je nu; ik heb slechts anderhalf glas gedronken, en dat weet je evengoed als ik zelf -" Voor ik mijn zin had kunnen afmaken stormde ze de kamer uit. Ik zat nog een uur te wachten op haar terugkeer; maar ze kwam niet terug, en ik besloot om naar bed te gaan. Ik ontdekte dat Carrie naar bed was gegaan zonder zelfs maar "goedenacht" te zeggen; het aan mij overlatend om de achterkeuken af te sluiten en de kat eten te geven. Ik zal daar volgende ochtend zeer zeker met haar over spreken.

9 mei. - Nog een beetje beverig, met zwarte stippen voor de ogen. Het "Blackfriars Bi-Weekly News" bevat een lange lijst van de gasten op het Mansion House Ball. Teleurgesteld dat onze namen weggelaten waren, alhoewel Farmerson er duidelijk genoeg in voorkomt met M.L.L. achter zijn naam, wat dat ook moge betekenen. Zeer geërgerd, omdat we een dozijn exemplaren besteld hadden om ze naar onze vrienden te versturen. Heb naar "Blackfriars Bi-Weekly News" geschreven om ze te wijzen op hun vergetelheid.

Carrie was net aan haar ontbijt begonnen toen ik de kamer binnen kwam. Ik schonk mezelf een kopje thee in, en ik zei, volmaakt kalm en rustig: "Carrie ik zou graag een weinig uitleg hebben over je gedrag van vorige nacht."

Ze antwoordde, "Inderdaad! En ik verlang wat meer dan een weinig uitleg over je gedrag van de avond ervoor."

Ik zei, koeltjes: "Werkelijk, ik begrijp niet waar je het over hebt."

Carrie antwoordde met een sneer: "Waarschijnlijk niet; je was in een toestand waarin je nauwelijks iets begreep."

Ik was met verstomming geslagen over deze toespeling en riep simpelweg uit: "Caroline!"

Ze zei: "Doe niet zo teatraal, dat heeft geen enkel effect op mij. Bewaar die toon maar voor je nieuwe vriend, Mijnheer Farmerson, de ijzerhandelaar." Ik wilde net iets zeggen, toen Carrie, in een humeur waarin ik haar nooit tevoren heb gezien, me toebeet dat ik mijn mond moest houden. Ze zei: "Nu zal IK je iets gaan zeggen. Nadat je had verkondigd dat je Mr. Farmerson op zijn nummer ging zetten, liet je toe dat hij JOU op je nummer zette, in mijn aanwezigheid, en daarna aanvaardt je zijn uitnodiging om met hem een glas champagne te drinken, en je beperkt je niet tot één glas. Daarna biedt je deze ordinaire man, welke een zootje heeft gemaakt van de herstelling van onze schraper, een plaats in ons huurrijtuig aan. Ik zeg er niets over dat hij mijn japon gescheurd heeft terwijl hij in het rijtuig klom, noch dat hij op de dure waaier van Mevr. James getrapt heeft, welke jij uit mijn hand hebt geslagen, en waarvoor hij zich niet eens verontschuldigd heeft; maar jullie hebben de hele weg gerookt zonder zelfs maar het fatsoen te hebben om mijn toestemming te vragen. En dat is nog niet alles! Op het einde van de rit, alhoewel hij je geen cent had aangeboden voor zijn deel van de rit, heb je hem binnen gevraagd. Gelukkig was hij nog nuchter genoeg om uit mijn houding af te leiden dat zijn gezelschap niet gewenst was."

De hemel weet hoe vernederd ik me hierover voelde; maar, om de zaken nog erger te maken, kwam Gowing de kamer binnen, zonder te kloppen, met twee hoeden op zijn hoofd en met een tuinhark in zijn hand, met Carrie's bontkraagje (dat hij van de kapstok in de hal had genomen) rond zijn nek, en met zijn luide, ruwe stem verkondigend: "Zijne Koninklijke Hoogheid, de Lord Mayor!" Hij marcheerde tweemaal rond de kamer als een volslagen hansworst, en merkend dat we geen aandacht aan hem schonken, zei hij: "Hallooo! Wat is er aan de hand? Ruzie tussen de geliefden, hé?" Gedurende een ogenblik hing er een stilte, waarna ik rustig zei: "Mijn beste Gowing, ik voel me niet al te best en verkeer niet in de stemming voor jouw grapjes; zeker wanneer je zonder kloppen de kamer binnen komt, een handeling waarvan ik de grappigheid niet kan inzien."

Gowing zei: "Het spijt me erg, maar ik kwam langs voor mijn wandelstok, waarvan ik dacht dat je hem mij zou terug bezorgen." Ik gaf hem zijn wandelstok, waarvan ik me herinnerde dat ik hem met zwarte emailverf beschilderd had, in de hoop hem te verfraaien. Gedurende een minuut stond hij er met een verdwaasde uitdrukking naar te kijken en zei toen: "Wie heeft dit gedaan?"

Ik zei: "Eh, wat gedaan?"

Hij zei: "Wat gedaan? Wel, mijn wandelstok naar de vaantjes geholpen! Hij was nog van mijn arme oom, ik hechtte er meer waarde aan dan aan wat ook ter wereld! Ik zal te weten komen wie dit gedaan heeft."

Ik zei: "Het spijt me erg. Ik durf wel zeggen dat het er terug zal afgaan. Ik heb het gedaan om goed te doen."

Gowing zei: "Al wat ik kan zeggen is, dat het een verduivelde vrijpostigheid is; en ik ZOU eraan willen toevoegen dat je een grotere gek bent dan je er uitziet, allen is DAT totaal onmogelijk."

12 mei. - Heb één exemplaar van de "Blackfriars Bi-Weekly News". Er was een korte lijst van de verschillende namen welke ze vergeten waren; maar die domme mensen hadden onze naam gespeld als "Mr. en Mevr. C. Porter." Zeer vervelend! Heb teruggeschreven, er zorg voor dragend onze naam in hoofdletters te schrijven, POOTER, zodat er deze maal geen vergissingen meer mogelijk waren.

16 mei. - Overvallen door een algehele walging bij het openen van de "Blackfriars Bi-Weekly News" van vandaag, waarin ik de volgende paragraaf las: "We hebben twee brieven ontvangen van Mr. en Mevr. Charles Pewter, met het verzoek om het belangrijke feit te vermelden dat zij op het bal in het Mansion House aanwezig waren." Ik verscheurde de krant en gooide haar in de papiermand. Mijn tijd is veel te kostbaar om mij met dergelijke onbenulligheden bezig te houden.

21 mei. - De voorbije week was vreselijk saai, Carrie is bij Mevr. James in Sutton. Cummings is ook weg. Gowing voelt zich, denk ik, nog steeds gekwetst omdat ik zijn wandelstok zwart geëmailleerd heb zonder hem dat eerst te vragen.

22 mei. - Heb een nieuwe wandelstok met een zilveren knop gekocht, welke zeven-en-sixpence gekost heeft (ik zal tegen Carrie vijf shilling zeggen), en heb hem samen met een aardig briefje laten afgeven bij Gowing.

23 mei. - Heb een vreemd bericht van Gowing gekregen; hij zei: "Beledigd? Allermintst, beste jongen - ik dacht dat jij beledigd was omdat ik mijn kalmte had verloren. Daarbij, bij nadere beschouwing heb ik gezien dat het niet de wandelstok van mijn oom was welke je geschilderd hebt. Het was er slechts eentje van shilling welke ik bij een tabakshandelaar had gekocht. Hoe dan ook; ik ben je zeer erkentelijk voor het mooie geschenk."

24 mei. - Carrie is terug. Hoera! Ze ziet er zeer goed uit, behalve dat de zon haar neus verbrand heeft.

25 mei. - Carrie heeft enkele van mijn hemden naar beneden gebracht en me aangeraden om ze bij Trillip's om de hoek te brengen. Ze zei: de frontjes en de manchetten zijn erg gerafeld." Ik zei zonder aarzelen: "En we willen er geen afFRONTJES mee halen." Lieve hemel! Hoe hebben we gelachen. Ik dacht dat we erin zouden blijven. Omdat ik toevallig naast de koetsier zat op de omnibus naar de stad, vertelde ik hem het grapje over de frontjes. Ik dacht dat hij van zijn zitje ging rollen. Op kantoor vonden ze het ook erg grappig

26 mei. - Ik heb de hemden voor reparatie achtergelaten bij Trillip's. "De frontjes zijn gerafeld en ik wil er geen afFRONTJES mee halen". Hij zei, zonder een glimlach; "Dat is de natuurlijke gang van zaken, mijnheer". Sommige mensen lijken echt geen enkel gevoel voor humor te hebben.

1 juni. - De laatste week was terug als vroeger, Carrie terug in huis en Gowing en Cummings welke bijna elke avond langskomen. Tweemaal bleven we nogal laat in de tuin zitten. Deze avond gedroegen we ons als een stel kinderen en speelden "Consequences". Dat is een goede naam.

2 juni. - Opnieuw "Consequences" deze avond. Niet zo geslaagd als vorige avond; Gowing heeft verschillende keren de grenzen van de goede smaak overschreden.

4 juni. - 's Avonds zijn Carrie en ik langs gegaan bij Mr. en Mevr. Cummings en brachten een rustige avond met hen door. Gowing was er ook, en ook Mr. Stillbrook. Het was rustig maar aangenaam. Mevr. Cummings zong vijf of zes liedjes, "No, Sir," en "The Garden of Sleep", waren naar mijn mening het best geslaagd, maar wat me het meest bekoord heeft was het duet dat ze met Carrie gezongen heeft - een klassiek duet, dan nog wel. Ik denk dat het "I would that my love!" heette. Het was prachtig. Indien Carrie wat beter bij stem was geweest, geloof ik dat geen enkele beroepszangeres het beter had kunnen zingen. Na het avondmaal lieten we het hen nogmaals zingen. Ik hield niet van Mr. Stillbrook sinds onze zondagswandeling naar de "Cow and Hedge", maar ik moet zeggen dat hij heel goed is in het zingen van komische liedjes. Zijn liedje: "We don't Want the old men now", deed ons gieren van het lachen, vooral de strofe welke verwijst naar Mr. Gladstone; maar er was één strofe waarvan ik denk dat hij ze beter achterwege had gelaten, en ik zei dat ook, maar Gowing vond precies die strofe de beste van het hele lied.

6 juni. - Trillip heeft de hemden teruggebracht, en tot mijn ergernis, bedroeg zijn rekening meer dan wat ik nieuw voor betaald had. Ik zei hem dat, en hij antwoordde schaamteloos: "Wel, ze zijn nu in betere staat dan toen ze nieuw waren." Ik betaalde hem en zei dat het diefstal was. Hij zei: "Indien u de frontjes in jute wou hebben, zoals men gebruikt voor

aardappelzakken en het inbinden van boeken, waarom heeft u dat dan niet gezegd?"

7 juni. - Een vreselijk vervelende gebeurtenis. Ontmoette Mr. Franching, welke in Peckham woont, en die op zijn manier een grote meneer is. Ik waagde het om hem te inviteren op ons theeuurtje en 's avonds mee te eten met wat de pot schaft. Ik dacht niet hij zulk een bescheiden invitatie zou aannemen; maar dat deed hij, allervriendelijkst zegend, dat hij liever bij ons met lange tanden at dan op zijn eentje. Ik zei: "We kunnen beter de blauwe omnibus nemen". Hij antwoordde "Geen blauwe omnibussen voor mij. Ik heb onlangs mijn buik vol gekregen van die dingen. Stap hier maar in."

We reden in stijl naar huis in een tweewielig huurrijtuig, en ik klopte drie maal op de voordeur zonder een antwoord te krijgen. Ik zag Carrie, door de matglazen panelen (met sterren), naar boven lopen. Ik vroeg aan Mr. Franching om bij de deur te wachten terwijl ik de zijdeur nam. Daar zag ik hoe de jongen van de kruidenier de verf van de deur aan het plukken was, welke blaren had gevormd.

Ik had geen tijd om hem te berispen; ging dus verder en verschaftte mij toegang via het keukenraam. Ik liet Mr. Franching binnen en begeleidde hem naar de salon. Ik ging naar boven bij Carrie, welke zich aan het verkleden was, en vertelde haar dat ik Mr. Franching had kunnen overhalen om op bezoek te komen. Ze antwoordde: "Hoe kon je nu zoiets doen? Je weet dat Sarah vandaag haar vrije dag heeft, en er is helemaal niets in huis, want het koud schapenvlees is slecht geworden door de warmte."

Uiteindelijk kwam Carrie, als goede vrouw welke ze is, naar beneden geglipt, waste ze de theekopjes af, en dekte ze de tafel, en ik liet Franching in ons boek met Japanse afbeeldingen kijken terwijl ik naar de slager rende om drie koteletjes.

30 juli. - Het beroerde koude weer maakt mij overstuur, of Carrie, of ons beiden. We hebben om de haverklap vlammeende ruzies over tweemaal niets, en deze onaangename schermutselingen ontstaan meestal tijdens de maaltijden.

Deze ochtend waren we, om onnaspeurbare redenen, aan het praten over ballonnen, en waren zo vrolijk als maar zijn kon; maar het gesprek dwaalde af naar familiezaken, waarbij Carrie, zonder de minste aanleiding, zich zeer laatdunkend uitliet over de financiële zorgen van mijn arme vader. Ik repliceerde nogal vinnig door te zeggen: "Pa, was in elk geval een gentleman," waarop Carrie begon te huilen. Ik kreeg bepaald geen hap van mijn ontbijt naar binnen.

Op kantoor werd ik bij Mr. Perkupp geroepen, welke zei dat het hem erg speet, maar dat ik mijn jaarlijks verlof vanaf volgende zaterdag zou moeten nemen. Franching kwam langs op kantoor en vroeg me om met hem te dineren in zijn club, "The Constitutional." Omdat ik thuis onaangenaamheden vreesde na het "ruzietje" van deze morgen, stuurde ik Carrie een telegram om haar te zeggen dat ik uit dineerde en dat ze niet op moest blijven. Kocht een kleine zilveren armband voor Carrie.

31 juli. - Carrie was erg blij met de armband, welke ik samen met een lief briefje op haar nachttafel had gelegd toen ik gisteravond ging slapen. Ik vertelde Carrie dat ons verlof volgende zaterdag begon. Ze antwoordde nogal gelukkig dat ze het niet erg vond, indien het weer maar niet zo slecht was geweest en dat ze vreesde dat Juffrouw Gibbons haar strandjurk niet tijdig zou klaar hebben. Ik zei tegen Carrie dat ik dacht dat haar vaal bruine

jurk met roze strikjes er nog goed genoeg uitzag; en Carrie zei dat ze er zelfs niet aan dacht om die nog te dragen. Ik stond op het punt om de zaak verder te bespreken, tot ik, me de ruzie van gisteren herinnerend, besloot om mijn mond te houden.

Ik zei tegen Carrie: "Ik denk niet dat we niet beter kunnen doen dan naar de "Good old Broadstairs" te gaan. Carrie maakte niet alleen, tot mijn verbazing, voor de eerste maal bezwaar tegen de Broadstairs; maar verzocht me ook dringend om de uitdrukking "Good old" niet te gebruiken maar die over te laten aan Mr. Stillbrook en andere HEREN van zijn soort. Omdat ik mijn bus hoorde aankomen was ik verplicht om het huis uit te lopen zonder Carrie de gebruikelijke kus te geven; en ik schreeuwde naar haar: "Ik laat het aan jou over om te beslissen." Toen ik 's avonds terugkwam zei Carrie dat ze, omdat er zo weinig tijd was, een beslissing had genomen over Broadstairs en dat ze naar Mevr. Beck, Harbour View Terrace had geschreven om er een appartement te huren.

1 augustus. - Ik heb bij Edwards een nieuwe broek besteld, en heb hem gezegd om de pijpen onderaan niet te breed te maken; de vorige broek was daar zo breed geweest, en zo smal aan de knie, dat ik op een matroos had geleken, en ik hoorde Pitt, dat verwerpelijk jongmens op kantoor, "Hornpipe" roepen wanneer ik zijn bureau passeerde.

Carrie heeft bij Juffrouw Jibbons een roze Garibaldi en een rok in blauwe serge besteld, welke, naar mijn mening, het altijd goed doen aan de kust. 's Avonds maakte ze voor zichzelf een klein matrozenmutsje, terwijl ik haar de zoekertjes uit de krant voorlas. We amuseerden ons kostelijk toen ik haar hoedje op mijn hoofd probeerde te zetten nadat het af was; Carrie zei dat het er zo grappig uitzag met mijn baard, en hoe de mensen zouden brullen van het lachen indien ik zo op het podium van een theater zou verschijnen.

2 augustus. - Mevr. Beck heeft geschreven dat we onze gebruikelijke kamers bij Broadstairs konden hebben. Dat is een pak van ons hart. Kocht een gekleurd hemd en een paar bruingekleurde laarzen, zoals de chique klerken in de City dragen, en waarvan ik gehoord heb dat ze helemaal "in" zijn.

3 augustus. - Een mooie dag. Kijk uit naar morgen. Carrie heeft een parasol gekocht welke anderhalve meter hoog is. Ik zegde haar dat dit bespottelijk was. Ze zei: "Mevr. James, van Sutton, heeft er één die twee keer zo hoog is," waarna ik de zaak liet rusten. Ik heb een prachtige hoed gekocht, uitermate geschikt voor het warme weer aan zee. Ik weet niet welke naam men eraan geeft, maar hij heeft de vorm van de helmen welke in India gedragen worden, alleen is de mijne van stro. Verder nog drie nieuwe dassen, twee gekleurde zakdoeken, en een paar marineblauwe sokken bij Pope Brothers. De avond doorgebracht met inpakken. Carrie zei me dat ik niet mocht vergeten om de telescoop van Mr. Higgsworth te lenen, welke hij mij altijd leent, wetende dat ik weet hoe ik er zorg moet van dragen. Ik stuurde er Sarah heen. Terwijl alles zo stralend leek, arriveerde er met de late post een brief van Mevr. Beck waarin ze schreef: "Ik heb zonet mijn hele huis kunnen verhuren aan één gezelschap en ik vind het jammer dat ik mijn woorden moet terugnemen en heb er spijt van dat jullie een ander appartement moeten zoeken; maar Mevr. Womming, hier vlak naast, zal u met plezier ontvangen, maar ze kan u pas maandag logies geven, omdat al haar kamers bezet zijn gedurende de Bank Holiday week."

Hoofdstuk VI

De onverwachte thuiskomst van onze zoon, Willie Lupin Pooter.

4 augustus. - De vroege post bracht een aardige brief van onze lieve zoon Willie, waarin hij zijn dank betuigde voor een klein geschenkje dat Carrie hem had opgestuurd, eergisteren omdat hij dan twintig jaar werd. Tot onze grootste verbazing verscheen hij 's namiddags in eigen persoon, nadat hij helemaal van Oldham naar hier was gereisd. Hij zei dat hij verlof had bij de bank, en omdat maandag een verlofdag was had hij de gelegenheid gevonden om ons te verrassen.

5 augustus, zondag. - We hebben Willie niet meer gezien sinds Kerstmis, en zijn verheugd om te zien hoe hij is uitgegroeid tot een flinke jongeman. Men zou moeilijk kunnen geloven dat Carrie's zoon is. Hij lijkt meer op een jongere broer. Ik vind het nogal ongepast dat hij 's zondags een geruit kostuum draagt, en ik vind dat hij deze morgen naar de kerk had moeten gaan; maar hij zei dat hij moe was na de reis van gisteren, zodat ik mij onthield van enige opmerking over dit onderwerp. We hadden een fles portwijn bij het middagmaal en dronken op de gezondheid van onze lieve Willie.

Hij zei: "Oh, tussen haakjes, heb ik jullie al gezegd dat ik mijn eerste naam heb laten vallen en nu mijn tweede naam 'Lupin' gebruik? In feite is het zo dat ik in Oldham enkel gekend ben als 'Lupin Pooter'. Indien jullie daar 'Willie' zouden zeggen, zouden de mensen niet begrijpen wat jullie bedoelen."

En natuurlijk, omdat Lupin een loutere familienaam was, fleurde Carrie helemaal op en begon een lange beschrijving te geven van de geschiedenis van de Lupins. Ik waagde te zeggen dat ik dacht dat William een mooie eenvoudige naam was, en herinnerde hem eraan dat hij zo genoemd was naar zijn oom William, welke in de City veel respect had genoten. Willie scheen daar in zekere zin weinig om te geven, want hij zei nogal minachtend: "Oh, daar weet ik alles van - Goeie ouwe Bill!" en schonk zijn derde glas port in.

Carrie had grote bezwaren wanneer ik "Goeie ouwe" zei, maar ze maakte geen opmerking toen Willie dat dubbele adjectief gebruikte. Ik zei niets, maar keek haar aan, wat veelzeggender was. Ik zei: "Mijn beste Willie, ik hoop dat je gelukkig bent met je collega's bij de Bank." Hij antwoordde: "Lupin, alsjeblief; en wat de bank betreft, geen van de klerken gedraagt zich als een gentleman, en de baas is een proleet." Ik was zo geshockeerd dat ik geen woord kon uitbrengen, en mijn instinct vertelde me dat er iets mis was.

6 augustus, Bank Holiday. - Omdat Lupin om negen uur nog geen teken van leven had gegeven, klopte ik op zijn deur, en zegde dat we gewoonlijk om halfnegen ontbeten, en vroeg hem hoelang hij nog nodig had?

Lupin antwoordde dat hij slecht had geslapen, eerst omdat passerende treinen de hele nacht het huis hadden doen schudden, en daarna omdat de zon door het raam in zijn ogen had geschinen, waardoor hij barstende hoofdpijn had. Carrie kwam naar boven en vroeg of ze zijn ontbijt moest brengen, en hij zei dat hij wel een kop thee lustte, en dat hij niets wenste te eten.

Omdat Lupin om halftwee nog niet beneden was, ging ik nogmaals naar boven en zei dat we om twee uur dineerden; hij zij dat "hij er zou zijn." Hij kwam pas naar beneden toen het kwart voor drie was. Ik zei "We hebben nog niet veel van je gezien, en je zult moeten terugkeren met de trein van 5.30; daarom zul je binnen het uur moeten vertrekken, tenzij je met de posttrein van middernacht gaat." Hij zei: "Hoor eens, directeur, het heeft geen zin om er omheen te praten. Ik heb mijn ontslag ingediend bij de Bank."

Voor een ogenblik was ik sprakeloos. Toon mijn spraakvermogen terugkwam, zei ik: "Hoe durft u, mijnheer? Hoe durft u zulke ernstige stappen te ondernemen zonder mij eerst te consulteren? Antwoordt mij niet, mijnheer! - u gaat onmiddellijk zitten, en u gaat een brief schrijven welke ik u zal dicteren en waarin u uw ontslag intrekt en u ruimschoots verontschuldigt voor uw onbezonnenheid."

Stelt u zich mijn ontzetting voor toen hij met een luide, onbeschofte lach antwoordde: "Het heeft geen zin. Indien je de goeie ouwe waarheid wilt horen: ze hebben mij eruit gegooit!"

7 augustus. - Mr. Perkupp heeft me toestemming gegeven om mijn verlof een week uit te stellen, omdat we geen kamer konden krijgen. Dit geeft mij de gelegenheid om een passende betrekking te vinden voor Willie vooraleer we afrijzen. Mijn grootste levensdoel zou in vervulling gaan indien hem in Mr. Perkupp's firma kon binnenloodsen.

11 augustus. - Alhoewel het een ernstige zaak is dat we terug voor onze zoon Lupin moeten zorgen, geeft het toch voldoening te weten dat hem gevraagd werd om ontslag te nemen bij de Bank louter en alleen omdat "hij geen interesse in zijn werk betoonde, en altijd een uur (soms twee uren) te laat kwam". We kunnen maandag met een gerust gemoed vertrekken naar Broadstairs. Dat zal mijn zinnen verzetten na de zorgen van de voorbije

dagen, welke verspild werden aan een vruchteloze briefwisseling met de manager van de Bank in Oldham.

13 augustus. - Hoera! We zijn in Broadstairs. Zeer mooi appartement bij het station. Met zeezicht zouden ze dubbel zoveel gekost hebben. De hospita had om vijf uur een lekker diner met thee klaarstaan, waarvan we allemaal genoten hebben, alhoewel Lupin nogal lastig deed omdat er een vlieg in de boter zat. Die avond regende het hard, waarvoor ik dankbaar was, omdat het een goed excuus vormde om vroeg naar bed te gaan. Lupin zei dat hij opbleef en nog wat ging lezen.

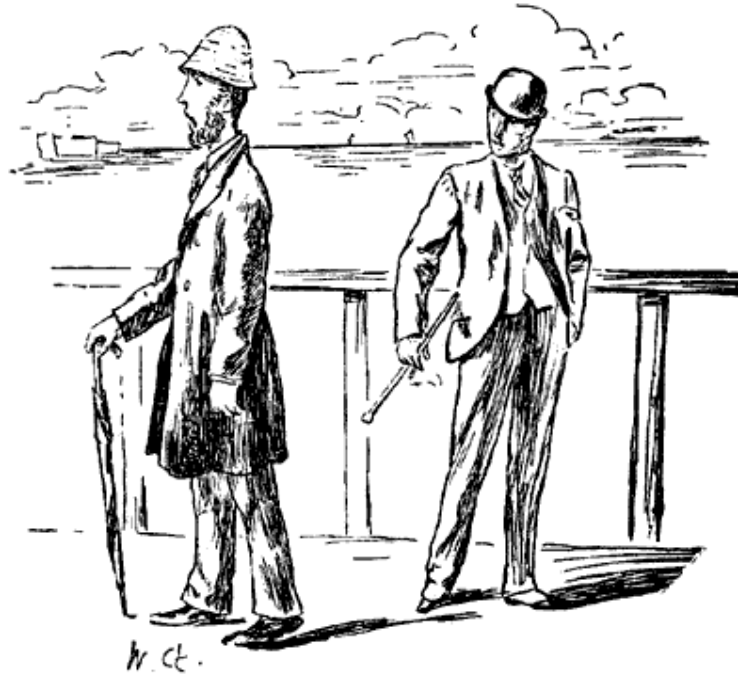
14 augustus - Het zat mij een beetje hoog dat Lupin, in plaats van gisteravond te lezen, del had genomen aan een nogal ordinair soort amusement in de Assembly Rooms. Ik drukte mijn mening uit dat zulke voorstellingen onwaardig waren voor iemand van goeden huize; maar hij antwoordde: "Oh, het was slechts voor één avond. Ik voelde me wat lusteloos, en dacht dat ik wel eens naar Polly Preswell, Engeland's Speciale Vonkje, wou gaan kijken." Ik zegde hem dat ik trots was dat ik nog nooit van haar gehoord had. Carrie zei: "Laat de jongen nu toch eens met rust. Hij is oud genoeg om voor zichzelf te zorgen, en hij zal niet vergeten dat hij een gentleman is. Je bent toch ook ooit jong geweest." Het regende de hele dag pijpenstelen, maar Lupin ging toch uit.

15 augustus. - Het is een beetje opgeklaard, waardoor we de trein naar Margate namen, en de eerste persoon welke we op de pier tegenkwamen was Gowing. Ik zei: "Hallo! Ik dacht dat je naar Barnmouth was met je vrienden uit Birmingham?" Hij zei: "Ja, maar de jonge Peter Lawrence was zo ziek dat ze hun bezoek hebben uitgesteld, daarom ben ik naar hier gekomen. Weet je dat de Cumming's hier ook zijn?" Carrie zei: "Oh, dat is heerlijk! We moeten een paar avonden samen komen en spelletjes doen." I stelde Lupin voor, zeggend; "Je zult het wel prettig vinden dat onze lieve jongen terug thuis is!" Gowing zei: "Hoe komt dat? Je bedoelt toch niet dat hij weg is gegaan bij de Bank?"

Ik sneed vlug een ander onderwerp aan, en vermeed daardoor die lastige vragen waarop Gowing wel een patent lijkt te hebben.

16 augustus. - Lupin weigerde beslist om met mij over de dijk te wandelen omdat ik mijn nieuwe strooien helm op had en mijn geklede jas. Ik weet niet wat die jongen bezielde.

17 augustus. - Omdat Lupin niets voelde voor onze plannen, gingen Carrie en ik zeilen. Het was een opluchting om terug met haar alleen te zijn; want wanneer Lupin me ergert kiest ze altijd partij voor hem. Bij onze terugkeer zei hij: "Oh, jullie zijn weggeweest met de 'Shilling Braken', is het niet? De volgende keer gaan jullie zeker zeilen met de 'Twopence Leverschudder'. Ik veronderstel dat hij het over een driewieler had, maar ik deed of ik hem niet begreep.

18 augustus. - Gowing en Cummings kwamen langs om een avondje in Margate te organiseren. Omdat het regende vroeg Gowing aan Cummings om met hem mee te gaan naar het hotel en een partijtje biljart te spelen, wetende dat ik nooit speel, en in werkelijkheid het spel afkeur. Cummings zei dat hij terug naar Margate moest; waarop Lupin, tot mijn afschuw, zei: "Ik zal met je biljarten, Gowing - je krijgt honderd punten voorsprong. Een wandelingetje rond het laken zal mij eetlust geven voor het diner". Ik zei: "Misschien houdt Mijnheer Gowing er niet van om tegen jongens te spelen." Gowing verraste mij door te zeggen: "Oh ja, dat doe ik wel, wanneer ze goed spelen," en samen gingen ze weg.

19 augustus, zondag. - Ik stond op het punt om Lupin de les te lezen over roken (waar hij zich geweldig te buiten aan gaat) en over biljarten, maar hij zette zijn hoed op en liep naar buiten. Daarop las Carrie mij een lange les over de overduidelijke onwenselijkheid om Lupin te behandelen alsof hij nog een kind was. Ik vond dat ze ergens een beetje gelijk had, zodat ik hem 's avonds een sigaar aanbood. Hij scheen tevreden, maar na een paar trekjes zei hij: "Dit is een goeie ouwe stinksigaar - probeer er eentje van de mijne," en hij gaf mij een sigaar welke even lang als sterk was, en dat zegt genoeg.

20 augustus. - Ik ben blij dat onze laatste dag aan zee een fijne dag was, alhoewel zwaarbewolkt. We gingen 's avonds naar de Cummings' (in Margate) en omdat het koud was bleven we binnen en speelden spelletjes; en Gowing ging, zoals gewoonlijk, weer over de schreef. Hij stelde voor dat we "Koteletten" zouden spelen, een spelletje waarvan we nog nooit gehoord hadden. Hij zat op een stoel, en vroeg Carrie om op zijn schoot te komen zitten, een uitnodiging welke mijn lieve Carrie resoluut van de hand wees. Na wat over en weer gekibbel ging ik op Gowing's knieën zitten en ging Carrie op de mijne zitten. Lupin ging op haar benen zitten, en daarna Cummings op Lupin, en Mevr. Cummings op die van haar echtgenoot. We zagen er belachelijk uit en lachten heel wat af.

Daarna zei Gowing: "Geloof je in de Grote Mogul?" We moesten allemaal samen antwoorden: "Ja - oh, ja!" (drie keer). Gowing zei: "Ik ook," en stond plotseling recht. Het resultaat van dit idiote grapje was dat we allemaal op de grond vielen, en dat de arme Carrie haar hoofd stootte tegen de hoek van het haardscherm. Mevr. Cummings deed er wat azijn op; maar hierdoor misten we de laatste trein en moesten een huurrijtuig naar Broadstairs nemen, wat me zeven-en-sixpence kostte.

Hoofdstuk VII

Terug thuis. - De invloed van Mevr. James op Carrie. - Kan niets vinden voor Lupin. - De burenen worden een beetje lastig. - Iemand knoeit met mijn dagboek. - Heb een betrekking gevonden voor Lupin. - Lupin verbaast ons met een aankondiging.

22 augustus. - Terug thuis! Carrie heeft een paar mooie blauwe wollen matjes gekocht om er vazen op te zetten. Frippe, Janus en Co. schrijven om te zeggen dat het hun spijt maar dat ze geen vacature hebben voor Lupin.

23 augustus. - Ik heb een paar plaasteren hertenkoppen gekocht en ze bruin gekleurd. Ze zullen een prachtige aanwinst zijn voor onze kleine hal en hem cachet geven; de koppen zijn uitstekend geïmiteerd. Het spijt Poolers & Smith dat ze Lupin niets kunnen aanbieden.

24 augustus. - Om Lupin een plezier te doen en hem wat op te vrolijken, want hij zit een beetje in de put, heeft Carrie Mevr. James uit Sutton uitgenodigd om twee of drie dagen bij ons door te brengen. We hebben niets tegen Lupin gezegd en willen dat het een verrassing blijft.

25 augustus. - Mevr. James van Sutton is deze namiddag aangekomen en had een enorme ruiker veldbloemen mee. Hoe meer ik Mevr. James zie hoe aardiger ik haar vind, en ze is erg toegewijd aan Carrie. Ze ging in Carrie's kamer om haar hoed af te zetten, en bleef daar ruim een uur zitten om over kleren te praten. Lupin zei dat hij niet in het minst verrast was door het *bezoek* van Mevr. James, maar dat hij verrast was door haar *persoon*.

26 augustus, zondag. - Bijna te laat in de kerk, omdat Mevr. James de hele morgen omstandig gepraat heeft over wat ze zou dragen. Lupin schijnt het niet goed te kunnen vinden met Mevr. James. Ik ben bang dat we moeilijkheden gaan krijgen met onze nieuwe burens welke verleden woensdag in hun huis zijn ingetrokken. Verschillende van hun vrienden, die met hondenkarren rijden, hebben zich reeds verwerpelijk gedragen. Een paar avonden geleden had ik, om het niet te warm te hebben, een witte vest aangestoken, en terwijl ik langs wandelde met mijn duimen in mijn zakken (een gewoonte van mij), en eruit zag als een Amerikaan, begonnen ze vulgaire nonsens te zingen over "*I had thirteen dollars in my waistcoat pocket*". Ik vermoedde dat dit voor mij bestemd was, en mijn achterdocht werd bevestigd; want terwijl ik deze namiddag met mijn hoge hoed op door de tuin wandelde, werd er een zevenklapper opzettelijk in de richting van mijn hoed gegooid, en ontplofte erop met het geluid van een slaghoedje. Ik keerde me bruusk om, en ik weet zeker dat ik een man zag welke zich schielijk terugtrok in één van de slaapkamerramen.

27 augustus. - Carrie en Mevr. James zijn gaan winkelen, en waren nog niet terug toen ik thuiskwam van kantoor. Afgaande op de daaropvolgende conversatie, vrees ik dat Mevr. James Carrie's hoofd op hol aan het brengen is met een heleboel onzin over kleren. Ik ging langs bij Gowing en nodigde hem uit voor het souper, om de zaken wat aangename te maken. Carrie maakte een geïmproviseerd avondmaal klaar dat bestond uit de restjes van het koud vlees, een klein stukje zalm (dat ik me moest ontfangen, voor het geval er niet genoeg zou zijn), en een roompudding en vlaaien. Op het buffet stonden er ook wat confituursoesjes en een karaf port. Mevr. James leerde ons een nogal leuk kaartspel, "Muggings" genaamd. Tot mijn verbazing, zelfs tot mijn afgrijzen, stond Lupin in het midden van het spel recht en zei heel sarcastisch: "Excuseert u mij, maar dit spel gaat te vlug voor mij, ik ga liever rustig knikkeren in de tuin." De zaak had nogal onaangenaam kunnen worden ware Gowing er niet geweest (die nogal ingenomen schijnt te zijn met Lupin) en niet voorgesteld had om zelf spelletjes uit te vinden. Lupin zei: "Laat ons 'Apen' spelen." Hij leidde Gowing helemaal rond de kamer, en liet hem voor de spiegel halt houden. Ik moet bekennen dat ik hier hartelijk mee gelachen heb. Ik was een beetje geërgerd toen vervolgens iedereen begon te lachen en niemand mij wilde uitleggen waarom, en het was pas toen ik naar bed ging dat ik ontdekte dat ik de hele avond moet hebben rondgelopen met een antimakassar aan één van de panden van mijn jas.

28 augustus. - Heb een grote baksteen gevonden in het middelste bed geraniums, welke overduidelijk van bij de burens kwam. Pattles & Pattles kunnen geen betrekking vinden voor Lupin.

29 augustus. - Mevr. James brengt Carrie bepaald het hoofd op hol. Carrie verscheen in een nieuwe japon welke de snit had van een boerenkiel. Ze zei dat de "kielsnit" nu razend populair was. Ik antwoordde dat hij mij razend maakte. Ze droeg ook een hoed welke zo groot was als een kolenemmer, en dezelfde vorm had. Mevr. James ging terug naar huis, en zowel Lupin als ik waren daar nogal blij om - de eerste keer sinds zijn terugkeer dat we het helemaal eens waren over een bepaald onderwerp. Merkins & Son schrijven dat ze geen vacature hebben voor Lupin.

30 oktober. - Ik zou zeer graag te weten komen wie er moedwillig de laatste vijf of zes weken uit mijn dagboek heeft gescheurd. Dit is gewoonweg afschuwelijk! Mijn dagboek is een grote kladblok, met meer dan voldoende ruimte om mijn dagelijkse belevenissen op te noteren en ik getroost mij veel moeite (waar ik trots op ben) om hem stipt bij te houden.

Ik vroeg aan Carrie of zij er iets meer van wist. Ze antwoordde dat het mijn eigen schuld was wanneer ik mijn dagboek liet rondslingeren terwijl de schoorsteenveger en de werkster in huis waren. Ik zei dat dit geen antwoord op mijn vraag was. Dit vinnig antwoord, dat ik uitzonderlijk slim vond, zou meer effect hebben gehad indien ik niet met mijn elleboog tegen een vaas had gestoten welke tijdelijk op een tafeltje in de gang was gezet, en ze niet had doen vallen en ze niet had gebroken.

Carrie was verschrikkelijk overstuur door deze catastrofe, want het was een vaas welke behoorde tot een paar dat niet meer gemaakt wordt, en dat we voor onze huwelijksdag ten geschenke hadden gekregen van Mevr. Burtsett, een oude vriendin van de Carrie's nichten, de Pommertons, voorheen Dalston. Ik riep Sarah bij mij en vroeg haar uit over het dagboek. Ze zei dat ze helemaal niet in de zitkamer was geweest; nadat de schoorsteenveger gedaan had, was Mevr. Birrell (de werkster) begonnen met het schoonmaken van de kamer en had zelf het vuur aangestoken. Op de rooster van de haard vond ik een verbrand stuk papier, ik onderzocht het, en zag dat het een stuk van mijn dagboek was. Het was dus duidelijk dat iemand bladeren uit mijn dagboek had gescheurd om er het vuur mee aan te maken. Ik eiste dat men morgen Mevr. Birrell naar mij zou sturen.

31 oktober. - Ontving een brief van onze directeur, Mr. Perkupp, waarin deze schreef dat hij eindelijk een plaats heeft gevonden voor onze lieve zoon Lupin. Dit troost mij, voor zover dat mogelijk is, voor het verlies van een deel van mijn dagboek; maar ik moet bekennen dat de laatste weken vooral in beslag werden genomen door het noteren van de ontmoedigende antwoorden welke ik ontvangen heb van mensen bij wie ik voor Lupin naar een betrekking heb gevraagd. Mevr. Birrell bood zich aan en, in antwoord op mijn bemerkingen, zei ze: "Nooit van mijn leven heb nog maar *gekeken* naar een boek, laat staan dat ik er zou *aankomen*."

Ik zei dat ik vastbesloten was om uit te vissen wie het gedaan had, waarna ze zei dat ze haar best zou doen om mij te helpen; maar ze herinnerde zich dat de schoorsteenveger het vuur had aangemaakt met een paar bladzijden uit de ECHO. Ik eiste dat men morgen de schoorsteenveger naar mij zou sturen. Ik wou dat Carrie geen reservesleutel aan Lupin had gegeven; we schijnen hem nooit meer te zien. Ik ben tot na één uur op hem blijven wachten, waarna ik me door moeite overmand vermande en ging slapen.

1 november. - Mijn zinnetje van gisteren over "overmand vermande", waar ik op dat ogenblik geen aandacht had aan geschonken, is nogal geestig. Indien ik nu niet zo zorgelijk was zou ik er misschien een grapje mee gemaakt hebben. De schoorsteenveger kwam langs, maar had de euvele moed om langs de voordeur te komen en zijn vuile zak met roet op de stoep te zetten. Hij was nochtans zo beleefd dat ik hem niet kon berispen. Hij zei dat Sarah het vuur had aangemaakt. Ongelukkig genoeg had Sarah, welke bezig was met het afstoffen van de trapleuning, dit gehoord en ze kwam naar beneden gerend, en vloog uit tegen de schoorsteenveger waardoor er op onze stoep een rel uitbrak welke ik ten allen prijze had willen vermijden. Ik beval haar terug aan het werk te gaan, en zegde tegen de schoorsteenveger dat het mij speet dat ik hem had lastig gevallen; en dat was ook zo, want door zijn bezoek lag de hele stoep vol roet. Ik zou met plezier tien shilling geven indien ik daarmee te weten kon komen wie mijn dagboek verscheurd heeft.

2 november. - Ik heb een rustige avond doorgebracht met Carrie, wiens gezelschap ik nooit moe wordt. We hadden een aangenaam gesprek over de brieven in "Is Marriage a Failure?" In ons geval is het geen mislukking geweest. Door zo over ons eigen geluk te praten merkten we niet eens dat al na twaalf was. We schrokken op toen we hoorden hoe de voordeur met geweld werd dichtgeslagen. Lupin was thuisgekomen. Hij deed geen moeite om het gaslicht in de hal naar beneden te draaien, en keek zelfs niet in de kamer waar wij waren, maar ging recht naar zijn bed, terwijl hij een verschrikkelijk geluid maakte. Ik vroeg hem om even naar beneden te komen, en hij vroeg om hem te willen verontschuldigen omdat hij "doodop"

was, een beschrijving welke niet geheel strookte met het feit dat hij daarna gedurende een kwartier in zijn kamer stond te dansen en dingen riep zoals "Zie hoe ik de polka dans!" en nog meer van die onzin.

3 november. - Eindelijk goed nieuws. Mr. Perkupp heeft een betrekking voor Lupin, en hij moet er maandag voor langs gaan. Oh, hoe opgelucht ben ik nu! Ik ging naar Lupin's kamer om hem het goede nieuws mee te delen, maar hij lag in bed, helemaal niet lekker, zodat ik besloot om het nieuws tot vanavond te bewaren. Hij zei dat hij gisteravond toegelaten was als lid van een Amateur Dramatic Club, welke de "Holloway Comedians" heette; en alhoewel het een prettige avond was geweest, had hij in de tocht gezeten, en had nu een neuralgie in het hoofd. Hij wilde niet ontbijten, en ik liet hem dus alleen. 's Avonds had ik een speciale fles port bovengehaald, en, omdat Lupin als bij wonder thuis was, vulden we onze glazen, en zei ik: "Lupin, mijn jongen, ik heb goed en onverwacht nieuws voor je. Mr. Perkupp heeft je een betrekking bezorgd!" Lupin zei: "Goeie zaak!" en we dronken onze glazen leeg.

Daarna zei Lupin: "Vul de glazen nog maar eens, want ik goed en onverwacht nieuws voor jullie."

Ik had een vaag voorgevoel, en zo ook Carrie, want ze zei: "Ik hoop dat we het goed nieuws zullen vinden."

Lupin zei: "Oh, dat is in orde! IK GA TROUWEN!"

Hoofdstuk VIII

Daisy Mutlar is het enige onderwerp van gesprek. Het nieuwe baantje van Lupin. Vuurwerk bij de Cummings. De "Holloway Comedians". Sarah maakt ruzie met de werkster. De ongevraagde tussenkomst van Lupin. Ik wordt voorgesteld aan Daisy Mutlar. We besluiten om een feestje te hare ere te geven.

5 november, zondag. - Carrie en ik zijn verstoord omdat Lupin, die toch nog maar een jongen is, zich verloofd heeft en gaat trouwen zonder ons te raadplegen. Na het middagmaal vertelde hij er ons alles over. Hij zei dat de naam van de dame Daisy Mutlar was, en dat ze het liefste, mooiste en meest beschaafde meisje was dat hij ooit ontmoet had. Hij was op haar verliefd geworden vanaf het ogenblik dat hij haar zag, en indien hij nog vijftig jaar zou moeten wachten dan zou hij dat doen, en hij wist zeker dat zij op hem zou wachten.

Verder zei Lupin, met veel warmte in zijn stem, dat de wereld er voor hem nu helemaal anders uitzag, - het was een wereld waarin het de moeite was om te leven. Hij had nu een doel in zijn leven, en dat was om van Daisy Mutlar Daisy Pooter te maken, en hij stond er borg voor dat ze nooit de

familie Pooter te schande zou maken. Hierop barstte Carrie uit in tranen en sloeg haar armen rond zijn nek, en terwijl ze dat deed, stootte ze het glas port dat hij in zijn hand hield helemaal over zijn nieuwe, lichte broek. Ik zei dat ik er niet aan twijfelde dat we van Juffrouw Mutlar zouden gaan houden van zodra we haar zagen, maar Carrie zei dat ze nu al van haar hield. Ik dacht dat dit nogal voorbarig was, maar hield mijn mond. De rest van de dag was Daisy Mutlar het enige gespreksonderwerp. Ik vroeg aan Lupin wie haar ouders waren, en hij antwoordde: "Och, Mutlar weet je, Williams en Watts." Ik wist het niet, maar onthield mij in dit stadium van verdere vragen om Lupin niet te irriteren.

6 november. - Lupin ging met mij mee naar kantoor en had een lang gesprek met Mr. Perkupp, onze directeur, wat erin resulteerde dat hij een baantje als bediende aanvaardde in de firma van Job Cleanands & Co., makelaars in effecten. Lupin vertelde me, onder vier ogen, dat de firma slechts een uithangbord was en hij er geen hoge pet van op had. Ik antwoordde: "Arme lui hebben niet te kiezen;" en ik zal Lupin recht doen door te zeggen dat hij nogal beschaamd was over zichzelf.

's Avonds gingen we langs bij de Cummings, om wat vuurwerk af te steken. Het begon te regenen, en ik vond het nogal saai. Eén van mijn vuurpijlen wou niet afgaan en Gowing zei: "Schop er met je laars tegen, beste jongen, dan zal hij wel afgaan." Ik gaf er een paar schoppen tegen met mijn laars, en hij ging af met een luide knal, en verbrandde mijn vingers nogal ernstig. Ik gaf de rest van mijn vuurpijlen aan het zoontje van Cummings zodat hij ze kon afschieten.

Er vond nog een ongelukkig voorval plaats, waardoor ik mij ernstig beledigd voelde. Als finaal klapstuk bevestigde Cummings een groot wiel met vuurpijlen aan een paal in de grond. Hij maakte er nogal veel ophef over; hij zei dat het zeven shilling had gekost. Er was een klein probleempje bij het aansteken. Tenslotte schoot het in gang en legde het langzaam één of twee omwentelingen af, waarna het stopte. Ik had mijn wandelstok bij me en ik gaf er dus een tik tegen om het terug in gang te zetten, maar ongelukkig genoeg kwam het los van de paal en viel in het gras. Men zou gedacht hebben dat ik het huis in brand had gestoken zoals ze allemaal naar me toestormden. Ik ga nooit meer naar vuurwerkfeestjes. Ze zijn een belachelijke verspilling van tijd en geld.

7 november. - Lupin vroeg aan Carrie om bij Mevr. Mutlar op bezoek te gaan, maar Carrie zei dat ze dacht dat Mevr. Mutlar eerst bij haar op bezoek moest komen. Ik was het eens met Carrie, en er ontstond een meningsverschil. De zaak werd echter geregeld door Carrie toen ze zei dat ze geen visitekaartjes meer kon vinden, en dat we er moesten laten bijdrukken, en wanneer ze klaar waren was er nog tijd genoeg om de bezoek etiquette te bespreken.

8 november. - Ik bestelde nog wat van onze visitekaartjes bij Blacks, de kantoorboekhandel. Ik bestelde er vijftientig van elk, waarmee we een hele tijd verder kunnen. 's Avonds bracht Lupin Harry Mutlar mee, de broer

van juffrouw Mutlar. Hij was een nogal sullig jongmens, en Lupin zei dat hij de populairste en beste amateur van de club was, waarbij hij doelde op de "Holloway Comedians." Lupin fluisterde ons in het oor dat, indien we Harry uit zijn tent konden lokken, hij ons zou doen schudden van het lachen. Tijdens het souper deed de jonge Mutlar verschillende amusante dingen. Hij nam een mes, en met het vlakke deel ervan speelde hij op wonderbaarlijke wijze een deuntje op zijn wang. Hij gaf ook een imitatie ten beste van een oude man zonder tanden welke een grote sigaar aan het roken was. De manier waarop hij de sigaar steeds liet vallen joeg Carrie de stuipen op het lijf. In de loop van het gesprek dook de naam van Daisy op en de jonge Mutlar zei dat hij op een avond zijn zuster eens zou meebrengen - zijn ouders waren nogal ouderwets en gingen niet vaak uit. Carrie zei dat we dan een klein maar speciaal feestje zouden geven. Omdat de jonge Mutlar geen aanstalten maakte om weg te gaan, en het bijna elf uur was, herinnerde ik er Lupin aan, bij wijze van hint, dat hij morgen vroeg op moest staan. In plaats van de wenk op te volgen begon hij aan een reeks komische imitaties. Zonder ophouden ging hij daar zowat een uur mee door. De arme Carrie kon amper haar ogen open houden. Tenslotte verzoon ze een excuus en zei "Goedenacht".

Daarop vertrok Mutlar, en ik hoorde hem en Lupin in de gang iets fluisteren over de "Holloway Comedians", en tot mijn ergernis, alhoewel het al na middernacht was, zette Lupin zijn hoed op, deed zijn jas aan en ging met zijn nieuwe makker de deur uit.

9 november. - Mijn pogingen om er achter te komen wie de bladzijden uit mijn dagboek had gescheurd hebben nog geen vruchten afgeworpen. Lupin is bezeten van Daisy Mutlar, en dus zien we hem zelden, behalve tijdens de maaltijden, waarvoor hij steeds langskomt. Cummings is op bezoek geweest.

10 november. - Lupin schijnt van zijn nieuwe baan te houden - dat is een geruststelling. Daisy Mutlar was het enige onderwerp van gesprek tijdens het theeuurtje. Carrie is bijna even vol van haar als Lupin. Lupin deelt me mee, tot mijn afkeer, dat men hem heeft kunnen overreden om een rolletje te spelen in de op handen zijnde voorstelling van de "Holloway Comedians". Hij zegt dat hij de rol van Bob Britches speelt in de klucht "Gone to my Uncle's"; Frank Mutlar speelt de oude Musty. Ik maakte Lupin duidelijk dat dergelijke zaken mij niet in het minst interesseerden, en dat ik de activiteiten van amateur theatergezelschappen grondig afkeurde. Gowing kwam 's avonds op bezoek.

11 november. - Kwam thuis en moest ontdekken dat er een schandelijk tumult heerste, Carrie, die er erg bang uitzag, stond buiten haar slaapkamer, terwijl Sarah buiten zinnen stond te wenen. Mevr. Birrell (de werkster), welke overduidelijk gedronken had, schreeuwde uit volle borst dat ze "geen dievegge was, dat ze een eerbare vrouw was, die hard moest werken voor haar kost, en dat ze op het gezicht zou timmeren van iedereen die haar leugens in de mond legde." Lupin, die met zijn rug naar me toe

stond, hoorde me niet binnenkomen. Hij stond tussen de twee vrouwen, en, het spijt mij dat ik het moet zeggen, gebruikte in zijn pogingen om vrede te stichten, nogal grove taal in het bijzijn van zijn moeder; en ik kwam net op tijd om hem te horen zeggen: "En al die herrie over het verdwijnen van een paar bladzijden uit een snertdagboek dat nog geen drieënhalf pence waard is!" Ik zei, rustig: "Excuseer me, Lupin, dat is een kwestie van smaak; en aangezien ik de heer des huizes ben, zul je me misschien willen toestaan dat ik de teugels in handen neem."

Ik stelde vast dat de oorzaak van de ruzie was dat Sarah Mevr. Birrell ervan beschuldigd had dat ze de bladzijden uit mijn dagboek had gescheurd om ze te gebruiken als inpakpapier voor het braadvet en de overschotjes welke ze vorige week uit het huis had meegenomen. Mevr. Birrell had Sarah een klap in het gezicht gegeven, en gezegd dat ze niets had meegenomen, aangezien "er geen overschotjes meer waren". Ik beval Sarah terug aan het werk te gaan, en eiste dat Mevr. Birrell naar huis ging. Toen ik de salon binnenkwam lag Lupin met zijn benen in de lucht te schateren van het lachen.

12 november, zondag. - Op de terugweg van de kerk ontmoetten Carrie en ik Lupin, Daisy Mutlar en haar broer. Daisy werd aan ons voorgesteld, en we wandelden samen naar huis, waarbij Carrie Juffrouw Mutlar onder haar hoede nam. We vroegen hen binnen voor een paar minuten, en ik nam mijn toekomstige schoondochter eens goed op. Mijn hart zonk in mijn schoenen. Ze is een grote jonge vrouw, en naar ik vermoed, minstens acht jaar ouder dan Lupin. Ik vond zelfs niet dat ze er knap uitzag. Carrie vroeg haar of ze volgende woensdag samen met haar broer kon langskomen om een paar vrienden te ontmoeten. Ze antwoordde dat ze dat maar al te graag zou doen.

13 november. - Carrie heeft invitaties verstuurd naar Gowing, de Cummings, naar Mr. en Mevr. James (van Sutton), en Mr. Stillbrook. Ik schreef een berichtje aan Mr. Franching, van Peckham. Carrie zei dat we er net zo goed een chique feestje van konden maken, en waarom zouden we onze directeur, Mr. Perkupp niet uitnodigen? Ik zei dat ik vreesde dat we niet goed genoeg voor hem waren. Carrie zei dat "het geen kwaad kon om hem te vragen." Ik zei: "Zeer zeker niet," en ik schreef een brief naar hem. Carrie bekende dat ze een beetje teleurgesteld was in het voorkomen van Daisy Mutlar, maar dacht dat het wel een lief meisje was.

14 november. - Tot nu toe heeft iedereen de uitnodiging aanvaard voor ons chique klein feestje van morgen. Mr. Perkupp schreef, in een mooie brief welke ik zal bewaren, dat hij in Kensington dineerde, maar dat hij, indien hij er de kans toe zag, voor een uurtje naar Holloway zou komen. Carrie was de hele dag druk in de weer met het maken van kleine cakes en soesjes met jam en gelatinepuddingen. Ze zei dat ze nogal zenuwachtig werd van de verantwoordelijkheden welke ze morgenavond moest dragen. We besloten om wat lichte dingen op tafel te zetten zoals broodjes, koude kip en hesp, en wat zoetigheden, en op het buffet een mooi stuk koud vlees en een

Paysandu tong - waar diegenen welke een grote eetlust hadden zich tegoed konden aan doen.

Gowing kwam langs om te vragen of hij morgen zijn "zwaluwstaarten" moest dragen. Carrie zei dat hij er goed aan deed zich op te kleden, vooral omdat Mr. Franching kwam en omdat de mogelijkheid bestond dat Mr. Perkupp ook zijn opwachting zou maken.

Gowing zei: "Oh, ik wilde het alleen maar weten, want ik hem mijn rokkostuum al een tijdje niet meer gedragen, en ik moet het wegbrengen om er de kreukels te laten uitstrijken."

Nadat Gowing weg was, kwam Lupin binnen, en in zijn bezorgdheid om Daisy Mutlar te behagen, begon hij te vitten en kritiek te geven op de schikkingen en was hij het werkelijk met alles oneens, ook met het feit dat we onze oude vriend Cummings hadden gevraagd, welke, zei hij, er zelfs in rokkostuum zou uitzien als een groenteboer die een bestelling kwam opnemen, en die niet verbaasd moest zijn indien Daisy dacht dat hij er één was.

Ik verloor werkelijk mijn kalmte, en zei: "Lupin, sta mij toe om je te zeggen dat juffrouw Daisy Mutlar niet de Koningin van Engeland is. Ik dacht dat je over genoeg wijsheid beschikte om je niet te laten verlokken tot een relatie met een vrouw die aanzienlijk ouder is dan jijzelf. Ik raad je aan om eerst in je levensonderhoud te voorzien vooraleer je een affaire begint met een vrouw welke je zult moeten onderhouden, en, naar alle waarschijnlijkheid, haar broer ook, welke slechts een leegloper leek te zijn."

In plaats van dit advies op een redelijke manier te aanvaarden, spring Lupin recht en zei: "Indien je de vrouw waarmee ik verloofd ben beledigt, beledig je mij. Ik zal het huis verlaten en hier geen voet meer over de drempel zetten."

Hij liep het huis uit, de voordeur achter zich dichtgooiend. Maar het was in orde. Hij kwam terug voor het avondeten en we speelden Bezique tot het bijna twaalf uur was.

Hoofdstuk IX

Onze eerste belangrijk feest. - Oude vrienden en Nieuwe vrienden. - Gowing is een beetje vervelend; maar zijn vriend, Mr. Stillbrook, blijkt nogal amusant te zijn. - Ongelegen aankomst van Mr. Perkupp, maar hij is erg vriendelijk en complimenteaus. - Het feest is een groot succes.

15 november. - Een bijzondere dag. Ons eerste belangrijk feest sinds we in dit huis zijn komen wonen. Ik kwam vraag terug van de City. Lupin stond erop om een kelner te huren en zes flessen champagne te kopen. Ik zei dat ik dat een overbodige uitgave vond, maar Lupin zei dat hij een financiële meevaller had en drie pond had verdiend met een persoonlijk handeltje in de City. Ik hoop dat hij in zijn nieuwe positie net gaat gokken. De eetkamer zag er zo mooi uit, en Carrie zei terecht: "We hoeven ons er niet over te schamen wanneer Mr. Perkupp dit ziet, indien hij ons de eer aandoet om langs te komen."

Ik ging me vroeg kleden voor het geval er gasten zouden zijn die stip om acht uur kwamen opdagen, en ik was nogal geërgerd toen ik zag dat mijn nieuwe geklede broek veel tekort was.

Lupin, die boven zijn stand aan het gaan is, vond het verkeerd dat ik gewone schoenen in plaats van geklede schoenen droeg.

Ik antwoordde satirisch: "Mijn lieve zoon, ik heb geleerd om boven dat soort dingen te staan."

Lupin barstte uit in een schaterlach en zei: "Een man staat meestal boven zijn schoenen."

Dit kan grappig zijn, of het kan *niet* grappig zijn; maar het deed mij genoeg dat hij niet ontdekt had dat het koraal van één van mijn hemdsknoopjes was losgekomen. Carrie zag eruit als een plaatje en droeg de japon welke ze in het Mansion House had gedragen. De eetkamer was schitterend versierd. Carrie had mousseline gordijnen over de harmonicadeuren gehangen, en ook rond één van de toegangen, want we hadden de deur uit haar hengsels genomen.

Mr. Peters, de kelner, was goed op tijd, en ik gaf hem strikte orders om geen fles champagne open te maken vooraleer de vorige leeg was. Carrie had gezorgd voor sherry en portwijn welke ze samen met een aantal glazen op het buffet had uitgesteld. Tussen haakjes, onze nieuwe vergrootte en ingekleurde foto's zien er erg mooi uit zoals ze daar aan de muur hangen, zeker nu Carrie de hoeken van de lijsten versierd heeft met wat Liberty zijde.

Gowing arriveerde als eerste en zei, met zijn gebruikelijk tact: "Hallo, Pooter, nee maar, je broek is te kort!"

Ik antwoordde eenvoudig: "Dat kan zijn, maar je zult merken dat ik ook kort van stof kan zijn."

Hij zei: "Dat zal je broek niet langer maken, idioot. Je zou aan je vrouw moeten vragen om er een volant aan te zetten."

Ik heb de indruk dat het tijdverlies is om zijn beledigende opmerkingen in mijn dagboek te noteren.

De volgende gasten waren Mr. en Mevr. Cummings. De eerste zei: "Omdat je niets over kleding hebt gezegd ben ik in "halve kledij" gekomen. Hij had een zwarte geklede jas en een witte das aan. De James', Mr. Merton en Mr. Stillbrook kwamen binnen, maar Lupin was rusteloos en ongenietbaar tot zijn Daisy Mutlar en Frank arriveerden.

Carrie en ik waren nogal verbaasd door Daisy's verschijning. Ze had een vuurrode japon aan, zeer diep uitgesneden aan de nek. Ik vind niet dat zulke kleding bescheiden kan genoemd worden. Ze had een les aan Carrie moeten nemen, en haar schouders bedekken met witte kant. Mr. Nackles, Mr. Sprice-Hogg en zijn vier dochters kwamen binnen; en zo ook Franching, en een paar van Lupin's vrienden, leden van de "Holloway Comedians".

Sommigen van hen namen een nogal theatrale houding aan, vooral één die zich de hele avond aanstelde, en op onze kleine ronde tafel leunde en ze brak. Lupin noemde hem "onze Henry" en zei dat hij "onze steracteur bij de H.C's" was, en in die hoedanigheid zeker zo goed was als Harry Mutlar in de rol van platvloerse koopman. Dat is allemaal Chinees voor mij. We maakten wat muziek, en Lupin, die geen enkel van Daisy's zijde week, haalde haar over om een lied te zingen dat "Some Day" heette. Het leek een mooi lied, maar ze maakte er zulke grimassen bij, en zong, naar mijn mening, zo vals, dat ik haar niet zou gevraagd hebben om het opnieuw te zingen; maar Lupin liet haar vier liedjes zingen, het één na het ander.

Om tien uur gingen we aan tafel, en aan de manier waarop Gowing en Cummings aten zou men gezegd hebben dat ze al een maand niets meer onder de kiezen hadden gekregen. Ik zei tegen Carrie dat ze iets opzij moest zetten voor het geval Mr. Perkupp nog zou langskomen. Gowing ergerde mij mateloos door een groot glas vol te gieten met champagne en dat naar binnen te slaan. Hij herhaalde dit, en deed me vrezen dat de zes flessen onvoldoende zouden zijn. Ik probeerde om een fles achter te houden, maar Lupin nam ze mee naar de bijtafel waar Daisy en Frank Mutlar zaten.

We gingen naar boven en de jongelui begonnen te stoeien. Carrie maakt daar meteen een eind aan. Stillbrook vermaakte ons met een liedje, "What have you done with your Cousin John?" Ik merkte niet dat Lupin en Frank verdwenen waren. Ik vroeg aan Mr. Watson, één van de Holloway's, waar ze waren, en hij zei: "Het is een geval van 'O, wat een verrassing!'"

Er werd ons gevraagd om een cirkel te vormen - wat we deden. Daarna zei Watson: "Het is mij een groot genoegen om u de beroemde Blondin Donkey voor te stellen." Frank en Lupin sprongen toen de kamer binnen. Lupin had zijn gezicht wit gemaakt zoals een clown, en Frank had rond zijn middel een groot haardkleedje gebonden. Hij werd verondersteld een ezel te zijn, en hij zag er zo uit. Ze gaven zich over aan een zeer luidruchtige pantomime en we gierden allemaal van het lachen.

Ik draaide me om, en zag toen dat Mr. Perkupp halweg in het deurgat stond, en binnengekomen was zonder dat we het wisten. Ik gaf Carrie een wenk en ging onmiddellijk naar hem toe. Hij wou niet onmiddellijk de kamer binnenkomen. Ik verontschuldigde mij voor het dwaze gedol, maar Mr. Perkupp zei: "Oh, het lijkt wel vermakelijk." Ik kon zien dat hij helemaal niet geamuseerd was.

Carrie en ik namen hem mee naar beneden, maar de tafel was een puinhoop. Er was geen glas champagne meer over - zelfs geen broodje. Mr. Perkupp zei dat hij niets wenste te nuttigen, maar dat hij wel verlangde naar glas seltzer of soda water . De laatste fles was leeg. Carrie zei: "We hebben nog heel wat port wijn over." Mr. Perkupp zei, met een glimlach: "Nee, dank u. Ik hoef echt niets, maar ik ben zeer verheugd om u en uw echtgenoot in uw huiselijke omgeving te zien. Goedenacht, Mevr. Pooter - u zult mij mijn erg kort bezoek wel willen vergeven, dat weet ik zeker." Ik begeleidde hem tot aan zijn rijtuig, en hij zei: "U hoeft morgen niet voor twaalf uur op kantoor te zijn."

Ik voelde me moedeloos toen ik terug het huis binnenging, en ik vertelde Carrie dat ik dacht dat het feest een mislukking was. Carrie zei dat het een groot succes was, en dat ik alleen maar moe was, en drong erop aan dat ik zelf een glas port zou drinken. Ik dronk twee glazen en voelde me veel beter, en we gingen naar de salon, waar ze begonnen waren met te dansen. Carrie en ik dansten ook wat, en ik zei haar dat het me deed denken aan vroeger. Ze zei dat ik een flirterige oude kerel was.

Hoofdstuk X

Mijmeringen. - Ik maak nog een Goede Grap. - Ben verveeld met de steeds terugkerende roompudding. Lupin geeft zijn mening over huwelijken. Lupin en Daisy Mutlar gaan uit elkaar.

16 november. - Werd 's nachts zowat twintig keer wakker, met verschrikkelijke dorst. Dronk al het water in de fles op, en de helft van wat er in de kruik was. Droomde ook voortdurend dat het feest van vorige avond een mislukking was, en dat er heel wat mensen van lage komaf zonder uitnodiging binnen vielen en dat ze Mr. Perkupp plaagden en dingen naar hem gooiden, tot ik tenslotte verplicht was hem te verstoppen in het berghok (dat we zonet ontdekt hadden), met een badhanddoek over hem. Nu lijkt het absurd, maar het was pijnlijk echt in mijn droom. Ik had dezelfde droom wel twaalf keer opnieuw.

Carrie ergerde mij door te zeggen: "Je weet dat je niet tegen champagne kunt." Ik zei haar dat ik slechts een paar glazen gedronken had, en mezelf helemaal tot de port had beperkt. Ik voegde eraan toe dat goede champagne niemand kwaad deed, en Lupin vertelde mij dat hij hem slechts bij wijze van gunst van een reiziger had kunnen kopen, omdat dat bewuste merk volledig opgekocht was door een club in de West-End.

Ik denk dat ik ene beetje teveel van "bijgerechten" heb gegeten, zoals de kelner ze noemde. Ik zei tegen Carrie: "Ik wenste dat ik die *bijgerechten* aan mij had laten voor*bij* gaan." Ik herhaalde dit, maar Carrie was bezig met het inpakken van de theelepels welke voor het feestje van Mevr. Cummings geleend hadden. Het was net halftwaalf, en ik stond klaar om naar kantoor te gaan, toen Lupin verscheen, met een geelachtig uiterlijk, en zei: "Hallo, directeur, wat voor een houten kop heb jij deze morgen?" Ik zei hem dat hij me net zo goed in het Deens had kunnen toespreken. Hij voegde eraan toe: "Toen ik deze morgen wakker werd was mijn hoofd zo groot als Baldwin's ballon." Op datzelfde ogenblik deed ik mijn meest spitse uitspraak ooit, denk ik, en zei: "Vandaar dat opgelaten gevoel!". We brulden van het lachen.

17 november. - Voel me nog altijd moe en hoofdpijnachtig! In de avond kwam Gowing langs, en was vol lof over ons feestje van vorige woensdag. Hij zei dat alles prachtig gedaan was, en dat hij zichzelf enorm had geamuseerd. Gowing kan een erg aangename kerel zijn wanneer hij dat wenst, maar je weet nooit hoe lang het zal blijven duren. Zo bijvoorbeeld bleef hij eten, en toen hij de roompudding op de tafel zag staan, schreeuwde hij, terwijl de dienstmeid in de kamer was: "Hallo! De overschotjes van woensdag?"

18 november. - Werden fris wakker na een goede nachtrust, en ik voel me terug de oude worden. Ik ben er van overtuigd dat een leven van uitgaan en verkeren in de grote wereld niets voor mij is; daarom ook hebben we de uitnodiging afgewezen welke we deze morgen ontvangen hebben voor het huwelijk van juffrouw Bird. We hebben haar slechts tweemaal ontmoet bij Mevr. James, en het betekent dat we een geschenk zouden moeten kopen.

Lupin zei: "Ik ben het voor één keer met jullie eens. Ik vind dat huwelijken maar flauwe theaterstukjes zijn. Er zijn slechts twee rollen - de bruid en de bruidegom. De getuige is slechts een wandelende heer. Met uitzondering van een wenende vader en een snotterende moeder zijn de anderen gewoon figuranten welke zich moeten opkleden en voor hun onbeduidende rolletjes moeten betalen met dure geschenken." Ik was niet erg opgezet met zijn theater jargon, maar ik vond het wel pienter, alhoewel oneerbiedig. Ik zei tegen Sarah om niet opnieuw de roompudding te serveren bij het ontbijt. Het lijkt wel of die sinds woensdag bij elke maaltijd op onze tafel heeft gestaan. Cummings kwam 's avonds langs, en feliciteerde ons met het succes van ons feestje. Hij zei dat dit het beste feestje was dat hij in jaren had meegemaakt; maar hij wenste dat we hem gezegd hadden dat het in volle avondkleding was, omdat hij dan zijn pandjesjas had aangestoken. We speelden een rustig spelletje domino, en werden onderbroken door de luidruchtige binnenkomst van Lupin en Frank Mutlar. Cummings en ik vroegen hen om mee te doen. Lupin zei dat hij niets gaf om domino, en stelde een spelletje "Spoof" voor. Toen ik vroeg of er hiervoor spelfiches nodig waren, riepen Frank en Lupin in cadans: "Eén, twee, drie; start! Heb je een eigendom in Groenland?" Het was gewoonweg Chinees voor mij, maar het schijnt dat het één van de gebruiken is bij de "Holloway Comedians" wanneer één van hun leden een domme vraag stelt.

In weerwil van mijn instructies werd die roompudding terug op tafel gezet bij het avondmaal. Om de dingen nog erger te maken had men geprobeerd om het te verdoezelen door hem in een glazen schaal te doen en er jam op te strijken. Carrie vroeg aan Lupin of hij er wat moest van hebben, en hij antwoordde: "Voor mij geen tweedehands goederen, dank u." Ik zei tegen Carrie, toen we alleen waren, dat indien die roompudding nog eens op tafel werd gezet ik het huis zou verlaten.

19 november, zondag - Een heerlijke kalme dag. In de namiddag ging Lupin weg om de rest van de dag met de Mutlars door te brengen. Hij vertrok met een uitstekend humeur, en Carrie zei: "Wel, één voordeel van de verloving van Lupin met Daisy is dat de jongen de hele dag gelukkig schijnt te zijn. Dat verzoent mij met iets waarvan ik moet toegeven dat het een onvoorzichtige verbintenis lijkt."

Carrie en ik bespraken de zaak gedurende de avond, en waren het er over eens dat het niet altijd zo was dat een vroege verloving een ongelukkig huwelijk betekende. Lieve Carrie herinnerde mij eraan dat we vroeg getrouwd waren, en, met uitzondering van een paar triviale misverstanden, we eigenlijk nooit ernstig ruzie hadden gemaakt. Ik kon het niet helpen dat ik dacht (zoals ik haar zei) dat de helft van het plezier in het leven voortkomt uit de kleine problemen en kleine ontberingen welke men moet verdragen wanneer men pas getrouwd is. Zulke problemen werden meestal veroorzaakt door gebrek aan middelen, en zorgden er vaak voor dat liefhebbende koppels samen des te sterker kwamen staan.

Carrie zei dat ik me uitzonderlijk goed had uitgedrukt, en dat ik een ware filosoof was.

We zijn bij tijd en wijle allemaal wel eens ijdel, en ik moet bekennen dat ik me geveleid voelde door dit complimentje van Carrie. Ik wend niet voor dat ik in staat ben mezelf uit te drukken in mooie woorden, maar ik voel wel dat ik het vermogen heb om mijn ideeën met eenvoud en helderheid naar voor te brengen. Rond negen uur kwam, tot onze verbazing, Lupin binnen, met een wilde, vermetele blik, en met een holle stem, waarvan ik moet zeggen dat ze nogal theatraal leek, zei:

"Heb je cognac in huis?" Ik zei: "Nee; maar er is wel wat whisky." Tot mijn afschuw sloeg Lupin een bijna vol wijnglas achterover, zonder water.

Tot tien uur zaten we daar alledrie zonder iets te zeggen, waarna Carrie en ik recht stonden om naar bed te gaan. Carrie zei tegen Lupin: "Ik hoop dat Daisy het goed maakt?"

Lupin, met een geforceerd ongedwongen houding welke hij bij de "Holloway Comedians" moet opgepikt hebben, antwoordde: "Oh, Daisy? Je bedoelt juffrouw Mutlar. Ik weet niet of ze het goed stelt of niet, maar alstublieft VERNOEM HAAR NAAM NOOIT MEER IN MIJN AANWEZIGHEID."

Hoofdstuk XI

We krijgen een dosis van Irving imitaties. - Maak kennis met een Mr. Padge. - Ik voel niets voor hem. Mr. Burwin-Fosselton zorgt voor overlast.

20 november. - Ik heb Lupin de hele dag niet gezien. Ik heb een goedkoop adresboekje gekocht. Ik heb de avond doorgebracht met het kopiëren van de namen en adressen van mijn vrienden en bekenden. De Mutlars heb ik natuurlijk weggelaten.

21 november. - Lupin heeft zich 's avonds een paar minuten laten zien. Hij vroeg om een beetje cognac met die onverschillige blik, welke naar mijn mening nogal theatraal was en weinig effect had. Ik zei: "Mijn zoon, ik heb er geen, en ik denk niet dat ik hem jou zou geven indien ik er had." Lupin zei: "Dan ga ik maar naar een plaats waar ik er wel kan krijgen," en ging het huis uit. Carrie trok partij voor de jongen, en de rest van de avond werd besteed aan onaangename gesprekken, waarin de woorden "Daisy" en "Mutlar" wel duizend keer vielen.

22 november. - Gowing en Cummings kwamen 's avonds langs. Lupin kwam ook binnen en bracht een vriend mee, Mr. Burwin-Fosselton - één van de "Holloway Comedians" - welke ook op ons feestje was geweest, en die de kleine ronde tafel gebroken had. Ik ben blij te kunnen zeggen dat Daisy Mutlar nooit ter sprake kwam. Het gesprek werd bijna helemaal gemonopoliseerd door de jonge Fosselton, welke niet alleen leek op Mr. Irving, maar zich leek in te beelden dat hij die beroemde acteur was. Ik moet toegeven dat hij enkele uitmuntende imitaties van hem ten beste gaf. En omdat hij geen aanstalten maakte om weg te gaan toen het tijd was voor het avondmaal, zei ik: "Indien u graag mee eet van wat de pot schaft, Mr. Fosselton, dan bent u welkom aan tafel." Hij antwoordde: "Oh! Dank u wel; maar noemt u mij alstublieft Burwin-Fosselton. Het is een dubbele naam. Er zijn heel wat Fosseltons, maar alstublieft, noemt u mij Burwin-Fosselton."

Gedurende het ganse avondmaal deed hij Irving na. Hij liet zich zo laag in zijn stoel zinken dat zijn kin bijna gelijk kwam met het tafelblad, en tweemaal schopte hij onder de tafel tegen Carrie, stootte zijn glas wijn om, en liet een mes gevaarlijk dicht tegen Gowing's gezicht flikkeren. Na het souper strekte hij zijn benen uit op het haardscherm, en debiteerde flarden citaten uit toneelstukken welke voor mij Chinees waren, en stootte meermalen het haardstel omver, wat een steeds vreselijk kabaal maakte - en die arme Carrie had al vreselijke hoofdpijn.

Toen hij wegging, zei hij, tot onze verbazing: "Ik zal morgen terugkomen en mijn Irving make-up meebrengen."

Gowing en Cummings zeiden dat ze het graag wilden zien en ook kwamen. Ik kon niet nalaten te denken dat ze evengoed een feestje in mijn huis konden geven, nu ze toch bezig waren. Nochtans, zoals Carrie terecht opmerkte: "Doe om het even wat, lieveling, zodat Lupin die zaak met Daisy Mutlar uit zijn hoofd zet."

23 november. - Cummings kwam vroeg in de avond langs. Gowing was wat later en bracht, zonder mijn toestemming te vragen, een dikke en, naar mijn mening, erg vulgair uitziende man mee welke Padge bleek te heten, en die bijna helemaal schuilging achter zijn snor. Gowing deed zelfs geen moeite om zich tegenover één van ons beiden te verontschuldigen, maar zei dat Padge die Irving imitatie wilde zien, waarop Padge zei:

"Juist," en dat is zowat alles wat hij die hele avond zei. Lupin kwam binnen en leek in een beter humeur te verkeren. Hij had een kleine verrassing in petto. Mr. Burwin-Fosselton was met hem binnengekomen, maar was naar boven gegaan om zich klaar te maken. Na een half uur verliet Lupin de salon en keerde na een paar minuten terug en kondigde aan: "Mr. Henry Irving."

Ik moet zeggen dat we allemaal verbaasd waren. Nooit zag ik zulke gelijkenis. Het was een wonder. De enige persoon welke niet geïnteresseerd leek was de man Padge, welke zich in de beste zetel had gezet en ene kwalijk ruikende pijp rookte. Na een poosje zei ik: "Waarom dragen acteurs altijd hun haar zo lang?" Ogenblikkelijk zei Carrie, "Mr. Haarmans draagt zijn haar niet lang." Hoe moesten we lachen, behalve MER. Fosselton, welke nogal neerbuigend zei, "Dat grapje, Mevr. Pooter, is erg toepasselijk, maar niet echt nieuw." Omdat ik dit een nogal lompe terechtwijzing vond, zei ik: "Mr. Fosselton, ik denk -" hij onderbrak me door te zeggen: "Mr. BURWIN-Fosselton, indien het u belieft" waardoor ik vergat wat ik wou zeggen. Tijdens het avondmaal monopoliseerde Mr. Burwin-Fosselton opnieuw het hele gesprek met zijn Irving taaltje, en zowel Carrie als ik kwamen tot de conclusie dat men Irving zelfs te goed kan imiteren. Na het souper werd Mr. Burwin-Fosselton een beetje te onstuimig in zijn imitatie van Irving, en toen hij Gowing plots bij de kraag van zijn vest greep, drukte hij de nagel van zijn duim, per ongeluk natuurlijk, in Gowing's nek en krabde er een stukje vlees uit. Gowing was terecht geërgerd, maar de man Padge, welke ons bescheiden avondmaal afgewezen had om zijn comfortabele zetel niet te verliezen, barstte uit in een onbedaarlijke lachbui naar aanleiding van dit kleine ongelukje. Ik was zo verontwaardigd over het gedrag van Padge dat ik zei: "Ik veronderstel dat u ook zou gelachen hebben indien hij Mr. Gowing's oog had uitgestoken?" waarop Padge antwoordde: "Zeker en vast" en nog harder begon te lachen. De grootste verrassing kwam op het einde van de avond, toen Mr. Burwin-Fosselton zei: "Goedenacht, Mr. Pooter. Ik ben blij dat mijn imitatie u bevallen is, ik zal mijn andere make-up morgen meebrengen."

24 november. - Ik ging werken zonder een zakdoek mee te nemen. Dat is al de tweede keer deze week dat ik dat vergeten ben. Ik denk dat ik mijn geheugen aan het verliezen ben. Indien er niet die affaire met Daisy Mutlar was geweest, zou ik naar Mr. Burwin-Fosselton geschreven hebben en hem gezegd hebben dat ik vanavond weg moest, maar ik vermoed dat hij van het soort is dat toch zou gekomen zijn.

Die goede ouwe kwam 's avonds langs; maar Gowing stuurde een berichtje dat hij hoopte dat ik het hem niet kwalijk nam indien hij deze avond niet kwam, wat ik nogal gemakkelijk vond. Hij voegde eraan toe dat zijn nek nog steeds pijn deed. Natuurlijk kwam Burwin-Fosselton langs, maar Lupin liet zich niet zien, en stelt u zich mijn totale weerzin voor toen die man Padge ook weer langs kwam, zelfs zonder dat Gowing hem vergezelde. Ik was hier erg verbitterd over, en zei "Mr. Padge, dat is een *verrassing*." Lieve Carrie, onaangenaamheden vrezend, zei: "Oh! Ik veronderstel dat Mr. Padge enkel is langs gekomen om de andere Irving make-up te zien." Mr. Padge zei "Juist", en nam terug de beste zetel in beslag, waar hij de hele avond niet meer uitkwam. Mijn enige troost is dat hij niet mee eet, zodat hij ons niet op kosten jaagt, maar ik zal over deze zaak eens met Gowing praten. De Irving imitaties en bijhorende gesprekken duurden de hele avond, tot ik er ziek van werd. Op een bepaald ogenblik hadden we een nogal verhitte conversatie,

welke begon toen Cummings zegde dat het hem toescheen dat Mr. Burwin-Fosselton niet *zoals* Mr. Irving was, maar in zijn opinie zeker *even goed*, zoniet zelfs *beter*. Ik waagde op te merken dat het toch maar een imitatie van het origineel was.

Cummings zei dat het vast stond dat sommige imitaties beter waren dan het origineel. Ik maakte een naar mijn mening zeer verstandige opmerking: "Zonder een origineel kan de imitatie niet bestaan." Mr. Burwin-Fosselton zei erg onbeschaamd: "Praat alstublieft niet over mij in mijn aanwezigheid; en Mr. Pooter, ik zou u willen adviseren om slechts te praten over dingen waar u verstand van heeft." waarop die schoft van een Padge antwoordde: "Juist." Lieve Carrie kon de situatie redden door plotseling te zeggen: "Ik zal Ellen Terry zijn." De imitatie van die lieve Carrie oogstte niet veel succes, maar ze was zo spontaan en grappig dat de onaangename discussie beëindigd werd. Toen ze weggingen zei ik heel nadrukkelijk tegen Mr. Burwin-Fosselton en Mr. Padge dat we morgenavond bezet waren.

25 november. - Heb een lange brief van Mr. Fosselton ontvangen aangaande de discussie over Irving van gisteravond. Ik was zeer boos, en ik schreef dat ik weinig of niets van theater afwist, er niet in het minst in geïnteresseerd was en absoluut weigerde om in een discussie over dit onderwerp betrokken te worden, zelfs indien dit zou leiden tot een breuk in onze *vriendschap*. Ik heb nooit een meer vastberaden brief geschreven.

Bij mijn terugkeer naar huis op het gewone uur op zaterdagmiddag ontmoette ik in de buurt van de Archway Daisy Mutlar. Mijn hart sprong op. Ik boog nogal stijfjes, maar ze deed of ze mij niet gezien had. 's Avonds mij hevig geërgerd omdat de wasvrouw een eenzame sok had afgegeven. Sarah zei dat ze twee paar sokken had afgegeven, en de wasvrouw beweerde dat het slechts anderhalf paar was. Ik sprak met Carrie over deze zaak, maar ze antwoordde nogal kribbig: "Ik ben het beu om tegen haar te spreken; je zou beter zelf gaan en er met haar over praten. Ze staat buiten." Ik deed dit, maar de wasvrouw verklaarde dat er slechts één sok was afgeleverd. Gowing kwam op dat ogenblik aan de deur en was onbeleefd genoeg om de conversatie te volgen en ze te onderbreken door te zeggen: "Gooi die ene sok niet weg, ouwe jongen; wees liefdadig en geef ze aan een arme man met slechts één been". De wasvrouw giechelde als een idiote. Ik voelde een grote afkeer en ging naar boven om mijn kraag vast te spelden omdat het knoopje van mijn hemd was losgekomen.

Toen ik terugkeerde in de salon was Gowing bezig met het omstandig vertellen van zijn idioot grapje over de ene sok, en Carrie gierde van het lachen. Ik veronderstel dat ik mijn gevoel voor humor aan het verliezen ben. Ik zegde nogal openhartig mijn mening over Padge. Gowing zei dat hem slechts eenmaal voor die avond gezien had. Hij was aan hem voorgesteld door een vriend, en omdat hij (Padge) een goed diner had gegeven, wilde Gowing iets terug doen. Op mijn woord, Gowing's aplomb tart elke verbeelding. Lupin kwam binnen vooraleer ik kon antwoorden, en Gowing vroeg ongelukkig genoeg hoe het met Daisy Mutlar was. Lupin schreeuwde: "Bemoei u met uw eigen zaken, mijnheer!" en stormde de kamer uit, hard

met de deur slaand. De rest van de avond ging het over Daisy Mutlar - Daisy Mutlar - Daisy Mutlar. Oh lieve hemel!

26 november, zondag. - De hulppredikant hield een erg goed sermoen vandaag - een heel erg goed sermoen. Zijn voorkomen zal nooit zo indrukwekkend zijn als dat van onze goede oude dominee, maar ik moet zeggen dat zijn preken veel indrukwekkender zijn. Een nogal vervelend voorval vond plaats en ik moet er melding van maken. Mevr. Fernlosse, welke een hoge dame is, wonend in één van die grote huizen in Camden Road, stond aan de toegang van de kerk toen we allemaal buiten kwamen en wenste mij te spreken. Ik moet zeggen dat ik mij gevlaid voelde, want ze erg gerespecteerd. Ik veronderstel dat ze mij kende omdat ze mij zo vaak met de schaal had zien rondgaan, vooral omdat ze altijd een hoekplaats inneemt op de kerkbank. Ze is een dame met veel invloed, en ze wilde misschien iets zeer belangrijk tegen mij zeggen, maar toen ze begon stak er ongelukkig een sterke windvlaag op welke mijn hoed naar het midden van de straat blies.

Ik moest er achter lopen, en had de grootste moeite om hem terug te pakken te krijgen. Toen ik daar in geslaagd was, zag ik Mevr. Fernlosse wegwandelen met een paar van haar chique vriendinnen, ik vond dat ik haar nu niet meer kon aanspreken, zeker nu mijn hoed besmeurd was met modder. Ik kan niet zeggen hoe teleurgesteld ik mij voelde.

's Avonds (op een *zondag*avond, nota bene) ontving ik een onbeschaamde brief van Mr. Burwin-Fosselton, welke als volgt luidde:

"Beste Mr. Pooter, - Alhoewel ik misschien twintig of dertig jaar jonger ben - wat een voldoende reden is dat u een langere herinnering moet hebben van de wijze waarop de dingen op deze minuscule planeet verlopen - toch voel ik dat het binnen de grenzen van de mogelijkheden ligt dat de wielen van uw leven niet zo snel draaien als deze van de nederige schrijver van deze lijnen. Het is al sinds vroeger dagen geweten dat het edele renpaard de *trage koets* voorbij steekt.

Maak ik mezelf duidelijk genoeg?

Zeer goed dan! Sta mij toe, Mr. Pooter, om u te adviseren om het *verb.sap.* te aanvaarden. Geef uw nederlaag toe, en incasseer de zweepslag met een gracieus gemoed; want herinner u dat u mij de handschoen heeft toegeworpen, en ik kan niet zeggen dat ik geestelijk of fysiek een *lafaard* ben!

Revenons e nos moutons.

Onze levens spelen zich af op een verschillend niveau. Ik leef voor *mijn kunst* - *het theater*. Uw leven is gewijd aan het commerciële - 'Een leven tussen grootboeken.' Mijn boeken zijn van een ander kaliber. Uw leven in de City is eerbaar, dat geef ik toe. *Maar hoe verschillend!* Kunt zelfs u de oceaan niet zien welke tussen ons ligt? Een kanaal dat de harmonieuze ontmoeting van onze geesten verhindert. Ah! Maar *chacun e son gout*. Ik heb een eed gezworen om de trappen van de roem te beklimmen. Ik kan kruipen, ik kan wegglijden, ik kan zelfs wankelen (we zijn allemaal zwak), maar *de hoogste sport van de ladder bereiken zal ik!!!* Wanneer ik daar

aangekomen ben zal mijn stem gehoord worden, want ik zal naar de massa daar beneden schreeuwen: '*Vici!*' Op dit ogenblik ben ik slechts een amateur, en mijn werk is onbekend, voorwaar, behalve aan een kring van vrienden, met hier en daar een vijand.

Maar, Mr. Pooter, laat mij u de vraag stellen, 'Wat is het verschil tussen de amateur en de professionele acteur?'

Geen!!!

Wacht! Ja, er is een verschil. De laatste wordt *betaald* om te doen wat de eerste even kunstig *gratis* doet!

Maar ik zal ook *betaald* worden! Want, tegen de wensen van mijn familie en vrienden in, heb ik tenslotte besloten om van het theater *mijn* beroep te maken. En wanneer de rage van *kluchtspelen* over is – en, let op mijn woorden, *dat zal zeer gauw zijn* – zal ik mijn kracht tonen;; want ik voel – verontschuldig mijn schijnbare verwaandheid – dat er geen enkele levende man op aarde is welke de gebochelde Richard kan spelen zoals ik *voel* en *weet* dat ik het kan.

En U zult de eerste zijn om uw mening over mij te veranderen en nederig uw hoofd te buigen. Er zijn vele zaken welke u misschien begrijpt, maar de kennis van de schone kunst van het acteren is voor u een *onbekende grootheid*.

Alstublieft, laat deze discussie eindigen met deze brief. *Vale!*

Hoogachtend,

Burwin-Fosselton."

Ik walgde hiervan. Toen Lupin binnenkwam overhandigde ik hem deze onbeschaamde brief, en zei: "Mijn jongen, in die brief kun je het ware karakter van je vriend zien."

Tot mijn verbazing zei Lupin: "Oh ja. Hij heeft mij de brief getoond voor hij hem verstuurde. Ik denk dat hij gelijk heeft en dat je jezelf zou moeten verontschuldigen."

Hoofdstuk XII

Een ernstige discussie over het gebruik en de waarde van mijn dagboek. Lupin's mening over Kerstmis. Lupin's ongelukkige verloving is terug aan.

17 december. – Bij het openen van mijn dagboek vind ik de gekrabbelde woorden "Oxford einde van het eerste trimester." Waarom dit mij aan het mijmeren brengt weet ik ook niet, maar het is wel zo. De laatste weken in mijn dagboek zijn weinig belangwekkend. Het afspringen van de verloving tussen Lupin en Daisy Mutlar heeft van hem een ander wezen gemaakt, en Carrie is een nogal ontmoedigende gezellin. Vorige zaterdag was ze een beetje gedeprimeerd, en ik dacht haar op te vrolijken door een paar uittreksels uit mijn dagboek voor te lezen; maar temidden van mijn lezing liep ze de kamer uit, zonder een woord te zeggen. Bij haar terugkeer zei ik: "Vond je mijn dagboek vervelend, liefste?"

Ze antwoordde tot mijn verrassing: "Ik was niet echt aan het luisteren, lieve. Ik moest nog mijn instructies aan de wasvrouw geven. Door iets dat ze in het water doet zijn een paar gekleurde hemden van Lupin uitgelopen en hij zegt dat hij ze niet meer wil dragen."

Ik zei: "Alles draait hier om Lupin. Het is altijd Lupin, Lupin, Lupin. Er was gisteren geen enkel knoopje voor mijn hemd te vinden, maar ik heb niet geklaagd."

Carrie antwoordde eenvoudig: "Je zou moeten doen zoals de andere mannen en vaste knoopjes dragen. En bij nader inzien ken ik niemand die nog losse knoopjes op zijn frontje draagt dan jij."

Ik zei: "Ik heb er gisteren zeker geen gedragen, want er waren er geen."

Een andere gedachte welke mij getroffen heeft is dat Gowing 's avonds nog zelden langskomt, en dat Cummings helemaal niet meer komt. Ik vrees dat ze niet zo goed kunnen opschieten met Lupin.

18 december. – Gisteren verkeerde ik in een terugblikkende stemming – vandaag in een *vooruitblikkende*. Ik zie niets anders dan wolken, wolken, wolken. Lupin is volstrekt onuitstaanbaar geworden na die Daisy Mutlar affaire. Hij wil niet zeggen waarom ze uiteen gegaan zijn. Het is duidelijk dat hij haar gedrag veroordeelt, en toch, indien we het wagen om hem gelijk te geven, zegt hij dat hij geen kwaad woord over haar wil horen. Wat moet een mens dan nog doen?

Ik ben nog over iets anders teleurgesteld, en dat is dat Carrie en Lupin niet de minste interesse hebben voor mijn dagboek.

Ik bracht het onderwerp vandaag ter sprake aan de ontbijttafel. Ik zei: "Ik had gehoopt dat, indien er mij iets zou overkomen, het dagboek een onuitputtelijke bron van vertroosting voor jullie beiden zou zijn; om nog niets te zeggen over de mogelijke inkomsten welke uit een publicatie ervan kunnen voortvloeien."

Zowel Carrie als Lupin barstten uit in een onbedaarlijke lach. Carrie had er spijt van, dat kon ik zien, want ze zei: "Ik wou niet onbeleefd zijn, beste Charlie; maar ik denk echt niet dat er voor jouw dagboek voldoende

publieke belangstelling is om een uitgever ertoe te bewegen het uit te geven."

Ik antwoordde: "Ik ben ervan overtuigd dat het zeker zo interessant is als sommige van de belachelijke memoires welke de laatste tijd verschenen zijn. En daarbij, het is het dagboek dat de man maakt. Waar zouden Evelyn en Pepys staan indien ze geen dagboeken hadden bijgehouden?"

Carrie zei dat ik bepaald een filosoof was, maar Lupin zei op een spottende toon: "Indien het op groter papier was geschreven, directeur, zou de boterhandelaar er ons zeker een goede prijs voor geven."

Omdat ik in een vooruitblikkende stemming ben, zweer ik dat het einde van dit jaar het einde van mijn dagboek zal zien.

19 december. – Hebben de jaarlijkse uitnodiging ontvangen om Kerstmis door te brengen bij Carrie's moeder – de traditionele feestelijke samenkomst van de familie waar we allemaal naar uitkijken. Lupin weigerde om te gaan. Ik was ontzet, en drukte mijn verbazing en afkeuring uit. Daarop stak Lupin de volgende Radicale preek over ons af: "Ik haat familiebijeenkomsten op Kerstmis. Wat voor zin hebben ze? Waarom zegt iemand: 'Ach! we missen arme Oom James, die hier vorig jaar nog was', en we beginnen allemaal te snotteren. Iemand anders zegt: 'Nog maar twee jaar geleden zat die arme Tante Liz in die hoek.' En we beginnen terug allemaal te snotteren. Daarna zegt een andere droefgeestige bloedverwant 'Ah! Ik vraag me af wie de volgende gaat zijn?' Waarop we terug allemaal snotteren, en vervolgens teveel eten en drinken; en pas wanneer *ik* recht sta ontdekken ze dat we met dertien aan tafel hebben gezeten."

20 december.- Zijn bij de Smirksons's geweest, de manufacturiers in de Strand, welke dit jaar alles uit hun winkel hebben gehaald en de hele ruimte hebben bestemd voor de verkoop van Kerstkaarten. In de winkel staan de mensen opeengepakt en ze lijken allemaal de kaartjes nogal ruw vast te nemen, en, na er een vluchtige blik op geworpen te hebben, gooien ze die terug neer. Ik maakte tegen één van de jonge winkelbedienden de opmerking dat onachtzaamheid wel een ziekte scheen te zijn bij sommige klanten. De woorden waren amper uit mijn mond toen de mouw van mijn dikke jas bleef hangen aan een grote stapel dure kaarten, welke in dozen op elkaar stonden, en de stapel deed vallen. De directeur kwam erbij, keek erg verstoord, en terwijl hij verschillende kaarten opraapte van de grond, zei hij tegen zijn één van zijn assistenten, met een duidelijke zijdelings blik op mijn persoon: "Plaats deze tussen de zes-penny artikelen; nu kunnen ze niet meer voor een shilling verkocht worden." Het resultaat was dat ik mij verplicht voelde om enkele van de beschadigde kaarten te kopen. Ik kocht er meer en betaalde meer dan ik van plas was geweest. Ongelukkig genoeg had ik ze niet allemaal onderzocht, en toen ik thuis kwam ontdekte ik een vulgaire kaart met de afbeelding van een dikke verpleegster met twee baby, de ene zwart en de andere wit, en de woorden: "We wensen Vader een Vrolijke Kerstmis." Ik verscheurde de kaart en gooide ze weg. Carrie zei dat het grote nadeel van ons uitgaan in de Grote Wereld, en de toename van

ons aantal vrienden, was dat we bijna twee dozijn kaartjes zouden moeten versturen dit jaar.

21 december. – Om de postbode een ongelukkige Kerstmis te besparen, volgen we het voorbeeld van alle onzelfzuchtige mensen en sturen onze kaartjes vroeg op. Op de meeste kaarten stonden er vingerafdrukken, welke ik die avond niet opgemerkt had. In het vervolg zal ik mijn kaartjes alleen nog bij daglicht kopen. Lupin (die, sinds hij in dienst is bij makelaars in effecten, het niet meer zo nauw neemt met de eerlijkheid) zei me dat ik nooit de met potlood aangebrachte prijs op de achterkant van de kaartjes moest uitgommen. Ik vroeg hem waarom. Lupin zei: "Veronderstel dat je kaart gemerkt is met 9d. Wel, al wat je hoeft te doen is er met een potlood een 3 voor te schrijven, gevolgd door een lange streep, en de mensen zullen denken dat je vijf keer meer hebt betaald dan in werkelijkheid."

's Avonds verkeerde Lupin in een erg bedrukte stemming, en ik herinnerde hem eraan dat achter de wolken de zon aan het schijnen was. Hij zei: "Huhh! ze schijnt nooit op mij." Ik zei: "Stop ermee, Lupin, mijn jongen; je bent ongelukkig over Daisy Mutlar. Denk niet meer aan haar. Je zou jezelf moeten feliciteren dat je zonder kleerscheuren van je belofte bent afgeraakt. Haar verlangens zijn veel te groot voor onze simpele smaak." Hij sprong op en zei: "Ik zal niet toestaan dat er een woord in haar nadeel gezegd word. Ze is meer waard dan die hele bende vrienden van jou samen, die opgeblazen scheve kop van een Perkupp inbegrepen." Ik verliet de kamer in een waardige stilte, maar struikelde over de mat.

23 december. – Ik heb vanmorgen niet tegen Lupin gesproken; maar omdat hij 's avonds in een uitbundige stemming was, waagde ik het hem te vragen waar hij Kerstmis dacht door te brengen

Hij antwoordde: "Oh, waarschijnlijk bij de Mutlars."

Verbaasd, zei ik: "Wat! Nadat je verloving verbroken is?"

Lupin zei: "Wie heeft gezegd dat die verbroken is?"

Ik zei: "Je hebt ons allebei laten verstaan –"

Hij onderbrak me en zei: "Wel, vergeet wat ik gezegd heb. *Het is terug aan – Daar!*"

Hoofdstuk XIII.

Ik ontvang een beledigende Kerstkaart. – We brengen een aangename Kerstmis door bij de moeder van Carrie. – Een Mr. Moss gedraagt zich wat te vrijmoedig. – Een rumoerige avond waarbij ik overvallen wordt door de duisternis. – Ik ontvang een buitengewone brief van Mr. Mutlar, senior, betreffende Lupin. – We mislopen de Oudejaars drink.

24 december. – Ik ben niet rijk maar ik zou graag tien shilling geven om te weten te komen wie me de beledigende Kerstkaart toestuurde welke ik deze ochtend ontvangen heb. Ik beledig nooit mensen; waarom moeten zij mij beledigen? Het nare aan de zaak is dat ik al mijn vrienden verdenk. Het handschrift op de omslag is duidelijk vervormd, de letters lopen scheef in de omgekeerde richting. Ik kan me niet voorstellen dat Gowing of Cummings zo iets gemeen zouden doen. Lupin ontkende dat hij er meer van wist, en ik geloof hem; alhoewel ik het niet eens ben met zijn gelach en zijn sympathie voor de afzender. Mr. Franching staat boven een dergelijke daad verheven; en ik denk niet dat één van de Mutlars zich tot zo iets zou verlagen. Ik vraag me af of Pitt, de onbeschaamde klerk op kantoor, het gedaan heeft? Of Mevr. Birrell, de werkster, of Burwin-Fosselton? De brief is te goed opgesteld voor de eerste.

Kerstdag. – We namen de trein van 10 uur 20 in Paddington, en brachten een aangename dag door bij Carrie's moeder. Het platteland was mooi en aangenaam, alhoewel de wegen modderig waren. We dineerden 's middags, slechts met zijn tien, en praatten over vroegere tijden. Indien iedereen een lieve, zich niet bemoeiende schoonmoeder had zoals ik, hoeveel gelukkiger zou de wereld zijn. Opgewekt als ik was bracht ik een toast uit op haar gezondheid en hield, naar mijn mening, een zeer goede toespraak. Ik besloot, nogal keurig, met te zeggen: "Bij een gelegenheid als deze – of we nu familieleden, vrienden of kennissen zijn – zijn we allemaal geïnspireerd met goede gevoelens tegenover elkaar. We zijn het met elkaar eens en denken slechts aan liefde en vriendschap. Diegenen die ruzie hebben gemaakt met afwezige vrienden zouden hen moeten kussen en het terug goed maken. Diegenen welke niet in onmin leven kunnen elkaar evengoed kussen."

Ik zag zowel in de ogen van Carrie als van haar moeder de tranen opwellen, en ik moet zeggen dat ik mij erg geveleid voelde door dit compliment. Die goede oude dominee John Panzy Smith, welke ons in de echt verbonden heeft, hield een vrolijke en erg amusante toespraak, en zei dat hij gevolg moest geven aan mijn suggestie om te kussen. Hij wandelde toen rond de tafel en kustte alle dames, Carrie inbegrepen. Natuurlijk maakte niemand hiertegen bezwaar; maar ik stond versteld toen een jonge kerel welke Moss heette, en voor mij een vreemdeling was, en die amper een woord gezegd had tijdens de maaltijd, plotseling opsprong met een takje hulst in zijn hand, en uitriep: "Hallo! Ik zie niet in waarom ik niet zou mogen meedoen." Vooraleer één van ons zich realiseerde wat hij van plan was, kustte hij Carrie en de rest van de dames.

Gelukkig werd de zaak afgedaan als een grapje, en we lachten allemaal; maar het was een gevaarlijk experiment, en ik voelde mij er voor een ogenblik ongemakkelijk bij. Ik sprak er later met Carrie over, maar ze zei: "Och, hij is weinig meer dan een jongen." Ik zei dat hij een zeer grote snor had voor een jongen. Carrie antwoordde: "Ik heb niet gezegd dat hij geen leuke jongen was."

26 december. – Ik heb vorige nacht niet goed geslapen; ik slaap nooit goed in een vreemd bed. Ik heb een beetje last van indigestie, wat te verwachten is in deze tijd van het jaar. Carrie en ik keerden 's avonds terug naar de stad. Lupin kwam laat binnen. Hij zei dat hij van zijn Kerstmis genoten had, en voegde eraan toe: "Ik voel me zo vrolijk als een Lowther Arcade viool, en heb slechts een 500 pond nodig om me als een Stradivarius te voelen." Ik heb het al lang geleden opgegeven om het jargon van Lupin proberen te begrijpen, of om hem te vragen het uit te leggen.

27 december. – Ik vertelde Lupin dat ik verwachtte dat Gowing en Cummings morgenavond zouden langskomen voor een rustig spelletje. Ik hoopte dat de jongen zou aanbieden om te blijven en zou helpen om hen aangenaam bezig te houden. In plaats daarvan zei hij: "Oh, je had hen beter afgezegd, omdat ik Daisy en Frank Mutlar gevraagd heb om te komen." Ik zei dat het ondenkbaar was dat ik zoiets zou doen. Lupin zei: "Dan zal ik een telegram sturen en Daisy afzeggen." Ik opperde dat een postkaart haar snel genoeg zou bereiken, en niet zo extravagant was. Carrie, die met duidelijke ergernis naar deze conversatie had geluisterd, schoot een welgerichte pijl af op Lupin. Ze zei: "Lupin, waarom heb je er bezwaar tegen dat Daisy de vrienden van je vader ontmoet? Is het omdat ze niet goed genoeg zijn voor haar, of (wat evengoed mogelijk is) *zij* niet goed genoeg is voor hen?" Lupin stond verstomd en kon niet antwoorden. Toen hij de kamer verlaten had gaf ik Carrie een kus om mijn goedkeuring uit te drukken.

28 december. – Lupin zei tegen zijn moeder, toen hij kwam ontbijten: "Ik heb Daisy en Frank niet afgezegd voor vanavond, en ik zou graag hebben dat ze Gowing en Cummings vanavond leren kennen." De jongen deed me veel plezier door dit te zeggen. Carrie antwoordde: "Ik ben blij dat je me dit op tijd laat weten, omdat ik dan de koude schapenbout kan versnijden, hem versieren met een beetje peterselie, en niemand zal weten dat het een restje is." Ze zei verder dat ze een paar custards zou maken en wat appels zou stoven, zodat ze koud waren tegen 's avonds.

Omdat Lupin in een goed humeur verkeerde, vroeg ik hem stilletjes of hij werkelijk enig persoonlijk bezwaar tegen Gowing of Cummings had. Hij antwoordde: "Niet in het minst. Ik vind dat Cummings er belachelijk uitziet, maar dat is deels te wijten omdat hij de 'drie-en-zes-één-prijs hoedenwinkel' steunt, en een afdragertje van een geklede jas draagt. En wat dat eeuwige bruine katoenfluwelen jasje van Gowing betreft – wel, hij lijkt nog het meest op een rondreizende fotograaf."

Ik zei dat het niet de kleren waren welke de gentleman maakten; waarop Lupin met een lach antwoordde: "Nee, en het was geen gentleman die hun kleren maakte."

We waren nogal vrolijk tijdens het avondmaal, en Daisy maakte zichzelf zeer aangenaam, vooraleer tijdens het eerste deel van de avond, toen ze zong. Tijdens het eten zei ze nochtans: "Kunnen jullie golfballetjes maken met brood?" en ze begon stukjes brood te kneden en over de tafel te rollen. Ik vond dat dit van weinig goede smaak getuigde, maar zei natuurlijk niets. Daarop begonnen Daisy en Lupin, tot mijn ergernis, broodbolletjes naar elkaar te gooien. Frank volgde hun voorbeeld, en zo deden ook Cummings en Gowing, tot mijn verbazing. Toen begon ze met harde stukjes korst te gooien, en een stuk raakte mij op het voorhoofd en deed mijn ogen knippen. Ik zei "Rustig, alstublieft; rustig!" Frank sprong op en zei: "Tum, tum; en daarna speelde het orkest."

Ik wist niet wat dit betekend, maar ze brulden allemaal van het lachen, en gingen verder met hun broodgevecht. Plots nam Gowing alle peterselie van het koude schapenvlees en gooide die recht in mijn gezicht. Ik bliksemde Gowing neer met mijn ogen, maar hij antwoordde: "Weet je, het haalt weinig uit om verontwaardigd te kijken terwijl je haar vol peterselie hangt." Ik stond recht en eiste dan men onmiddellijk ophield met die onnozelheden. Frank Mutlar schreeuwde: "Het is tijd, heren, alstublieft! het is tijd!" en hij draaide het gas uit en deed ons in absolute duisternis zitten.

Ik zocht mijn weg uit de kamer toen ik plots een harde opzettelijk klap tegen mijn achterhoofd voelde. Ik zei luid: "Wie heeft dat gedaan?" Er kwam geen antwoord, en daarom herhaalde ik de vraag, met hetzelfde resultaat. Ik stak een lucifer aan en deed het gas terug branden. Ze zaten allemaal te praten en te lachen, zodat ik met mezelf overlegde; maar, toen ze vertrokken waren, zei ik tegen Carrie: "De persoon die mij die beledigende Kerstkaart heeft gestuurd was vanavond hier."

29 december. – Ik had deze nacht een erg levendige droom. Ik werd wakker en toen ik terug in slaap viel droomde ik opnieuw precies hetzelfde. Ik droomde dat ik hoorde hoe Frank Mutlar tegen zijn zuster zegde dat hij niet alleen de beledigende Kerstkaart naar mij had gestuurd, maar toegaf dat hij het was die gisteravond een stomp tegen mijn hoofd had gegeven. Alsof het lot het zo wilde was Lupin tijdens het ontbijt bezig met het lezen van een brief welke hij zonet van Frank ontvangen had.

Ik vroeg hem om mij de omslag te geven, zodat ik het handschrift kon vergelijken. Hij deed dit, en ik legde er de omslag van de Kerstkaart naast. Ik ontdekte gelijkenissen in het handschrift, in weerwil van de poging om het te verdoezelen. Ik gaf hem aan Carrie, welke begon te lachen. Ik vroeg haar met wat ze aan het lachen was, en ze zei dat de kaart nooit voor mij bestemd was. Het was "L. Pooter," niet "C. Pooter." Lupin vroeg om het adres en de kaart te mogen zien, en riep al lachend uit: "Oh jawel, directeur, het is voor mij bestemd."

Ik zei: "Is het voorjou een gewoonte om beledigende Kerstkaarten te ontvangen?" Hij antwoordde: "Oh ja, en om ze te *versturen* ook."

's Avonds kwam Gowing langs en zei dat hij zich vorige avond erg geamuseerd had. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om hem, als oude vriend, in vertrouwen te nemen over de venijnige stomp van gisteravond. Hij begon te lachen en zei: "Oh, het was *jouw* hoofd, is het niet? Ik weet dat ik per ongeluk iets geraakt heb, maar ik dacht dat een stenen muur was." Ik vertelde hem dat het mij pijn had gedaan, in beide betekenissen van het woord.

30 december, zondag. – Lupin heeft de hele dag doorgebracht met de Mutlars. Hij zag er 's avonds nogal opgewekt uit zodat ik zei: "Ik ben blij dat je zo gelukkig bent, Lupin." Hij antwoordde: "Wel, Daisy is een geweldige meid, maar ik was verplicht om de oude gek die haar vader is een toontje lager te laten zingen. Met zijn goedkope sigaren, de gierigheid waarmee hij een paar druppels drank in je glas giet, zijn duitenklieverij, hoe hij het gas dichtdraait wanneer je de kamer slechts voor een seconde verlaat, hoe hij brieven schrijft op halve bladzijden briefpapier, hoe hij het overblijvende stukje van het laatste stuk zeep op het nieuwe plakt, hoe hij twee bakstenen een elke kant van de haard zet, en zijn algemene kreterigheid maakten het noodzakelijk dat ik hem mijn mening eens liet horen." Ik zei: "Lupin, je bent nog niet veel meer dan een jongen; ik hoop dat je er geen spijt van krijgt."

31 december. – De laatste dag van het Oude Jaar. Ik heb een buitengewone brief ontvangen van Mr. Mutlar, senior. Hij schrijft: "Geachte Heer, - al geruime tijd ondervind stuit ik op belangrijke moeilijkheden wanneer ik mezelf de belangrijke vraag stel: "Wie is de meester van mijn eigen huis? Ikzelf, of *uw zoon* Lupin? Geloof mij, ik heb geen enkel vooroordeel, maar ik word er met tegenzin toe gedwongen om te besluiten dat ik er de baas van ben. In de gegeven omstandigheden is het mijn plicht om aan uw zoon de verdere toegang tot mijn huis te verbieden. Het spijt mij, omdat het mij berooft van het gezelschap van één van de meest bescheiden, pretentieloze en fatsoenlijke personen waarvan ik ooit de eer heb genoten om er kennis mee te maken."

Ik wou geen domper zetten op de laatste dag van het jaar, en dus zei ik niets over de brief tegen Carrie of Lupin.

Er stak een verschrikkelijk miste op, en toch bleef Lupin bij zijn voornemen om uit te gaan, maar hij beloofde om terug te zijn om het Oude Jaar uit te wuiven met een drankje – een traditie welke we altijd in ere hebben gehouden. Om kwart voor twaalf was Lupin nog niet teruggekeerd, en de mist was beangstigend. Omdat de tijd begon te dringen haalde ik de sterke drank boven. Omdat Carrie en ik zin hadden in whisky deed ik een nieuwe fles open; maar Carrie zei hij naar cognac rook. Omdat ik wist dat het whisky was, zei ik dat ze niet moest twijfelen. Carrie, die uiteraard geërgerd was omdat Lupin nog niet binnen was, twijfelde er wel aan, en wilde met mij zelfs een kleine weddenschap afsluiten welke beslist zou worden door er aan te ruiken. Ik zei dat ik dat in een oogwenk kon uitmaken door ervan te proeven. Daarop volgde er een onnozel en onnodig meningsverschil, met als resultaat dat we plots zagen dat het kwart na twaalf was, en voor de eerste keer sinds we getrouwd waren, misten we het begin van het Nieuwe Jaar.

Lupin kwam thuis om kwart na twee, verloren gelopen in de mist - zo beweerde hij.

Hoofdstuk XIV

Begin het jaar met een onverwachte promotie op kantoor. - Ik maak twee goede grapjes. - Ik krijg een enorme loonsverhoging. - Lupin speculeert met succes en rijdt in een ponykoetsje. - Ik moet Sarah tot de orde roepen. - Buitengewoon gedrag van Gowing.

1 januari. - Ik was van plan geweest om vorige week te stoppen met mijn dagboek; maar er heeft zich een zeer belangrijke gebeurtenis voorgedaan, zodat ik nog wat verder zal schrijven op de blanco bladzijden welke aangehecht zijn aan mijn agenda van vorig jaar. Het had net halftwee geslagen, en ik stond op het punt om het kantoor te verlaten voor mijn middagmaal, toen ik een boodschap ontving dat Mr. Perkupp mij onmiddellijk wenste te spreken. Ik moet bekennen dat mijn hart als gek begon te slaan en ik een zeer bang voorgevoel had.

Mr. Perkupp zat in zijn kantoor te schrijven, en zei: "Ga zitten, Mr. Pooter, ik heb maar een ogenblik meer nodig."

Ik antwoordde: "Nee, dank u wel, mijnheer; ik zal blijven rechtstaan."

Ik keek naar de klok op de schoorsteenrand, en ik wachtte zeker twintig minuten; maar het leken wel uren. Tenslotte stond Mr. Perkupp recht.

Ik zei: "Ik hoop dat er niets mis is, mijnheer?"

Hij antwoordde: "Oh lieve hemel; nee! Eerder het omgekeerde, naar ik hoop." Welk een gewicht viel van mij af! Mijn adem scheen in een ogenblik terug te komen.

Mr. Perkupp zei: "Mr. Buckling gaat binnenkort op pensioen, en er zullen enkele kleine wijzigingen op kantoor zijn. U bent nu al bijna tweeëntwintig jaar bij ons, en, als gevolg van uw gedrag tijdens die periode, zijn we van plan om u een speciale promotie te geven. We hebben nog niet echt beslist welke uw rang zal zijn; maar in elk geval zal er een aanzienlijke verhoging van uw loon zijn, waarbij het geheel overbodig is om te zeggen dat u het ten volle verdient. Ik heb een afspraak om twee uur; maar u zult er morgen meer over horen."

Daarop verliet hij snel de kamer, en ik vond zelfs geen gelegenheid om maar een enkel woord van dank uit te spreken. Ik hoef niet te zeggen hoe Carrie dit heuglijke nieuws begroette. In volmaakte eenvoud zei ze: "Nu zullen we eindelijk in staat zijn om die schoorsteenspiegel voor de kleine salon te kopen, welke we altijd al gewild hebben." Ik voegde eraan toe: "Ja, en nu zul je eindelijk dat kleine kostuumpje hebben dat je voor zo weinig geld bij Peter Robinson hebt gezien."

2 januari. - De ganse dag verkeerde ik in een grote staat van opwinding op kantoor. Ik wou Mr. Perkupp niet lastig vallen; maar omdat hij mij niet bij zich liet komen, en gisteren gezegd had dat hij mij vandaag opnieuw zou zien, dacht ik dat het misschien beter was om toch naar hem toe te gaan. Ik klopte op zijn deur en terwijl ik binnenkwam zei Mr. Perkupp: "Oh! U bent het, Mr. Pooter; wenste u mij te zien? Wel, ik heb het vandaag erg druk; ik zal u morgen zien."

3 januari. - Verkeer nog altijd in een staat van gespannen afwachting en opwindning, welke niet verminderd werd door te horen dat Mr. Perkupp had laten weten dat hij vandaag niet op kantoor zou zijn. 's Avonds zei Lupin, die zeer geconcentreerd de krant aan het lezen was, plots tegen mij: "Weet jij iets af van *kalkputten*, directeur?" Ik zei, "Nee, mijn jongen, toch niet dat ik weet." Lupin zei: "Wel, ik zal je een tip geven; *kalkputten* zijn zo veilig als geconsolideerde aandelen, en staan maar zes per cent tegen pari." Ik maakte een nogal spits grapje, te weten: Ze kunnen wel zes per cent tegen PARI staan, maar je PA heeft geen geld om te investeren." Carrie en ik brulden van het lachen. Lupin schonk niet de minste aandacht aan het grapje, alhoewel ik het opzettelijk voor hem herhaalde; maar hij ging verder: "Ik zal u de tip geven, dat is alles - KALKPUTTEN!" Ik zei nog iets geestig: "Pas maar op dat je er niet invalt!" Lupin glimlachte laatdunkend, en zei: "Bravo! Joe Miller."

4 januari. - Mr. Perkupp liet me bij zich komen en vertelde me dat mijn rang die van senior klerk zou zijn. Ik was meer dan dolblij. Mr. Perkupp voegde eraan toe dat hij me morgen zou laten weten wat mijn salaris zou zijn. Dat betekent nóg een dag van angstige spanning; ik vind het niet erg want het is spanning van de goede soort. Dat herinnerde mij eraan dat ik vergeten om met Lupin te spreken over de brief die ik van Mr. Mutlar, senior, ontvangen had. 's Avonds bracht ik het onderwerp ter sprake toen Lupin aanwezig was, na eerst met Carrie overlegd te hebben. Lupin was gekluisterd aan het "Financial News" alsof hij een geboren kapitalist was, en ik zei: "Excuseer me een ogenblik, Lupin, hoe komt het dat je deze week geen enkele keer bij de Mutlars bent geweest?"

Lupin antwoordde: "Ik heb het je gezegd! Ik kan die ouwe Mutlar niet uitstaan."

Ik zei: "Mr. Mutlar heeft mij geschreven en heel duidelijk laten blijken dat hij jou niet kan uitstaan!"

Lupin zei: "Wel, ik hou wel van de lef waarmee hij naar JOU schrijft. Ik zal uitzoeken of zijn vader nog in leven is, en ik zal naar HEM schrijven om te klagen over ZIJN zoon, en ik zal omstandig uiteenzetten dat zijn zoon een stomme idioot is!"

Ik zei; "Lupin, let op je woorden in het bijzijn van je moeder."

Lupin zei: "Het spijt me heel erg, maar er is geen andere uitdrukking welke op hem toepasselijk is. Hoe dan ook, ik ben vast besloten om geen voet meer in zijn huis te zetten."

Ik zei: "Weet je, Lupin, hij heeft je de toegang tot zijn huis verboden."

Lupin antwoordde: "Wel, we gaan niet aan haarkloverij beginnen doen - het is allemaal hetzelfde. Daisy is een beste meid, en ze is bereid om wel tien jaar op me te wachten, indien dat noodzakelijk is."

5 januari. - Ik kan het nieuws amper opschrijven. Mr. Perkupp vertelde mij dat mijn salaris verhoogd werd met 100 pond! Ik stond een ogenblik te gapen met open mond, niet in staat om het mij te realiseren. Ik kreeg jaarlijks 10 pons opslag, en ik dacht dat het nu misschien 15 of zelfs 20 pond zou zijn; maar 100 pond overtrof mijn wildste verwachtingen. Carrie

en ik verheugden ons allebei over ons geluk. Lupin kwam die avond thuis in opperbeste stemming. Ik stuurde Sarah stilletjes naar de kruidenier om een fles champagne, dezelfde welke we vroeger hadden gedronken, "Jackson Freres". We maakten ze open bij het avondmaal, en ik zei tegen Lupin: "Dit is om het goede nieuws te vieren dat ik vandaag ontvangen heb." Lupin antwoordde: "Hoera, Directeur! En ik heb ook goed nieuws; een dubbele gebeurtenis, hé?" Ik zei: "Mijn jongen, als resultaat van tweeëntwintig jaar vlijtig werken en strikte aandacht voor de belangen van mijn meerderen op kantoor, ben ik beloond geworden met een promotie en een loonsverhoging van 100 pond."

Lupin riep driemaal "Hip-Hip-Hoera", en we klopten als gekken op de tafel, waardoor Sarah kwam kijken wat er aan de hand was. Lupin zei ons om "ze" nog eens te vullen, en ons rechtstaand toesprekend zei hij: "Omdat ik al een paar weken in de firma van Job Cleanands, makelaars in effecten, heb doorgebracht, en geen bijzondere aandacht heb geschonken aan de belangen van mijn meerderen op kantoor, heeft mijn directeur me als beloning voor 5 pond aandelen gegeven in een uitstekende zaak. Het resultaat is dat ik vandaag 200 pond heb." Ik zei: "Lupin, je houdt ons voor de gek." "Nee, Directeur, het is de goeie ouwe waarheid; Job Cleanands heeft me CHLORATEN gegeven.

21 januari. - Ik ben erg bezorgd omdat Lupin een ponykoetsje heeft gekocht. Ik zei: "Lupin, heb je voldoende redenen om deze ongehoorde verkwisting te rechtvaardigen?" Lupin antwoordde: "Wel, een mens moet toch op één of andere manier in de City geraken. Ik heb het enkel gehuurd en kan het op elk ogenblik teruggeven." Ik herhaalde mijn vraag: "Heb je voldoende redenen voor deze verkwisting?" Hij antwoordde: "Kijk eens hier, Directeur, vergeef me dat ik het zo stel, maar je loopt een beetje achter. Vandaag de dag brengt het niet meer op om met kleine dingen bezig te zijn. Ik bedoel het niet persoonlijk, Directeur. Mijn baas zegt dat indien ik deze tip volg, en me tot grote zaken beperk, ik groot geld kan verdienen!" Ik zei dat alleen nog maar het idee aan speculeren mij met afschuw vervulde. Lupin zei: "Het is niet speculeren, het is een zo zeker als wat dan ook." Ik raadde hem aan om in elk geval het ponykoetsje zo te laten; maar hij antwoordde: "Ik heb 200 pond op één dag verdiend; veronderstel nu dat ik slechts 200 pond per maand verdien, of maar 100 pond, wat belachelijk weinig is - wel, dat is 1.250 pond per jaar. Wat betekent dan een paar pond per week voor het koetsje?"

Ik ging niet verder in op dit onderwerp, behalve dat ik blij zou zijn wanneer het herfst werd en Lupin de wettelijke leeftijd zou bereikt hebben waarop hij zelf verantwoordelijk was voor zijn schulden. Hij antwoordde: "Mijn beste directeur, ik beloof je wis en waarachtig dat ik nooit zal speculeren met iets dat ik niet heb. Ik zal enkel de tips van Job Cleanand volgen, en omdat hij perfect op de hoogte is van alles wat aandelen aangaat, is er voor mij geen enkel risico." Ik voelde me iets opgeluchter.

Gowing kwam 's avonds langs en vertelde mij, tot mijn verbazing, dat, omdat hij 10 pond verdiend had met één van de tips van Lupin hij van plan

was ons en de Cummings volgende zaterdag uit te nodigen. Carrie en ik zeiden dat we er ons op verheugden.

22 januari. - Ik verlies in het algemeen niet vlug mijn kalmte met dienstboden; maar ik moest Sarah nogal scherp interpellieren over de zorgeloze gewoonte welke ze onlangs heeft aangenomen om het tafelkleed uit te schudden, nadat ze het ontbijtservies heeft weggenomen, op een wijze waardoor alle broodkruimels op het tapijt vallen, waarna de kans bestaat dat me erin trapt. Sarah antwoordde erg onbeschoft: "Oh, U klaagt altijd." Ik antwoordde: "Dat is niet waar. Ik heb je er vorige week over aangesproken omdat je over het tapijt in de salon liep met een stuk gele zeep aan de hiel van je schoen." Ze zei: "En u moppert altijd over het ontbijt." Ik zei: "Nee, dat doe ik niet; maar ik vind het perfect gerechtvaardigd dat ik mijn beklag maak omdat ik nooit een hard gekookt ei krijg. Het ogenblik waarop ik de schaal breek loopt het uit over het hele bord, en ik heb het je al minstens vijftig keren gezegd." Ze begon te wenen en een scène te maken; maar gelukkig kwam mijn omnibus langs zodat ik een goed excuus had om haar achter te laten. Gowing stuurde ons die avond een berichtje dat we de afspraak voor volgende zaterdag niet mochten vergeten. Carrie zei geamuseerd: "Aangezien hij nog nooit zijn vrienden heeft uitgenodigd, zullen we dat niet vlug vergeten."

23 januari. - Ik heb aan Lupin gevraagd om de harde haarborstels, welke hij me onlangs bij wijze van geschenk had gegeven, om te ruilen voor zachtere, omdat mijn kapper me gezegd heeft dat ik mijn haar nu niet te hard mocht borstelen.

24 januari. - De nieuwe schoorsteenspiegel voor de kleine salon is geleverd. Carrie heeft hem mooi versierd met een paar waaiers in de bovenste hoeken. Het is een geweldige verbetering voor die kamer.

25 januari. - We hadden net onze thee gedronken toen, van alle mensen, Cummings binnenviel, die al drie weken niet meer bij ons was geweest. Ik merkte dat hij er allesbehalve goed uitzag, en daarom zei ik: "Wel, Cummings, hoe gaat het met jou? Je ziet een beetje blauw." Hij antwoordde: "Ja! En ik voel me ook blauw." Ik zei: "Waarom, wat scheelt er?" Hij zei: "Oh, niets, behalve dat ik een paar weken in bed heb gelegen, dat is alles. Op een zeker ogenblik had de dokter mij bijna opgegeven, en toch is er mij niemand komen bezoeken. Niemand heeft zelfs maar de moeite genomen om te informeren of ik nog leefde of dood was." Ik zei: "Dit is het eerste dat ik daarvan hoor. Ik ben verschillende keren aan je huis gepasseerd, en dacht dat je bezoek had, aangezien de kamers stralend verlicht waren." Cummings antwoordde: "Nee! Het enige gezelschap dat ik had was mijn vrouw, de dokter, en de hospita - welke laatste zich als een bovenste beste vrouw heeft gedragen. Ik vraag me af of je het niet in de krant hebt gelezen. Ik weet dat het vermeld werd in de "Bicycle News". Ik wilde hem opvrolijken en zei: "Wel, maak je het nu dan goed?"

Hij antwoordde: "Dat is de vraag niet. De vraag is of een ziekte je niet in staat stelt om te ontdekken wie je *ware* vrienden zijn."

Ik zei dat een dergelijke opmerking hem onwaardig was. Om de zaken nog erger te maken kwam Gowing binnen, welke Cummings een harde klap op de rug gaf en zei: "Hallo! Heb je soms een geest gezien? Je lijkt wel doodsbang, zoals Irving in Macbeth." Ik zei: "Rustig, Gowing, de arme kerel is erg ziek geweest." Gowing brulde van het lachen ze zei: "Ja, en je ziet er zo uit, ook." Cummings zei zwakjes: "Ja, en ik voel me ook zo - niet dat ik denk dat het je iets kan schelen."

Een ongemakkelijke stilte volgde. Gowing zei: "Trek het je niet aan, Cummings, jij en je vrouw komen morgen bij me langs, en dat zal je wat vrolijker maken; want we zullen een fles wijn openmaken."

26 januari. - Er is iets buitengewoon gebeurd. Carrie en ik gingen zoals afgesproken om halfacht naar de Gowings. We klopten en belden verschillende keren zonder een antwoord te krijgen. Tenslotte werd de grendel weggeschoven en ging de deur een klein beetje open, met de ketting nog steeds in het slot. Een man in hemdsmouwen stak er zijn hoofd door en zei: "Wie is het? Wat willen jullie?" Ik zei: "Mr. Gowing, hij verwacht ons." De man zei (voor zover ik het begreep, want een kleine hond maakte een vreselijk kabaal): "Ik denk het niet. Mr. Gowing is niet thuis." Ik zei: "Dan zal hij wel dadelijk komen."

Na die opmerking sloeg hij de deur dicht, Carrie en mij op de stoep latend terwijl een snijdende wind rond de hoek kwam gewaaid.

Carrie raadde me aan om nogmaals te kloppen. Ik deed dat, en ontdekte toen voor het eerst dat de klopper net geverfd was, en dat de verf op mijn handschoenen hing - welke hierdoor compleet geruïneerd waren.

De man opende de deur, deze keer de ketting wegnemend, en begon me uit te schelden. Hij zei: "Wat ben je van plan met zo de verf van de deur te kloppen met je wandelstok, en het vernis te verknoeien. Je zou beschaamd moeten zijn over jezelf."

Ik zei: "Excuseert u mij, Mr. Gowing nodigde -"

Hij onderbrak me en zei: "Ik geef geen zier om Mr. Gowing of om één van zijn vrienden. Dit is *mijn* deur, niet die van Mr. Gowing. Er zijn hier andere mensen dan Mr. Gowing."

De onbeschaamdheid van deze man was niet erg. Ik merkte ze amper op, ze was zo onbelangrijk in vergelijking met het schandalige gedrag van Gowing. Op dit ogenblik arriveerden Cummings en zijn vrouw. Cummings zag er heel zwak uit en leunde op een wandelstok; maar hij beklom de trap en vroeg wat er aan de hand was.

De man zei: "Mr. Gowing heeft er niets van gezegd dat hij iemand verwachtte. Al wat hij zei was dat hij zojuist een uitnodiging had ontvangen voor Croydon, en dat hij niet terug zou zijn voor maandagavond. Hij heeft zijn valies meegenomen."

Daarop sloeg hij de deur terug dicht. Ik was veel te verontwaardigd over het gedrag van Gowing om ook maar iets te kunnen zeggen. Cummings zag wit van woede, en terwijl hij de trappen afdaalde sloeg hij met zijn stok hevig tegen de grond en zei: "Schurk!"

Hoofdstuk XV

Gowing verklaart zijn gedrag. - Lupin neemt ons mee voor een ritje, waar we niet van genieten. - Lupin stelt ons voor aan Mr. Murray Posh.

8 februari. - Het is oneerlijk dat ik geen goede saucijsjes bij mijn ontbijt kan krijgen. Ofwel zitten ze vol brood of kruiden, of zijn ze zo rood als rundvlees. Ik ben nog altijd ongerust over de 20 pond welke ik vorige week op raad van Lupin geïnvesteerd heb. Cummings heeft nochtans hetzelfde gedaan.

9 februari. - Er zijn precies twee weken voorbij en ik nog niets gezien of gehoord van Gowing over zijn vreemd gedrag om ons uit te nodigen bij hem thuis en dan afwezig te zijn. 's Avonds was Carrie bezig met het merken van een half dozijn nieuwe halsboordjes welke ik gekocht had. Naar mijn mening kan ze dat beter dan wie ook. Terwijl ik ze droogde voor het vuur, en Carrie me berispte omdat ik ze schroeide, kwam Cummings langs.

Hij scheen terug de oude te zijn, en plaagde ons omdat we halsboordjes aan het merken waren. Ik vroeg hem of hij iets gehoord had van Gowing, en hij antwoordde van niet. Ik zei dat ik niet had kunnen geloven dat Gowing zich op zulk een onfatsoenlijke manier zou kunnen gedragen. Cummings zei: "Je bent nogal mild in je beschrijving van hem; ik vind dat hij gehandeld heeft als een schoft."

Zijn woorden waren amper koud toen de deur openging en Gowing, zijn hoofd binnen stekend, zei: "Mag ik binnenkomen?" Ik zei: "Natuurlijk." Carrie zei zeer nadrukkelijk: "Wel, jij *bent* een vreemde". Gowing zei: "Ja, ik ben de laatste twee weken op- en afgereisd naar Croydon." Ik kon zien dat Cummings overkookte, en tenslotte pakte hij Gowing hard aan over zijn gedrag op die bewuste zaterdag." Gowing leek verbaasd, en zei: "Maar, ik heb jullie 's morgens een brief gestuurd dat het feestje was afgelast, heel erg afgelast." Ik zei: "Ik heb geen brief ontvangen." Gowing keerde zich naar Carrie en de gemerkte halsboordjes en zei: "Ik vermoed dat de postbode soms niet MERKT dat hij een brief vergeten is, denkt u ook niet mevrouw?" Cummings zei scherp: "Dit is niet het geschikte ogenblik voor grapjes. Ik heb ook geen bericht gekregen dat het feestje niet doorging." Gowing antwoordde: "Ik heb in mijn brief aan Pooter gevraagd om jou op de hoogte te brengen, aangezien ik weinig tijd had. Hoe dan ook, ik zal bij het postkantoor navraag doen, en we moeten nog eens bij mij thuis samenkomen." Ik voegde eraan toe dat ik hoopte dat hij bij die volgende samenkomst aanwezig zou zijn. Carrie moest hier hard om lachen, en zelfs Cummings kon zijn lach niet inhouden.

10 februari, zondag. - Tegen mijn wens in heeft Carrie zich door Lupin laten overreden om in de namiddag deel te nemen aan een tochtje met zijn koetsje. Ik keur het rijden op zondag nogal sterk af, maar ik wou Carrie niet overlaten aan de hoede van Lupin en bood dus aan om mee te gaan. Lupin zei: "Wel dat is aardig van jou, directeur, maar je zult er hopelijk niets op tegen hebben om op de achterbank te gaan zitten?"

Lupin stak vervolgens aan helderblauwe jas aan welke kilometers te groot voor hem leek. Carrie zei dat hij aanzienlijk moest ingepakt worden op de rug. Lupin zei: "Heb je nog nooit een koetsiersjas gezien? In een andere uitrusting kun je je gewoonweg niet vertonen."

Hij mag in de toekomst dragen wat hij wil, maar ik zal nooit meer met hem mee uit rijden gaan. Zijn gedrag was afgrijselijk. Toen we de Highgate Archway voorbij reden, probeerde hij alles en iedereen voorbij te steken. Hij schreeuwde tegen fatsoenlijke mensen welke rustig over straat liepen dat ze uit de weg moesten gaan; hij gaf een tik tegen een paard dat bereden werd door een oude heer, waardoor het steigerde; en omdat ik achterwaarts moest rijden, was ik verplicht om een bende onguere kerels in een ezelskarretje aan te kijken, welke Lupin had geplaagd, en dien ons bijna anderhalve lang bleven achtervolgen, brullend, zich overgevend aan ruwe grappen en gelach, om nog niets te zeggen van het ons occasioneel bekogelen met sinaasappelschillen.

Het excuus van Lupin - dat de Prince of Wales net hetzelfde zou gedaan hebben wanneer hij naar de Derby reed - bood Carrie en mij weinig vertroosting. Frank Mutlar kwam 's avonds langs, en Lupin ging met hem uit.

11 februari. - Ik ben een beetje bezorgd over Lupin, ik raapte mijn moed bijeen om met Mr. Perkupp over hem te spreken. Mr. Perkupp is altijd aardig voor mij geweest, dus vertelde ik hem alles, ook ons avontuur van gisteren. Mr. Perkupp antwoordde vriendelijk: "U heeft geen reden om bezorgd te zijn, Mr. Pooter. Het zou voor een zoon van dergelijke goede ouders onmogelijk zijn om de verkeerde kant op te gaan. Denk eraan dat hij jong is, en weldra ouder zal worden. Ik wou dat we voor hem een betrekking in dit bedrijf konden vinden." Het advies van deze goede man betekent een hele verlichting voor mij. 's Avonds kwam Lupin binnen.

Na ons sober avondmaal zei hij: "Mijn beste ouders, ik heb nieuws waarvan ik vrees dat u het zich erg zult aantrekken." Ik kreeg een misselijk makend gevoel en zei niets. Daarop zei Lupin: "Het kan u bedroeven - in feite ben ik zeker dat het dat zal doen - maar deze namiddag heb ik mijn pony koetsje voor eens en voor altijd opgegeven." Het kan absurd lijken, maar ik was zo blij dat ik onmiddellijk een fles port openmaakte. Gowing kwam net op tijd binnen, en had een groot laken mee met daarop de afbeelding van een staartloze ezel, dat hij tegen de muur bevestigde. Hij haalde dan verschillende staarten tevoorschijn en we brachten de rest van de avond door met geblinddoekt te proberen om de staart op de juiste plaats vast te prikken. Mijn lenden deden absoluut pijn van het lachen toen ik naar bed ging.

12 februari. - 's Avonds sprak ik met Lupin over zijn verlovings met Daisy Mutlar. Ik vroeg of hij nog iets van haar gehoord had. Hij antwoordde: "Nee; ze heeft aan die oude windbuil welke haar vader is beloofd dat ze geen contact met mij zou hebben. Frank Mutlar zie ik natuurlijk nog wel; eigenlijk heeft hij gezegd dat hij deze avond misschien langskwam." Frank kwam langs, maar zei dat hij niet kon blijven, omdat hij een vriend bij had die buiten op hem stond te wachten, Murray Posh genaamd, waarna hij eraan

toevoegde dat het nogal een chique kerel was. Carrie vroeg Frank om hem binnen te brengen. Hij werd binnengebracht en Gowing kwam op hetzelfde ogenblik langs. Mr. Murray Posh was een grote, dikke jongeman, en was overduidelijk een nerveus type, en even later bekende hij dat hij nooit in een huurrijtuig of in een vierwieler wou stappen vooraleer de koetsier zijn plaats had ingenomen en de teugels in zijn handen had.

Toen hij aan hem werd voorgesteld zei Gowing, met zijn gebruikelijke gebrek aan tact: "Bent u verwant met '*Posh, hoeden voor drie shilling*'?". Mr. Posh antwoordde: "Ja; maar begrijp alstublieft dat ik zelf niets te maken heb met hoeden. Ik neem niet *actief* deel aan de zaak." Ik antwoordde: "Ik wou dat ik een dergelijke zaak had." Dat scheen Mr. Posh te bevallen, en hij vergastte ons op een lang maar uitermate interessant verhaal over de buitengewone moeilijkheden welke het vervaardigen van goedkope hoeden met zich meebrengt.

Door de manier waarop hij over haar sprak was het overduidelijk dat Murray Posh Daisy Mutlar heel goed kende; en Frank zei eens lachend tegen Lupin: "Indien je niet uitkijkt zal Posh je de baard afdoen!" Toen ze allemaal weg waren, zinspeelde ik op deze ongepaste opmerking; en Lupin zei, sarcastisch: "Een man die jaloers is heeft geen respect voor zichzelf. Een man die jaloers zou zijn op een olifant zoals Murray Posh kan zichzelf alleen maar minachten. Ik ken Daisy. Ze *zou* tien jaar op mij wachten, zoals ik al eerder heb gezegd; sterker nog, indien het nodig was zou ze wel *twintig* jaar op mij wachten."

Hoofdstuk XVI

We verliezen geld door het beleggingsadvies van Lupin, en Cummings ook. - Murray Posh verlooft zich met Daisy Mutlar.

18 februari. - Carrie heeft al verschillende mijn aandacht gevestigd op de uitdunning van mijn haar op de kruin van mijn hoofd, en me aangeraden om ernaar te laten kijken. Ik was deze morgen bezig met te proberen om ernaar te kijken met behulp van een kleine handspiegel, toen mijn elleboog op één of andere manier tegen de ladekast botste en de spiegel uit mijn hand viel en brak. Carrie maakte er heel wat misbaar over omdat ze belachelijk bijgelovig is. Om de dingen nog erger te maken viel mijn grote foto in de salon tijdens de nacht van de muur en brak het glas.

Carrie zei: "Let op mijn woorden, er gaat één of ander ongeluk gebeuren."

Ik zei: "Onzin, lieve."

's Avonds kwam Lupin vroeg thuis, en leek nogal opgewonden. Ik zei: "Wat scheelt er, mijn jongen?" Hij bleef lang aarzelen, en zei dan: "Weet je nog van die Parachikka Chloraten waarvan ik je aangeraden had om er twintig pond in te investeren?" Ik antwoordde: "Ja, ze zijn toch in orde, hoop ik?" Hij antwoordde: "Wel, nee! Tot ieders verbazing zijn ze plots helemaal ingestort."

Mijn adem was zo volledig afgesneden dat ik niets kon uitbrengen. Carrie keek me aan, en zei: "Wat heb ik je gezegd?" Na een poosje zei Lupin: "Nochtans hebben jullie uitzonderlijk veel geluk. Ik heb een vroege tip gehad, en heb ze onmiddellijk verkocht, en was zo gelukkig om er nog 2 pond voor te krijgen. Zo houden jullie er toch nog iets aan over."

Ik liet een zucht van opluchting. Ik zei: "Ik was niet zo optimistisch om te veronderstellen dat ik, zoals je voorspelde, zes of acht maal de waarde van mijn investering zou verdienen; maar een winst van 2 pond is een behoorlijk percentage voor zulke korte tijd." Lupin zei, nogal geïrriteerd: "Je begrijpt het niet. Ik heb jullie aandelen van 20 pond verkocht voor 2 pond; je verliest dus 18 pond op de transactie, terwijl Cummings en Gowing hun hele investering verliezen."

19 februari. - Vooraleer Lupin naar de stad ging, zei hij: "Het spijt me erg van die Parachikka Chloraten; het zou niet gebeurd zijn indien de baas, Job Cleanands in de stad was geweest. Tussen ons, je moet niet verbaasd zijn indien er iets misgaat op ons kantoor. Job Cleanands is de laatste dagen niet meer gezien, en het valt mij op dat verschillende mensen hem *dringend* en *persoonlijk* willen spreken."

's Avonds stond Lupin op hen punt om uit te gaan en zodoende een aanvaring met Gowing en Cummings te vermijden, toen de eerste zonder kloppen de kamer binnen stapte, maar zoals gewoonlijk zeggend: "Mag ik binnen komen?" terwijl hij er al was.

Tot mijn verbazing, en die van Lupin, leek hij in een opperbeste stemming. Noch ik, noch Lupin brachten het onderwerp ter sprake, maar hij begon er zelf over. Hij zei: "Zeg, die Parachikka Chloraten hebben een geweldige smak gemaakt. Jij bent me er eentje, Meester Lupin. Hoeveel heb je

verloren?" Tot mijn opperste verbazing zei Lupin: "Oh! Ik heb er geen gekocht. Er was iets niet in orde met mijn bestelling - ik was vergeten om de cheque te ondertekenen of zoiets, en ik heb er geen gekregen. De directeur hier verlies 19 pond." Ik zei: "Ik dacht begrepen te hebben dat jij er ook had gekocht, of anders had niets er mij toe kunnen bewegen om te speculeren." Lupin antwoordde: "Wel, er is niets aan te doen; je moet dubbel inzetten bij de volgende tip." Vooraleer ik kon antwoorden, zei Gowing: "Wel, ik heb niets verloren, gelukkig. Door wat ik gehoord had geloofde ik er niet echt in, en dus heb ik Cummings overhaald om mijn aandelen voor 15 pond over te nemen, omdat hij er meer vertrouwen in had dan ik."

Lupin barstte uit in een luide lach en zei op een erg onbetamelijk manier: "Helaas, arme Cummings. Hij zal 35 pond verliezen." Op dat ogenblik werd er gebeld. Lupin zei: "Ik wil Cummings niet ontmoeten." Indien hij uit de deur was gestapt zou hij in de gang op hem gebotst zijn, dus opende Lupin zo vlug mogelijk het raam van de salon en sprong naar buiten. Gowing sprong ook plotseling op en riep uit: "Ik wil hem ook niet zien!" en voor ik een woord kon zeggen volgde hij Lupin door het raam.

Ik van mijn kant was met afschuw vervuld over het feit dat mijn zoon en één van mijn intiemste vrienden op die manier het huis hadden verlaten, zoals een paar betrapte inbrekers. De arme Cummings was erg over zijn toeren, en natuurlijk zeer boos op Lupin en Gowing. Ik overhaalde hem om een kleine whisky te drinken, en hij antwoordde dat hij geen whisky meer dronk; maar hij had wel zin in een kleine "Ongezoete", omdat men hem had gezegd dat dit de meest gezonde sterke drank was. Ik had er geen in huis, maar stuurde Sarah naar Lockwood's om er wat te gaan halen.

20 februari. - Het eerste waar mijn oog op viel toen ik de "Standard" opende was - "Groot Faillissement bij Makelaars in Effecten en Aandelen! Mr. Job Cleanands met de noorderzon verdwenen!" Ik gaf de krant aan Carrie, en ze antwoordde: "Oh! misschien is dit nog het beste voor Lupin. Ik heb het nooit een passende betrekking voor hem gevonden." Ik vond dat de hele affaire zeer stuitend.

Lupin kwam naar beneden om te ontbijten, en omdat ik zag dat hij er erg bedroefd uitzag, zei ik: "We hebben het nieuws al gehoord, mijn beste jongen, en vinden het erg jammer voor jou." Lupin zei: "Hoe zijn jullie het te weten gekomen?" Ik overhandigde hem de "Standard". Hij gooide de krant neer en zei: "Oh daar geef ik geen zier om! Ik had het verwacht, maar *dit* had ik niet verwacht." Daarop las hij een brief van Frank Mutlar voor welke, op koele wijze, aankondigde dat Daisy Mutlar volgende maand zou trouwen met Murray Posh. Ik riep uit, "Murray Posh! Is dat niet dezelfde man welke Frank vorige dinsdag hier schaamteloos heeft binnen gebracht?" Lupin zei: "Ja; de '*Posh, hoeden voor drie shilling*' kerel."

We verorberden ons ontbijt in stilte.

In werkelijkheid kreeg ik niets door mijn keel. Ik was niet alleen veel te bezorgd, maar ik kan en wil geen dik gesneden spek eten. Indien ik geen doorregen spek kan krijgen, eet ik gewoonweg niets.

Toen Lupin rechtstond zag ik hoe een boosaardige trek over zijn gezicht dwaalde. Ik vroeg hem wat dat betekende. Hij antwoordde: "Oh! Een kleine

troost - maar het is wel een troost. Ik herinner me zojuist dat, op *mijn* aanraden, Mr. Murray Posh 600 pond heeft geïnvesteerd in Parachikka Chloraten!".

Hoofdstuk XVII

Het huwelijk van Daisy Mutlar en Murray Posh. - Mijn levensdroom gaat in vervulling. - Mr. Perkupp geeft Lupin een baan op ons kantoor.

20 maart. - Omdat het vandaag de dag is waarop Daisy Mutlar en Mr. Murray Posh in het huwelijk treden, is Lupin met een vriend naar Gravesend gegaan om daar de dag door te brengen. Lupin heeft erg geleden onder die affaire, alhoewel hij verklaart dat hij blij is dat het uit is. Ik zou willen dat hij niet zo vaak naar music-halls gaat, maar we durven er niets over zeggen tegen hem. Op dit ogenblik irriteert hij mij door in het hele huis onzin te zingen over: "Wat is er mis met Gladstone? Hij is Ok! Wat is er mis met Lupin? Hij is Ok!" Ik denk dat geen van beiden dat is. 's Avonds kwam Gowing langs, en het hoofdonderwerp van het gesprek was het huwelijk van Daisy met Murray Posh. Ik zei: "Ik was blij dat die zaak ten einde was, omdat Daisy Lupin toch maar voor gek zou gezet hebben." Gowing, met zijn gebruikelijke goede smaak, zei: "Oh, Meester Lupin heeft geen assistentie nodig om zichzelf voor gek te zetten." Carrie was het daar helemaal niet mee eens, en Gowing had genoeg verstand om te zeggen dat het hem speet.

21 maart. - Vandaag zal ik mijn dagboek besluiten, want het is één van de gelukkigste dagen van mijn leven. Mijn grote droom van de laatste paar weken - eigenlijk, van vele jaren - ging in vervulling. Deze ochtend kwam er een brief van Mr. Perkupp, waarin hij me vroeg om Lupin mee naar kantoor te nemen. Ik ging naar Lupin's kamer; de arme kerel, hij zag er zeer bleek uit, en zei dat hij barstende hoofdpijn had. Hij was gisteren teruggekomen van Gravesend, waar hij de dag op het water had doorgebracht in een kleine boot, en dwaas genoeg was geweest om zijn overjas te vergeten. Ik toonde hem de brief van Mr. Perkupp, en hij stond zo snel mogelijk op. Ik smeekte hem om geen van zijn felgekleurde kleren of dassen aan te doen, maar zich in iets zwart te kleden dat er rustig uitzag.

Carrie beefde helemaal toen ze de brief las, en al wat ze kon zeggen was: "Oh, ik *hoop* dat alles in orde zal zijn." Wat mezelf betreft, ik kon nauwelijks iets van mijn ontbijt naar binnen werken. Lupin kwam naar beneden, rustig gekleed, en met het voorkomen van een volmaakte heer, behalve dat zijn gezicht een nogal gele kleur had. Bij wijze van aanmoediging zei Carrie: "Je ziet er mooi uit, Lupin." Lupin antwoordde: "Ja het is een gepaste outfit, is het niet? Een gewone-aardse-respectabele-eerste-klas-begraffenis-City-kantoor-junior-klerk."

Hij lachte nogal ironisch.

In de hal hoorde ik een groot lawaai, en ook dat Lupin tegen Sarah schreeuwde om zijn oude hoed te halen. Ik ging in de hal en vond er Lupin die als een razende op zijn nieuwe hoge hoed schopte en stompte. Ik zei: "Lupin, mijn jongen, wat ben je aan het doen? Hoe slecht van jou! Eén of andere arme kerel zou blij zijn indien hij hem had." Lupin antwoordde: "Ik zou geen enkele arme kerel beledigen door hem dit ding aan te bieden."

Toen hij buiten was, nam ik de mishandelde hoed op en zag aan de binnenzijde: "Posh's Patent." Arme Lupin! Ik kan het hem vergeven? Het leek wel uren te duren vooraleer we op kantoor waren. Mr. Perkupp liet Lupin bij zich komen, welke er bijna een uur binnen bleef. Hij keerde terug, naar ik dacht, met een terneergeslagen uitdrukking. Ik zei: "Wel, Lupin, hoe ging het bij Mr. Perkupp?" Lupin begon zijn liedje te zingen: "Wat is er mis met Mr. Perkupp? Hij is Ok!" Ik voelde instinctief dat mijn jongen was aangenomen. Ik ging naar Mr. Perkupp, maar ik kon niet spreken. Hij zei: "Wel, Mr. Pooter, wat is er?" Ik moet er als een dwaas uitgezien hebben, want alles wat ik kon zeggen was: "Mr. Perkupp, u bent een goede man." Hij keek me een ogenblik aan, en zei: "Nee, Mr. Pooter, *U* bent de goede man; en we zullen zien of we uw zoon er niet kunnen toe brengen om zulk een uitstekend voorbeeld te volgen." Ik zei: "Mr. Perkupp, kan ik naar huis gaan? Ik kan vandaag niet meer werken." Mijn goede meester drukte mij warm de hand terwijl hij met zijn hoofd knikte. Ik had alle moeite van de wereld om op de omnibus niet in tranen uit te barsten; en dat zou uiteindelijk toch gebeurd zijn indien mijn gedachten niet onderbroken werden door Lupin, die ruzie had met een dikke man, welke hij ervan beschuldigde teveel plaats in te nemen.

's Avonds stuurde Carrie een briefje naar onze goede oude vriend Cummings en zijn vrouw, en ook naar Gowing. We zaten allemaal rond het haardvuur, en genoten van een fles "Jackson Freres," welke Sarah gaan halen was bij de kruidenier, en we dronken op Lupin's gezondheid. Ik lag urenlang wakker, denkend aan de toekomst. Mijn jongen in hetzelfde kantoor als ik - we kunnen samen met de omnibus oprijden en samen naar huis terugkomen, en wie weet krijgt hij na verloop van tijd interesse in ons kleine huis. Dan kan hij me helpen met hier een nagel in te slaan en daar een nagel, of zijn lieve moeder helpen bij het ophangen van een schilderij. In de zomer kan hij ons helpen met de bloemen in onze kleine tuin, en ons bijstaan bij het beschilderen van de bloempotten. (Tussen haakjes, ik moet nog wat emailverf kopen). Dit alles overdacht ik steeds opnieuw, en daarnaast nog wel duizend andere, gelukkige gedachten. Ik hoorde de klok vier uur slaan, en viel kort daarna in slaap, enkel maar om te dromen van drie gelukkige mensen - Lupin, lieve Carrie, en ikzelf.

Hoofdstuk XVIII.

Problemen met een stylografische pen. - We gaan naar een liefdadigheidsbal, waar ik moet betalen voor een duur souper. - Schandalig beledigd door een koetsier. - Een eigenaardige uitnodiging voor Southend.

8 april. - Geen gebeurtenissen van enig belang, behalve dat Gowing me zeer sterk een nieuwe gepatenteerde stylografische pen aanbeval, welke me negen-en-sixpence kostte, en eenvoudig negen-en-sixpence weggegooid geld was. Ze heeft me veel ergernis bezorgd en een prikkelbaar humeur. De inkt sijpelt weg vanuit de kop, en maakt een smeerboel van mijn handen, en een keer op kantoor klopte ik met de palm van mijn hand op het bureaublad om de inkt naar beneden te krijgen, waarop Mr. Perkupp, welke net was binnengekomen, uitriep: "Hou op met dat kloppen! Ik veronderstel dat u dat bent, Mr. Pitt?" Over het gezicht van die jonge aap, Pitt, kwam er een boosaardige grijns en hij antwoordde, nogal luid: "Nee Mijnheer, ik vraag u om excuus, maar het is Mr. Pooter met zijn pen; hij is zo al de hele ochtend bezig." Om de zaak nog erger te maken zag ik Lupin lachen vanachter zijn bureau. Ik vond het verstandiger om niets te zeggen. Ik bracht de pen terug naar de winkel en vroeg of ze haar terug wilden nemen, omdat ze niet werkte. Ik verwachtte niet om het volledige bedrag terug te krijgen, maar was bereid om met de helft genoeg te nemen. De man zei dat hij dat niet kon doen - kopen en verkopen waren twee verschillende dingen. Lupin heeft zich tot hiertoe op kantoor voorbeeldig gedragen. Mijn enige vrees is dat het te mooi is om te blijven duren.

9 april. - Gowing kwam langs en had voor Carrie en mijzelf een uitnodiging mee voor een bal dat gegeven werd door de East Acton Rifle Brigade, en waarvan hij dacht dat het een chique bedoening zou zijn, omdat het parlamentslid voor East Acton (Sir William Grime) er zijn steun aan had gegeven. We namen zijn aanbod dankbaar aan, en hij bleef voor het avondeten, een gebeurtenis waarbij ik het passend vond om een fles sprankelende Algera te openen welke Mr. James (van Sutton) ons bij wijze van geschenk had opgestuurd. Gowing nipte van de wijn, opmerkend dat hij die nog nooit geproefd had, waarna hij besloot dat men het best trouw kan blijven aan merken die men kent. Ik vertelde hem dat het een geschenk van een goede vriend was, en dat men een gegeven paard niet in de mond moet kijken. Gowing antwoordde, zagezegd grappig, dat hij het ook niet graag in zijn mond kreeg"

Ik vond dat zijn opmerkingen ruw waren zonder grappig te zijn, maar toen ik hem zelf proefde, kwam ik tot de conclusie dat ze toch enigszins gerechtvaardigd waren. De sprankelende Algera lijkt erg op cider, alleen zuurder. Ik opperde dat hij misschien wat zuurder was geworden door het onweer. Hij antwoordde slecht: "Oh! Dat denk ik niet." We speelden een aangenaam kaartspelletje, alhoewel ik vier shilling verloor en Carrie één shilling verloor, n Gowing zei dat hij ongeveer zes pence had verloren: hoe hij iets verloren kon zijn, aangezien Carrie en ik de enige andere spelers waren, blijft een mysterie.

14 april, zondag. - Door toedoen van, denk ik toch, het onstabiele weer, werd ik wakker met het gevoel dat de huid van mijn gezicht zo gespannen was als een trommelvel. Door de tuin wandelend met Mr. en Mevr. Treane, leden van onze congregatie welke met ons terug waren gekomen, was ik erg geërgerd toen ik op het grindpad een grote krant vond welke gevuld was met beenderen, duidelijk over het muurtje gegooid door die jongens van Griffin, onze buur, en die steeds wanneer we vrienden op bezoek hebben op de lege planttafels in hun serre gaan staan, tegen de ruiten tikken, gezichten trekken, fluiten en vogels nadoen.

15 april. - Heb mijn tong verschrikkelijk verbrand met de Worcester saus omdat Sarah, dat domme wicht, de fles hevig had geschud vooraleer ze haar op de tafel zette.

16 april. - De nacht van het bal van de East Acton Volunteers. Op mijn aanraden kleepte Carrie zich met dezelfde japon waarin ze er zo mooi had uitgezien in het Mansion House, omdat het mij te binnenviel dat, aangezien het een militair bal was, Mr. Perkupp, welke, naar ik denk, een officier is in de Honorary Artillery compagnie, naar alle waarschijnlijkheid aanwezig zou zijn. Lupin, in zijn gebruikelijk onbegrijpelijk taaltje, merkte op dat hij gehoord had dat het een "patsers" bal was. Ik vroeg hem niet wat hij daarmee bedoelde, alhoewel ik het niet begreep. Waar hij deze uitdrukkingen vandaan haalt weet ik niet; hij leert ze zeker niet bij ons thuis.

De uitnodiging was voor halfnegen, waardoor ik besloot dat wanneer we een uur te laat arriveerden we op tijd zouden zijn, zonder "uit de tijd" te zijn, zoals Mevr. James zegt. Het was erg moeilijk om te vinden - de koetsier moest verschillende keren afstappen om in verschillende herbergen te gaan vragen waar de Drill Hall was. Ik verbaas mij erover dat mensen in zulke afgelegen plaatsen kunnen leven. Niemand scheen het te kennen. Nochtans, nadat we door een flink aantal slecht verlichte straten hadden gereden kwamen we aan op onze bestemming. Ik had er geen idee van dat het zover van Holloway was. Ik gaf de koetsier vijf shilling, die alleen maar mopperde en zei dat het zelfs tegen een halve sovereign spotgoedkoop was, en brutaal genoeg was om me te adviseren dat ik de volgende keer wanneer ik naar een bal ging beter de omnibus nam.

Kapitein Welcut ontving ons, zeggende dat we nogal laat waren, maar dat het beter laat dan nooit was. Hij leek een erg knappe jongeman te zijn alhoewel, zoals Carrie opmerkte, "nogal klein voor een officier." Hij vroeg ons om hem te excuseren voor het feit dat hij ons achterliet, omdat hij een dame ten dans had uitgenodigd, en hoopte dat we ons vlug thuis zouden voelen. Carrie nam mijn arm en we wandelden twee of drie keer door de kamers en keken naar de dansend mensen. Ik zag geen enkele bekende, maar ik weet dat aan het feit dat de meesten een uniform droegen. Toen we de eetzaal binnenkwamen kreeg ik een klap op mijn schouder, gevolgd door een handdruk. Ik zei: "Mr. Padge, naar ik aanneem;" hij antwoordde: "Juist."

Ik gaf Carrie een stoel, en naast haar zat een dame welke zich onmiddellijk over Carrie ontfermde.

Er stonden royale maaltijden op de tafels, volop champagne, bordeauxwijnen, enz., en alles wees erop dat men kosten noch moeite gespaard had. Mr. Padge is een man, ik geef het toe, waar ik niet erg van hou, maar ik was zo blij dat ik iemand zag die ik kende, dat ik hem vroeg om aan onze tafel te komen zitten, en ik moet zeggen dat hij voor een korte dikke man er goed uitzag in uniform, alhoewel ik denk dat zijn tuniek nogal flodderig op de rug was. Nooit eerder was ik een eetzaal geweest welke niet overbevolkt was; in werkelijkheid waren we daar de enige mensen, alle anderen waren druk aan het dansen.

Ik bracht Carrie en haar nieuwe kennis, welke zei dat ze Lupin heette, een glas champagne; ik schonk ook voor mezelf een glas uit en gaf de fles aan Mr. Padge om hetzelfde te doen, zeggende: "U moet uzelf tegoed doen." Hij antwoordde: "Juist," en schonk de helft van een groot glas vol en toastte op

Carrie's gezondheid en, zoals hij zei "op haar waardige heer en meester." We aten allen van een verrukkelijke duifjespastei, gevolgd door ijsroom. De kelners waren heel voorkomend, en vroegen of we nog wat wijn wensten. Ik schonk gul de glazen vol van Carrie en haar vriendin en Mr. Padge en ook van enkele mensen welke uit de balzaal kwamen en erg geschikt deden. Ik dacht toen dat sommige van de heren me misschien kenden van in de City, omdat ze zo beleefd waren. Ik maakte mezelf nuttig en ging voor verschillende dames ijsjes halen, dat oude gezegde indachtig dat "Door beleefd te zijn kan men niets misdoen."

Het orkest zette een nieuwe dans in, en ze gingen allemaal terug naar de danszaal. De dames (Carrie en Mevr. Lupkin) wilden graag het dansen zien, en omdat ik mijn maaltijd nog niet beëindigd had, bood Mr. Padge hen zijn armen aan en vergezelde hen naar de danszaal, mij verzoekend om te volgen. Ik zei tegen Mr. Padge: "Het is hier nogal een West End bedoening," waarop Mr. Padge antwoordde: "Juist."

Toen ik mijn maaltijd beëindigd had en weg wou gaan, trok de kelner welke ons bediend had mijn aandacht door op mijn schouder te kloppen. Ik vond het ongewoon voor een kelner op een privé bal om een fooi te verwachten, maar ik gaf hem niettemin een schilling, aangezien hij erg voorkomend was geweest. Hij antwoordde glimlachend: "Het spijt mij, mijnheer, maar dit is onvoldoende," doelend op de shilling. "Uw gezelschap heeft vier maaltijden gehad tegen 5 shilling per stuk, vijf ijsjes tegen 1 shilling, drie flessen champagne tegen 11 shilling en 6 dime, een glas bordeaux, en een sigaar van zes penny voor de gezette heer - alles samen 3 pond 0 shilling en 6 dime.!"

Ik denk niet dat ik ooit in mijn leven zo verrast ben geweest, en ik had amper voldoende adem om hem mee te delen dat ik een persoonlijke uitnodiging had ontvangen, waarop hij antwoordde dat hij dat zeer goed wist; maar dat de uitnodiging geen betrekking had op de maaltijden en drankjes. Een heer die bij de bar stond bevestigde de beweringen van de kelner, en verzekerde mij dat het zo was.

De kelner zei dat het hem erg speet indien ik het anders had voorgehad; maar het was zijn schuld niet. Natuurlijk was er niets anders aan te doen dan te betalen. En zo, na het omkeren van mijn zakken, slaagde ik erin om net voldoende bijeen te schrapen, op negen shilling na; maar de manager zei, nadat ik hem mijn kaartje had gegeven: "Dat is in orde."

Ik denk niet dat ik me ooit in mijn leven zo vernederd heb gevoeld, en ik besloot om dit ingelukkig voorval niet aan Carrie te vertellen, omdat het de aangename avond waarvan ze aan het genieten was helemaal zou bederven, en omdat het al laat was, zocht ik Carrie en Mevr. Lupkin. Carrie zei dat ze klaar was om weg te gaan, en toen we haar "Goedenacht" wensten vroeg Mevr. Lupkin aan Carrie en mij of we ooit al op bezoek waren geweest in Southend? Op mijn antwoord dat ik er al vele jaren niet meer geweest was, zei ze zeer vriendelijk: "Wel, waarom komt u niet langs om bij ons te logeren?" Omdat haar uitnodiging zo nadrukkelijk was, en omdat ik merkte dat Carrie graag zou gaan, beloofden we dat we volgende week zaterdag zouden langskomen en tot maandag blijven. Mevr. Lupkin zei dat ze ons

morgen zou schrijven, en ons de details over de uren van de treinen, etc. zou bezorgen.

Toen we uit de Drill Hall kwamen regende het zo hard dat de straten wel kanalen leken, en ik hoef amper te zeggen dat we grote moeilijkheden hadden om een koetsier te vinden welke ons naar Holloway kon brengen. Nadat we een poosje gewacht hadden, zei een man dat hij ons tot aan "The Angel" in Islington kon brengen, en daar zouden we gemakkelijk een ander huurrijtuig kunnen nemen. Het was een vervelende rit; de regen beukte tegen de ramen en sijpelde binnen in het rijtuig.

Toen we bij "The Angel" aankwamen leek het paard uitgeput. Carrie stapte uit en liep naar een portiek, en toen ik wou betalen herinnerde ik mij tot mijn afschuw dat ik geen geld had, en Carrie evenmin. Ik legde de situatie uit aan de koetsier. Nooit in mijn leven ben ik zo beledigd geweest; de koetsier, die een ruwe bullebak was en naar mijn mening niet geheel nuchter, schold me uit voor alles waar hij maar kon aan denken, en greep me zelfs bij mijn baard, waaraan hij bleef trekken tot de tranen in mijn ogen stonden. Ik noteerde het nummer van een politieman (welke getuige was van de aanranding) omdat hij de man niet gearresteerd had. De politieman zei dat hij niet tussenbeide kon komen, dat hij geen aanranding gezien had, en dat mensen zonder geld geen huurrijtuigen moesten nemen.

We moesten in de stromende regen naar huis lopen, bijna drie kilometer ver, en toen we binnen waren schreef ik het gesprek met de koetsier woordelijk op, aangezien ik van plan ben om een lezersbrief naar de "Telegraph" te sturen waarin ik zal voorstellen om huurrijtuigen nog slechts te laten besturen door mannen welke onder controle van de regering staan, en aldus te verhinderen dat burgers nog verder onderworpen worden aan de schandelijke beledigingen en gewelddaden welke ik had moeten doorstaan.

17 april. - Opnieuw geen water in ons reservoir. Liet Putley langskomen, welke zegde dat hij dat snel zou herstellen aangezien het een zinken reservoir is.

18 april. - Opnieuw water in het reservoir. Mevr. James, van Sutton, kwam in de namiddag langs. Zij en Carrie bekleedden de schouwmantel in de salon, en prikten er kleine speelgoedspinnen, kikkers en kevers op, omdat Mevr. James zei dat dit nu erg in de mode was. Het was een voorstel van Mevr. James geweest, en natuurlijk volgt Carrie Mevr. James in alles wat ze voorstelt. Ik, voor mijn part, hield meer van de schouwmantel zoals hij vroeger was; maar kijk, ik ben een ongekunsteld man, en ik doe niet mee aan die modegrillen.

19 april. Onze nabuur, Mr. Griffin, kwam langs en beschuldigde, op een nogal beledigende wijze, mij of "iemand" ervan een gat in zijn reservoir te hebben geboord en het water van zijn reservoir in het onze overgeheveld te hebben. Hij zei dat hij hem zou laten herstellen en ons de rekening zou sturen.

20 april. - Cummings kwam langs, hinkend op een stok, zeggend dat hij een week in bed had gelegen. Het bleek dat hij de slaapkamerdeur had willen dicht doen, welke uitgaat op het boven einde van de trap, en dat hij niet wist dat er een stuk kurk, waarmee de hond aan het spelen was geweest, tussen de deur zat zodat ze niet dicht kon; en terwijl hij hard aan de deur trok, om er een extra ruk aan te geven, kwam de deurknop los in zijn handen, en viel hij achterover van de trap.

Toen hij dit hoorde sprong Lupin plots op van de canapé en liep zijdelings de kamer uit.

Cummings zag er erg verontwaardigd uit, en merkte op dat het een miserabel ding is om te lachen met een man welke bijna zijn rug heeft gebroken; en alhoewel ik Lupin er van verdacht dat hij aan het lachen was, verzekerde ik Cummings dat hij alleen maar naar buiten was gelopen om de deur open te doen voor een vriend welke hij verwachtte. Cummings zei dat dit de tweede keer was dat hij ziek in bed had gelegen, en dat we nooit naar zijn gezondheid hadden geïnformeerd. Ik zei dat ik er niets van afwist.

Cummings zei: "Het stond vermeld in *The Bicycle News*."

22 april. - Ik heb de laatste tijd verschillende keren opgemerkt dat Carrie langdurig over haar nagels wrijft met een instrument, en toen ik haar vroeg wat ze aan het doen was, antwoordde ze: "Oh, Ik doe aan manicure. Dat is nu helemaal in de mode." Ik zei: "Ik veronderstel dat Mevr. James je dat heeft aangeprezen." Carrie antwoordde lachend: "Ja, maar iedereen doet het nu."

Ik zou willen dat Mevr. James niet meer langs kwam. Telkens wanneer ze dat doet brengt ze Carrie's hoofd op hol met weer nieuwe onnozele tierelantijntjes. Ik voel dat ik één dezer dagen tegen haar zal zeggen dat ze niet welkom is. Ik ben er zeker van dat het Mevr. James was die Carrie ertoe gebracht heeft om met witte inkt op donkergrijs papier te schrijven. Onzin!

23 april. - Brief ontvangen van Mevr. Lupkin, van Southend, waarin ze ons zegt welke trein we zaterdag kunnen nemen en waarin ze de hoop uitdrukt dat we onze belofte om bij haar te logeren zullen nakomen. De brief besloot: "U moet langskomen en bij ons logeren; we zullen u slechts de helft aanrekenen van wat u in de *Royal* zou betalen, het uitzicht is bij ons zeker even fraai." Kijkend naar het adres op het briefpapier zag ik dat het "Lupkin's Family and Commercial Hotel" was.

Ik schreef een briefje, zeggend dat we verplicht waren om "haar vriendelijke uitnodiging af te slaan". Carrie vond dit erg satirisch en terzake.

Tussen haakjes, ik kies 's avonds nooit nog kledingstof. Ik had een nieuwe jas besteld bij Edwards, en ik had het patroon gekozen bij gaslicht, en toen leek het een rustige peper en zout mengeling met verticale witte streepjes. Hij werd deze ochtend geleverd en, tot mijn afschuw, kwam er uit de verpakking een opzichtig kledingstuk. Er zat heel wat groen in met heldergele strepen. Ik paste de jas en was geërgerd toen Carrie begon te giechelen. Ze zei: "Welke mengeling had je gevraagd, zei je?"

Ik zei: "Een rustige peper en zout"

Carrie zei: "Wel, het heeft meer weg van mosterd, indien je de waarheid wilt weten."

Hoofdstuk XIX

Ik ontmoet Teddy Finsworth, een oude schoolmakker. - We hebben een aangenaam en rustig diner bij zijn oom dat slechts ontsierd wordt door een paar onhandige vergissingen van mijnentwege betreffende de schilderijen van Mr. Finsworth. - Een gesprek over dromen.

27 april. - Ik was een beetje later op kantoor gebleven dan gewoonlijk, en terwijl ik me spoedde hield een man mij tegen en zei "Hallo! Dat is een gezicht dat ik ken." Ik antwoordde beleefd: "Dat is erg waarschijnlijk; veel mensen kennen mij, alhoewel ik hen daarom nog niet ken." Hij antwoordde: "Maar mij ken je wel - Teddy Finsworth." En dat was ook zo. Hij had samen met mij op school gezeten. Ik had hem al jaren en jaren niet meer gezien. Geen wonder dat ik hem niet herkende! Op school was hij minstens een hoofd groter dan ik; nu ben ik minstens een hoofd groter dan hij, en hij heeft een volle baard, bijna grijs. Hij drong erop aan dat ik een glas wijn zou drinken (iets wat ik nooit doe), en vertelde mij dat hij Middlesborough woonde, waar hij plaatsvervangend secretaris van de gemeente was, een ambt dat zeker zo hoog was als Gemeentesecretaris van Londen - eigenlijk hoger. Hij voegde eraan toe dat hij een paar dagen in Londen logeerde, bij zijn oom, Mr. Edgar Paul Finsworth (van Finsworth & Pultwell). Hij zei dat hij er zeker van was dat zijn oom blij zou zijn om mij te zien, en dat hij een mooi huis had, Watney Lodge, slechts een paar minuten wandelen verwijderd van Muswell Hill Station. Ik gaf hem ons adres, en we namen afscheid.

Tot mijn verrassing kwam hij 's avonds langs met een zeer vriendelijke brief van Mr. Finsworth, waarin deze zei dat, indien we (Carrie inbegrepen) morgen (zondag) bij hem wilden dineren, hem dat zeer aangenaam zou zijn. Carrie wilde eerst niet gaan; maar Teddy Finsworth drong zo hard aan dat we toestemden. Carrie stuurde Sarah naar de slager om de halve schapenbout, welke we voor morgen hadden besteld, af te zeggen.

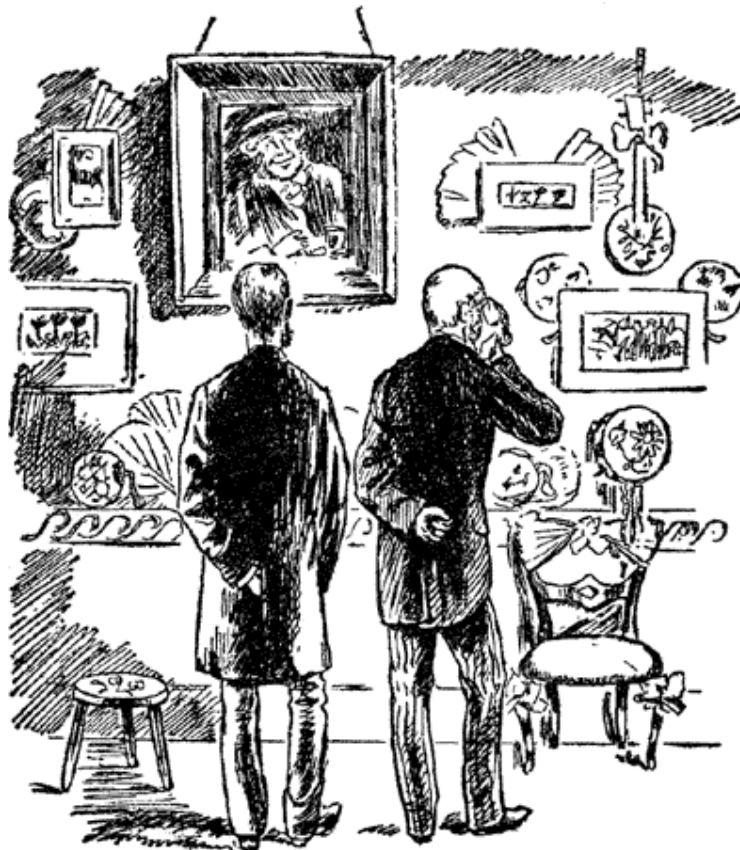
28 april, zondag. - We kwamen tot de vaststelling dat Watney Lodge verder af was dan we gedacht hadden, en kwamen slechts aan toen het twee uur sloeg, allebei bezweet en niet op ons gemak. Om de zaken nog erger te maken werden we verwelkomd door een grote Schotse herdershond welke op ons toestormde. Hij blafte luid en sprong tegen Carrie, waarbij hij haar lichte rok, welke ze voor de eerste keer droeg, bedekte met modder. Teddy Finsworth kwam buiten en joeg de hond weg en verontschuldigde zich. We werden binnengelaten in de salon, welke prachtig aangekleed was. Ze stond vol snuisterijen en aan de muur hingen enkele etsen. Er stonden verschillende kleine schildersezels met schilderijen op; en ook een witte houten banjo, beschilderd door één van de nichtjes van Mr. Paul Finsworth - een nichtje van Teddy.

Mr. Paul Finsworth bleek een oudere heer te zijn welke er erg voornaam uitzag, en erg charmant deed tegen Carrie. Er hingen een groot aantal aquarellen aan de muren, voornamelijk verschillende Indische landschappen, welke zeer helder waren. Mr. Finsworth zei dat ze geschilderd waren door

"Simpz", en honderden ponden waard waren, alhoewel hij ze slechts voor een paar shilling per stuk had gekocht, kaders inbegrepen, op een uitverkoop daar in de buurt.

In een zeer fraaie lijst hing ook een grote prent, uitgevoerd met kleurpotloden. Het zag eruit als een religieus onderwerp. Ik was erg onder de indruk van de kanten kraag, welke zo echt leek, maar ongelukkig genoeg merkte ik op dat er iets in de uitdrukking van het gezicht lag dat niet erg aangenaam was. Het leek zo ingevallen. Mr. Finsworth antwoordde bedroefd: "Ja, het gezicht werd geschilderd op haar doodsbed - de zuster van mijn vrouw."

Ik voelde me verschrikkelijk lomp en boog verontschuldigend, en zei fluisterend dat ik hoopte dat ik zijn gevoelens niet gekwetst had. We stonden beiden in stilte nog een paar minuten naar het schilderij te kijken, tot Mr. Finsworth een zakdoek bovenhaalde en zei: "Vorige zomer zat ze nog in onze tuin," en snoot krachtig zijn neus. Hij leek nogal aangedaan, zodat ik me omdraaide om naar iets anders te kijken en pal voor het portret kwam te staan van een vrolijk uitziende heer van middelbare leeftijd met een rood gezicht en een strooien hoed. Ik zei tegen Mr. Finsworth: "Wie is die vrolijk kijkende heer? Het leven schijnt hem niet erg te bezwaren." Mr. Finsworth zei: "Nee, dat doet het niet. Hij is ook dood - mijn broer."

Ik was absoluut met afschuw vervuld van mijn eigen onhandigheid. Gelukkig kwam op dat ogenblik Carrie binnen met Mevr. Finsworth, welke haar mee naar boven had genomen om haar hoed af te zetten en haar rok te

borstelen. Teddy zei: "Short is laat," maar op dat ogenblik arriveerde de heer naar wie hij verwezen had, en ik werd aan hem voorgesteld door Teddy, welke zei: "Ken je Mr. Short?" Ik antwoordde, glimlachend, dat ik dat genoeg nog niet had, maar dat ik hoopte dat het niet *lang* zou duren vooraleer ik Mr. *Short* zou kennen. Het was duidelijk dat mijn klein grapje niet doorhad, alhoewel ik het tweemaal glimlachend herhaalde. Ik herinnerde me plots dat het zondag was, en misschien was Mr. Short daar zeer strikt in. Dat had ik echter fout voor, want hij was helemaal niet strikt, zoals uit sommige van zijn opmerkingen na het diner bleek. In werkelijkheid was ik zo beschaamd over één van zijn opmerkingen dat ik van de gelegenheid gebruik maakte om tegen Mevr. Finsworth te zeggen dat ik vreesde dat ze Mr. Short af en toe wel wat gênant vond. Tot mijn verbazing zei ze: "Oh! Hij is bevoorrecht, weet u." Eigenlijk wist ik dat niet, en daarom boog ik verontschuldigend. Ik zie niet in waarom Mr. Short bevoorrecht zou kunnen zijn.

Een andere zaak welke mij tijdens het diner ergerde was dat men toeliet dat de herdershond, welke tegen Carrie had gesprongen, onder de eettafel lag. Telkens wanneer ik en voet verzetten begon hij te grommen en naar mijn laarzen te happen. Omdat ik nogal zenuwachtig werd, sprak ik met Mevr. Finsworth over het dier, en ze merkte op: "Het is slecht spelen." Ze sprong op en liet een afschuwelijk lelijke spaniël binnen, welke ze Bibbs noemde, en die aan de deur had staan krabben. Deze hond scheen ook van mijn laarzen te houden, en nadien ontdekte ik dat hij er elk stukje schoensmeer had afgelikt. Ik was wezenlijk beschaamd om erin gezien te worden. Mevr. Finsworth, welke, dat moet ik zeggen, niet erg meevoelend is, zei: "Oh! We zijn het gewend dat Bibbs dit met onze bezoekers doet."

Mr. Finsworth haalde een fijne port boven, alhoewel ik mij afvraag of het een goed ding is om er bier bij te drinken. Ik werd er een beetje slaperig van, terwijl deze cocktail op Mr. Short een dusdanig effect had dat hij zich in een alarmerende mate "bevoorrecht" ging gedragen. Omdat het koud was voor april, brandde er een vuur in de salon; we zaten er rond in gemakkelijke leunstoelen, en Teddy en ik praatten op een nogal welsprekende manier over die oude schooldagen, waardoor alle anderen begonnen te knikkebollen. Ik was verheugd dat, wat Mr. Short betrof, dit op hem hetzelfde effect had.

We bleven tot vier uur, en de wandeling naar huis was alleen opmerkenswaardig door het feit dat verschillende onnozelaars giechelden omdat mijn laarzen niet gepoetst waren. Ik poetste ze zelf toen ik terug thuis was. Ik ging 's avonds naar de kerk en kon me amper wakker houden. Ik zal nooit nog port en bier met elkaar mengen.

29 april. - Ik wordt het stilaan gewoon om minachtende behandeld te worden door Lupin, en ik vind het niet erg dat Carrie soms op mijn kop zit, omdat ik denk dat ze een zeker recht heeft om dat te doen; maar ik vind het erg dat ik zowel door mijn vrouw, zoon en twee vrienden wordt geminacht. Gowing en Cummings waren 's avonds langs gekomen, en ik herinnerde mij plots een buitengewone droom welke ik paar nachten geleden had, en ik vond dat ik die aan hen moest vertellen. Ik droomde dat ik een paar

reusachtige blokken ijs zag in een winkel met daarachter een schitterend licht. Ik liep de winkel binnen en de hitte was overweldigend. Ik zag dat de blokken ijs in brand stonden. De hele zaak was zo echt en toch zo bovennatuurlijk dat ik wakker werd, badend in koud zweet. Lupin zei met de grootste minachting: "Wat een flauwekul."

Vooraleer ik kon antwoorden zei Gowing dat er niets zo volslagen oninteressant was als de dromen van andere mensen.

Ik richtte mij naar Cummings, maar hij zei dat hij het eens was met de anderen en dat mijn droom volslagen nonsens was. Ik zei: "Voor mij leek hij zo levensecht." Gowing antwoordde: "Ja, voor *jou* misschien, maar niet voor *ons*." Waarop ze allen begonnen te lachen.

Carrie, die tot hiertoe gezwegen had, zei: "Hij vertelt me haast elke ochtend zijn stomme dromen."

Ik antwoordde "Zeer goed, lieve, ik beloof je dat ik van mijn hele leven noch tegen jou, noch tegen iemand anders mijn dromen zal vertellen." Lupin zei: "Bravo!" en schonk zich nog een glas bier in. Gelukkig werd er een ander gespreksonderwerp aangesneden, en Cummings las een erg interessant artikel voor over de voordelen van de fiets tegenover het paard.

Hoofdstuk XX

Diner bij Franching om kennis te maken met Mr. Hardfur Huttle.

10 mei. - Heb een brief ontvangen van Mr. Franching, van Peckham, waarin hij ons vraagt om vanavond om zeven uur met hem te dineren en kennis te maken met Mr. Hardfur Huttle, een zeer pientere publicist uit de Amerikaanse krantenwereld. Franching verontschuldigde zich voor de korte termijn; maar zei dat hij op het laatste ogenblik werd teleurgesteld door twee van zijn gasten en dat hij ons beschouwde als oude vrienden welke de vrijgekomen plaatsen wel zouden willen opvullen. Carrie maakte nogal wat bezwaren tegen de uitnodiging; maar ik legde haar uit dat Franching in zeer goede doen was en veel invloed had, en dat we het ons niet konden veroorloven om hem te beledigen. "En we mogen er zeker van zijn dat we een uitstekend diner krijgen en een goed glas champagne." "Waar jij niet tegen kunt!" antwoordde Carrie nogal scherp. Ik beschouwde Carrie's opmerking als niet gezegd zijnde. Mr. Franching vroeg ons om via een telegram te antwoorden. Omdat hij in de brief niets over kleding had gezegd, telegrafeerde ik hem terug: "Met plezier. Is het avondkleding?" en door onze naam weg te laten kostte het telegram slechts zes pence.

Ik kwam vroeg naar huis om me om te kleden, aangezien we een telegram hadden ontvangen om dat te doen. Ik wou dat Carrie me zou ontmoeten bij Franching thuis; maar dat wilde ze niet, dus moest ik over huis gaan om haar op te halen. Wat een lange rit is het van Holloway naar Peckham! Waarom gaan mensen toch zo ver wonen? Omdat we dienden te wisselen van rijtuig waren we vroeg genoeg vertrokken - in feite veel te vroeg; want we kwamen aan om twintig minuten voor zeven, en Franching, zou zij de dienstbode, was nog maar net naar boven gegaan om zich te kleden. Nochtans was hij terug beneden toen de klok zeven uur sloeg; hij moet zich erg vlug gekleed hebben.

Ik moet zeggen dat het een voornaam feest was, en alhoewel we niemand persoonlijk kenden, leken ze allemaal belangrijke mensen te zijn. Franching had een beroepskelner gehuurd, en overduidelijk kosten noch moeite gespaard. Op de tafel stonden bloemen naast een aantal feestlampen en ik moet toegeven dat het een uitgelezen effect maakte. De wijn was goed en er was volop champagne, waarover Franching zei dat hij hem nog nooit zo goed gesmaakt had. We waren met tien en ieder van ons kreeg een menukaart. Een dame zei dat ze altijd haar menukaarten bijhield en aan haar medegenodigden vroeg om er achteraan hun namen op te schrijven. We volgden allemaal haar voorbeeld, behalve Mr. Huttle, welke natuurlijk de eregast was. Het gezelschap bestond uit Mr. Franching, Mr. Hardfur Huttle, Mr. en Mevr. Samuel Hillbutter, Mevr. Field, Mr. en Mevr. Purdick, Mr. Pratt, Mr. R. Kent, en, laatstgenoemd maar niet de minste, Mr. en Mevr. Charles Pooter. Franching zei dat het hem speet dat hij voor mij geen tafeldame had. Ik antwoordde dat ik daar de voorkeur aan gaf, waarvan ik achteraf dacht dat het een zeer oncomplimenteuze opmerking was.

Ik zat tijdens het diner naast Mevr. Field. Ze leek een goed geïnformeerde dame te zijn, maar was erg doof. Het deed weinig terzake, want Mr. Hardfur

Huttle voerde het hoge woord. Hij is een geweldig intellectuele man en zegt dingen welke uit de mond van anderen erg verontrustend zouden klinken. Ik wou dat ik slechts maar een vierde van zijn briljante conversatie had kunnen onthouden. Als geheugensteuntje maakte ik een paar notities op de menukaart.

Eén opmerking trof mij als buitengewoon krachtig - alhoewel ze niet strookte met mijn manier van denken natuurlijk. Mevr. Purdick liet zich ontvallen: "U bent echt onorthodox, Mr. Huttle." Mr. Huttle, met een bijzondere uitdrukking op zijn gezicht (ik kan ze nu nog zien) zei met een trage, rijke stem: "Mevr. Purdick, 'orthodox' is een hoogdravend woord voor blijven-steken-in-de-modder. Indien Columbus en Stephenson orthodox waren geweest, was Amerika nooit ontdekt en de stoommachine nooit uitgevonden geweest."

Er viel een diepe stilte. Het scheen me toe dat dergelijke ideeën uiterst gevaarlijk zijn, en toch voelde ik - in werkelijkheid moeten we het allemaal gevoeld hebben - dat men er niets tegenin kon brengen.. Een beetje later rees Mevr. Purdick, welke de zuster is van Franching en daarom de rol van gastvrouw had opgenomen, op van tafel, en Mr. Huttle zei: "Wel, dames, ontzegt u ons nu reeds uw gezelschap? Waarom blijft u niet terwijl we onze sigaren roken?"

Het effect was elektrisch. De dames (Carrie inclusief) waren helemaal niet geneigd om verstoken te blijven van het gezelschap van de fascinerende Mr. Huttle, en gingen onmiddellijk terug zitten, temidden van veel gelach en wat plagerijtjes. Mr. Huttle zei: "Wel, dat is echt een goed teken; u zult niet langer beledigd worden door orthodox genoemd te worden." Mevr. Purdick, welke een verstandige en nogal scherpe vrouw bleek te zijn zei: "Mr. Huttle, we zullen u halfweg tegemoet komen - dat is tot u uw sigaar voor de helft hebt opgerookt. Dat zal in elk geval de gulden middenweg zijn."

Ik zal nooit vergeten welk effect de woorden "gulden middenweg" op hem hadden. Hij was briljant en erg gedurfd in zijn interpretatie van die woorden. Hij verontrustte me heel erg. Hij zei iets dat leek op wat volgt: "De gulden middenweg, inderdaad. Weet u dat 'gulden middenweg' twee woorden zijn

welke 'ellendige middelmatigheid' betekenen? Ik zeg altijd, reis in eerste klasse of derde klasse; huw met een hertogin of met haar keukenmeid. De gulden middenweg betekent fatsoenlijkheid, en fatsoenlijkheid betekent geesteloosheid. Is het niet, Mr. Pooter?"

Ik was zo verbluft dat hij mij persoonlijk aansprak, dat ik enkel een verontschuldigende buiging kon maken en zeggen dat ik vreesde dat ik niet bij machte was daar een opinie over te geven. Carrie stond op het punt om iets te zeggen; maar ze werd onderbroken, waarover ik nogal verheugd was, want ze is niet zo pienter als het op argumenteren aankomt, en men moet wel extra pienter zijn om een onderwerp te bespreken met een man als Mr. Huttie.

Hij ging verder, met een verbazingwekkende welsprekendheid waarmee hij zijn onaangename een reële overtuigingskracht gaf: "De gulden middenweg is niets meer of minder dan een vulgaire halfslachtigheid. Een man die van champagne houdt en een halve fles te weinig vind, deinst er voor terug om de hele fles te nemen en neemt genoeg met een halve fles plus één glas; wel zo iemand zal nooit een Brooklyn Bridge of een Eiffeltoren bouwen. Nee, hij is halfslachtig, hij is een halve fles - respectabel - werkelijk een gulden middenweg, en hij zal de rest van zijn dagen doorbrengen in een kleinburgerlijk huis met een portiek van plaasteren zuilen, dat lijkt op een hemelbed."

We lachten allemaal.

"Dat soort dingen" ging Mr. Huttie verder "hoort bij een zachte man, met een zachte baard met een zacht hoofd, met een das die je kunt vasthaken." Dit leek nogal persoonlijk en tweemaal betrapte ik me erop dat ik naar mezelf zat te kijken in de ruiten van de ladekast; want ik had een das aan die je kunt vasthaken - en waarom niet? Indien deze opmerkingen niet persoonlijk waren dan waren ze toch onachtzaam, en dat waren ook sommige van zijn volgende opmerkingen, welke zowel Mr. Franching als zijn gasten een ongemakkelijk gevoel moeten hebben gegeven. Ik denk niet dat Mr. Huttie het persoonlijk bedoelde, want hij voegde eraan toe: "In dit land vallen dergelijke mensen niet op: maar dat doen ze wel in Amerika, en ik kan ze missen als kiespijn."

Franching had verschillende keren gesuggereerd dat de wijn zou doorgegeven worden rond de tafel, waarop Mr. Huttie geen acht sloeg; maar verder ging alsof hij een lezing aan het geven was:

"Wat we in Amerika wel wensen zijn jullie huizen. We leven op wielen. Uw eenvoudig, rustig leven en uw huis, Mr. Franching, zijn bekoorlijk. Geen vertoon, geen aanstellerij! U maakt geen verschil in uw diner, durf ik zeggen, wanneer u alleen bent en wanneer u ons uitnodigt. U heeft uw eigen persoonlijke assistent - geen gehuurde kelner welke tegen de achterkant van uw hoofd ademt."

Ik zag Franching duidelijk ineenkrimpen.

Mr. Huttie ging verder: "Slechts een klein diner met een paar goede dingen, zoals u deze avond heeft gedaan. U beledigt uw gasten niet door bij de kruidenier champagne te laten halen van zes shilling per fles."

Ik kon het niet helpen dat ik dacht aan de "Jackson Freres" van drie-en-zes!

"In feite" zei Mr. Huttie "is een man die dat wel doet weinig minder dan een moordenaar. Dat is de werkwijze van de lafbek, welke zijn avond verspilt in een spelletje domino met zijn vrouw. Ik heb over deze mensen horen spreken. We willen ze niet aan deze tafel. Ons gezelschap is uitgelezen. We willen geen dove oude vrouwen die onze intellectuele conversatie niet kunnen volgen."

Alle ogen waren gericht op Mevr. Field, welke gelukkig, doof zijnde, zijn opmerkingen niet gehoord had maar goedkeurend bleef glimlachen.

"We hebben aan de tafel van Mr. Franching geen exemplaar zitten" zei Mr. Huttie "van de kortzichtige frivole matrone, welke naar een tweede klas dansfeest naar Bayswater gaat en denkt dat ze in hogere kringen verkeert. De hogere kringen kennen haar niet, en kunnen haar missen."

Mr. Huttie pauzeerde een ogenblik en de dames kregen de gelegenheid om op te staan. Ik vroeg stilletjes aan Mr. Franching om mij te excuseren, omdat ik de laatste trein niet wilde missen, wat bijna het geval was, tussen haakjes, omdat Carrie haar klein linnen mutsje, dat ze altijd draagt wanneer we uitgaan, verloren had gelegd.

Het was zeer laat toen Carrie en ik thuiskwamen; maar terwijl we de zitkamer binnen gingen zei ik: "Carrie, wat denk jij van Mr. Hardfur Huttie?" Ze antwoordde alleen maar: "Hoe lijkt hij op Lupin!" In de trein was diezelfde gedachte ook mij te binnen gevallen. De vergelijking hield me de helft van de nacht wakker. Mr. Huttie was, natuurlijk, ouder en invloedrijker; maar hij *was* zoals Lupin, en het deed me denken hoe gevaarlijk Lupin zou zijn wanneer hij ouder en invloedrijker was. Ik voel me trots wanneer ik eraan denk dat Lupin in sommige punten *echt* op Mr. Huttie lijkt. Lupin heeft, net zoals Mr. Huttie, originele en soms wonderbaarlijke ideeën; maar het zijn die ideeën welke zo gevaarlijk zijn. Ze maken mannen zeer rijk of zeer arm. Ze maken of breken hen. Ik vind dat mensen die een eenvoudig, ongesofisticeerd leven leiden gelukkiger zijn. Ik geloof dat ik gelukkig ben omdat ik niet ambitieus ben. Op één of andere manier voel ik dat Lupin, sinds hij voor Mr. Perkupp werkt, er tevreden mee is dat hij tot rust is gekomen en de voetstappen van zijn vader kan volgen. Dat is een vertroosting.

Hoofdstuk XXI

Lupin wordt ontslagen. - We zitten in grote moeilijkheden. - Lupin wordt ergens anders aangeworven tegen een aantrekkelijk salaris.

13 mei. - Er is een verschrikkelijk ongeluk gebeurd: Lupin is ontslagen op het kantoor van Mr. Perkupp; en ik weet amper hoe ik in mijn dagboek aan het schrijven ben. Ik was vorige zaterdag niet op kantoor, de eerste keer in twintig jaar dat ik door ziekte afwezig ben geweest. Ik geloof dat ik een voedselvergiftiging had opgelopen door een kreeft. Mr. Perkupp was ook afwezig, alsof het lot het zo gewild had; en onze belangrijkste klant, Mr. Crowbillon, kwam woedend naar het kantoor en zegde zijn klandizie op. Mijn zoon Lupin had niet alleen de onbeschaamdheid om hem te ontvangen, maar raadde hem de firma van Gylterson, Sons and Co. Limited aan. Naar mijn bescheiden oordeel, en alhoewel ik het van mijn eigen zoon moet zeggen, lijkt dit een daad van verraad. Deze ochtend ontving ik een brief van Perkupp, me ervan op de hoogte brengend dat Lupin's diensten niet langer gewenst waren en dat hij me om elf uur wenst te spreken. Ik ging naar kantoor met een bezwaard hart, opziend tegen een gesprek met Mr. Perkupp, met wie ik nooit één woord had gehad. Ik had Lupin niet gezien die ochtend? Hij was nog niet op toen ik moest vertrekken, en Carrie zei dat het geen zin had om hem te storen. Op kantoor dwaalden mijn gedachten dermate af dat ik mijn werk niet naar behoren kon verrichten.

Zoals ik verwachtte liet Mr. Perkupp me bij zich komen, en de volgende conversatie had plaats, voor zover ik ze me kan herinneren.

Me. Perkupp zei: "Goedemorgen, Mr. Pooter! Dit is een zeer ernstige zaak. Ik doel niet zozeer op het ontslag van uw zoon, want ik wist dat we vroeg of laat van hem afscheid zouden moeten nemen. Ik sta aan het hoofd van deze oude, invloedrijke, en zeer gerespecteerde firma; en wanneer ik de tijd rijp acht om onze manier van werken te veranderen, zal ik dat zelf doen."

Ik kon zien dat mijn goede meester een beetje geëmotioneerd was, en ik zei: "Ik hoop, mijnheer, dat u niet denkt dat ik op enige wijze steun heb verleend aan de onverantwoordelijk tussenkomst van mijn zoon?" Mr.

Perkupp stond recht van zijn zetel en nam mijn hand, en zei: "Mr. Pooter, ik zou eerder mezelf verdenken dan dat ik u zou verdenken." Ik was zo ontroerd dat ik in de verwarring, om mijn dankbaarheid te tonen, hem bijna "grote oude man" genoemd had.

Gelukkig kon ik mezelf op tijd inhouden, en zei dat hij een "grote oude meester" was. Ik was zo ontoerekeningsvatbaar voor mijn daden dat ik ging zitten en hem liet staan. Natuurlijk sprong ik onmiddellijk terug recht, maar Mr. Perkupp verzocht me om te gaan zitten, wat ik zeer graag deed. Mr. Perkupp ging verder en zei: "U zult begrijpen, Mr. Pooter, dat de grote reputatie van onze firma ons niet toelaat om voor wie ook te buigen. Indien Mr. Crowbillon verkiest om zijn werk aan andere handen toe te vertrouwen - ik mag eraan toevoegen, minder ervaren handen - dan is het niet aan ons om te buigen en te smeken om zijn klandizie." "Dat *mag* u niet doen, mijnheer" zei ik verontwaardigd. "Precies," antwoordde Mr. Perkupp; "ik zal het *niet* doen. Maar ik dacht aan het volgende, Mr. Pooter. Mr. Crowbillon is

onze belangrijkste klant, en ik zal zelfs bekennen - want ik weet dat dit tussen ons blijft - dat het ons niet goed kunnen veroorloven om hem te verliezen, zeker in deze tijden, die niet erg schitterend zijn. Nu had ik zo gedacht dat u mij van dienst zou kunnen zijn."

Ik antwoordde: "Mr. Perkupp, ik zal dag en nacht werken om u van dienst te zijn!"

Mr. Perkupp zei: "Ik weet dat u dat zult doen. Nu, wat ik zou willen dat u deed is het volgende. U zou zelf kunnen schrijven naar Mr. Crowbillon - u moet er, natuurlijk, voor zorgen dat hij niet denkt dat ik enige weet heb van uw initiatief - en hem uitleggen dat uw zoon hier enkel werd aangenomen als klerk - en wel een heel onervaren klerk in feite - op basis van het respect dat onze firma heeft voor u, Mr. Pooter. Dit is, natuurlijk, een feit. Ik suggereer niet dat u in te sterke termen over het gedrag van uw eigen zoon moet schrijven; maar ik mag eraan toevoegen, dat indien hij mijn zoon was geweest, ik zijn tussenkomst in onverbloemde woorden zou veroordeeld hebben. Dat laat ik aan u over. Ik denk dat het resultaat zal zijn dat Mr. Crowbillon de verstrekkende gevolgen van zijn onbezonnen stap zal gaan inzien, en dat zowel de waardigheid als de omzet van onze firma zullen gevrijwaard blijven." Ik kon het niet helpen om te bedenken wat voor een waardige heer Mr. Perkupp is. Zijn manieren en de wijze waarop hij de dingen kan zeggen doen iemand bijna huiveren van respect.

Ik zei: "Wilt u de brief graag zien vooraleer ik hem verstuur?"

Mr. Perkupp zei: "Oh nee! Het is beter van niet. Ik wordt verondersteld om er niets van af te weten, en ik heb het volste vertrouwen in u. U moet de brief zorgvuldig schrijven. We hebben het nu niet erg druk; u kunt beter morgenochtend vrij nemen, of de hele dag indien u dat wenst. Ik zal hier morgen de ganse dag persoonlijk aanwezig zijn, in feite de hele week, voor het geval dat Mr. Crowbillon zou langskomen."

Ik ging wat opgewekter naar huis, maar ik gaf aan Sarah de opdracht dat ik Gowing noch Cummings kon ontvangen, en eigenlijk niemand, indien ze 's avonds zouden langskomen. Lupin kwam even de salon binnen met een nieuwe hoed op zijn hoofd, en vroeg er mijn mening over. Ik zei dat ik niet in de stemming was om hoeden te beoordelen, en dat ik niet dacht dat hij in een positie verkeerde waarin hij een nieuwe hoed kon kopen. Lupin antwoordde zorgeloos: "Ik heb hem niet gekocht; het was een geschenk." Ik heb zulke verschrikkelijke verdenkingen tegen Lupin dat ik hem amper iets durf te vragen, omdat ik zo bang ben voor de antwoorden. Hij bespaarde mij nochtans de moeite.

Hij zei: "Ik heb een vriend ontmoet, een oude vriend, die ik indertijd niet als een vriend beschouwde; maar het is in orde. Hij merkte verstandig op dat 'in liefde en oorlog alles toegelaten is' en dat er geen reden was waarom geen vrienden zouden kunnen worden. Hij is een patenten kerel die van alle markten thuis is, en van een heel ander kaliber dan die opgeblazen gek van een Perkupp."

Ik zei: "Zwijg, Lupin! Voeg geen beledigingen toe aan het onrecht dat je hem hebt aangedaan."

Lupin zei: "Wat bedoel je met onrecht? Ik herhaal, ik heb geen onrecht gedaan. Crowbillon is die vastgeroeste 'blijf-in-de-modder-steken' firma beu,

en heeft zelf besloten om weg te gaan. Ik heb hem alleen maar de nieuwe firma aangeraden, puur zakelijk - goeie ouwe zakelijkheid!"

Ik zei zacht: "Ik begrijp dat jargon van jou niet, en ik heb geen enkele behoefte om het te leren; dus, Lupin, mijn jongen, laat ons veranderen van onderwerp. Ik zal, indien je dat wenst, *proberen* me te interesseren in je nieuwe hoed avontuur."

Lupin zei: "Oh! Er valt niet veel over te zeggen, behalve dat ik hem niet één keer gezien heb sinds zijn huwelijk, en hij zei dat hij erg blij was me te zien, en dat hij hoopte dat we vrienden zouden zijn. Ik betaalde hem een drankje om onze vriendschap te bezegelen, en hij trakteerde me op een nieuwe hoed - een van zijn eigen hoeden."

Ik zei nogal vermoeid: "Maar je hebt me de naam van je oude vriend nog niet gezegd?"

Lupin zei, met een voorgewende zorgeloosheid: "Oh heb ik dat niet gedaan? Wel, ik zal het doen. Het was *Murray Posh*."

14 mei. - Lupin kwam laat naar beneden, en toen hij me de hele ochtend thuis zag, vroeg hij naar de reden ervan. Carrie en ik waren het erover eens dat het beter was om tegen hem niets te zeggen over de brief welke ik aan het schrijven was, dus ontweek ik de vraag.

Lupin ging weg, zeggend dat hij in de City ging lunchen met Murray Posh. Ik zei dat ik hoopte dat Mr. Posh hem een baan zou geven. Lupin begon te lachen, zeggend: "Het kan me niets schelen om één van Posh's allen-één-prijs hoeden te *dragen*, maar ik ga ze niet *verkopen*." Arme jongen, ik denk dat hij volmaakt hopeloos is.

Het kostte mij bijna een hele dag om naar Mr. Crowbillon te schrijven. Eén of twee keren vroeg ik Carrie om advies; en alhoewel het ondankbaar lijkt, waren haar suggesties helemaal naast de zaak, terwijl er een paar absoluut idioot waren. Natuurlijk vertelde ik haar dat niet. Ik kreeg de brief klaar, en nam hem mee naar kantoor om hem aan Mr. Perkupp te laten zien, maar hij herhaalde nogmaals dat hij mij kon vertrouwen. 's Avonds kwam Gowing langs, en ik was verplicht om hem over Lupin en Mr. Perkupp te vertellen; en, tot mijn verbazing, was hij meer geneigd om Lupin gelijk te geven.

Carrie deed er nog een schepje bovenop en zei dat ik het veel te zwartgallig opnam. Gowing haalde een klein flesje Madeira boven, dat hij bij wijze van staal gekregen had, en zei dat het de sombere gedachten zou verjagen.

15. mei. - Een dag van grote spanning, want ik verwachtte elk ogenblik een brief van Mr. Crowbillon. 's Avonds werden er twee brieven bezorgd - één voor mij, met op de achterkant, in grote gouden en rode letters, "Crowbillon Hall"; de andere voor Lupin, waarvan ik vond dat ik hem moest openen en lezen omdat er "Gylterson, Sons and Co. Limited" opstond, wat de naam was van de firma welke Lupin had aangeraden. Ik beefde toen ik de brief van Mr. Crowbillon opende. Ik had hem zestien pagina's opgestuurd; hij antwoordde in minder dan zestien lijnen.

Zijn brief ging als volgt:

"Mijnheer, - Ik ben het met u volslagen oneens. Uw zoon heeft, gedurende een gesprek van vijf minuten, meer schranderheid getoond dan uw firma

gedurende de laatste vijf jaren heeft gedaan. - Hoogachtend, Gilbert E. Gillam O. Crowbillon."

Wat moet ik doen? Ik zit hier met een brief welke ik niet aan Mr. Perkupp durf tonen, en voor geen geld ter wereld wil tonen aan Lupin. Maar het toppunt moest nog komen; want Lupin kwam binnen, en, nadat hij zijn brief geopend had, toonde hij een cheque van 25 pond als commissie voor de aanbeveling welke hij Mr. Crowbillon gedaan had, wiens klandizie Mr. Perkupp nu overduidelijk voor altijd kwijt is. Cummings en Gowing kwamen allebei langs, en allebei kozen ze de zijde van Lupin. Cummings ging zelfs zo ver om te zeggen dat Lupin nog naam zou maken. Ik denk dat het uit zwaarmoedigheid was, maar ik kon alleen maar vragen: "Ja, maar wat voor een naam?"

16 mei. - Ik deed Mr. Perkupp de inhoud van de brief mee, zei het in een iets gewijzigde vorm, maar Mr. Perkupp zei: "Alstublieft, praat niet meer verder over deze zaak, ze is voor mij gesloten. Uw zoon zal zichzelf straffen." Ik ging 's avonds naar huis, denkend aan de hopeloze toekomst van Lupin. Ik trof hem aan in een buitengewoon opgewekte stemming en in avondkledij. Hij gooide een brief op tafel en vroeg mij hem te lezen.

Tot mijn verbazing las ik dat Gylterson and Sons Lupin definities in dienst hadden genomen tegen een salaris van 200 pond per jaar, met nog extra voordelen. Ik las de brief wel drie maal en dacht hij voor mij bedoeld was. Maar daar stond het - Lupin Pooter - duidelijk genoeg. Ik zweeg. Lupin zei: "Hoeveel is Perkupp nu nog waard? Neem mijn raad aan, directeur - laat Perkupp stikken en wijk uit naar Gylterson, de firma van de toekomst! De firma van Perkupp? Die verstijfde ledenpoppen staan al jaren stil, en nu gaan ze achteruit. Ik wil vooruit gaan. In feite moet ik weg gaan, omdat ik vanavond met Murray Posh ga dineren."

Door zijn uitgelaten sloeg hij met zijn wandelstok tegen zijn hoed, riep luid "Whoo-oop", sprong over een stoel, en nam de vrijheid om mijn haar in de war te leggen, en sprong uit de kamer, zonder dat ik kans had om hem te herinneren aan zijn leeftijd en het respect dat hij aan zijn vader verschuldigd was. Gowing en Cummings kwamen 's avonds langs, en beurden me helemaal op door hun felicitaties voor Lupin.

Gowing zei: "Ik heb altijd gezegd dat hij het ver zou schoppen, en, neme het vrij van mij aan, hij heeft meer in zijn hoofd dan wij met ons drieën samen."

Carrie zei: "Hij is een tweede Hardfur Huttle."

Hoofdstuk XXII

Meester Percy Edgar Smith James. - Mevr. James (van Sutton) komt ons terug bezoeken en introduceert "Spirituele Séances."

26 mei, zondag. - Na het diner begaven we ons naar Sutton voor een thee maaltijd met Mr. en Mevr. James. Ik had geen eetlust, omdat ik pas om twee uur goed gedineerd had, en de hele avond werd bedorven door de kleine Percy - hun enige zoon - die naar mijn mening een uitermate verwend kind is.

Twee of drie keren kwam hij opzettelijk tegen mijn schenen schoppen. Eén keer deed hij me zoveel pijn dat de tranen in mijn ogen sprongen. Ik wees hem vriendelijk terecht, en Mevr. James zei: Alstublieft, geef hem geen standje; ik geloof er niet in dat we te streng moeten zijn tegen jonge kinderen. Het bederft hun karakter."

De kleine Percy stootte hierna een oorverdovende gil uit, en toen Carrie hem probeerde te kalmeren, sloeg hij in haar gezicht.

Ik was zo geërgerd dat ik zei: "Dat is niet mijn idee van een goede opvoeding, Mevr. James."

Mevr. James zei: "Mensen hebben uiteenlopende meningen over de opvoeding van kinderen - zelfs uw zoon Lupin is geen schoolvoorbeeld van perfectie."

Een Mr. Mezzini (een Italiaan, geloof ik) nam hierna Percy op zijn schoot. Het kind wriemelde en schopte en brak los van Mr. Mezzini, zeggend: "Ik vind je lelijk - je hebt een vuil gezicht."

Een zeer vriendelijke gentleman, Mr. Birks Spooner, nam het kind bij de pols en zei: "Kom hier, brave jongen, en luister hier eens naar."

Hij maakte zijn uurwerk los van de ketting en liet het zes uur slaan.

Tot onze afschuw griste het kind het uurwerk uit zijn hand en gooide het tegen de vloer zoals men met een bal zou doen.

Mr. Birks Spooner was allervriendelijkst en zei dat hij er gemakkelijk een nieuw glas kon laten inzetten, en niet veronderstelde dat het binnenwerk stuk zou zijn.

Om u aan te tonen hoezeer meningen kunnen verschillen, Carrie zei dat het kind een slecht humeur had maar dat het dat goed maakte door zijn uiterlijk, omdat het - naar haar mening - een onbetwistbaar mooi kind was. Ik kan verkeerd zijn, maar ik denk niet dat ik ooit een lelijker kind heb gezien. Dat is *mijn* mening.

30 mei. - Ik weet niet hoe het komt, maar ik kijk nooit met enig plezier uit naar de bezoeken aan ons huis van Mevr. James, van Sutton. Ze komt terug een paar dagen logeren. Ik zei deze ochtend tegen Carrie, toen ik wegging: "Ik zou willen, lieve Carrie, dat ik Mevr. James beter zou kunnen uitstaan dan ik nu doe."

Carrie zei: "Ik ook, lieve; maar aangezien ik al jaren het af en aan lopen moet verdragen van Mr. Gowing, die vulgair is, en van Mr. Cummings, die wel vriendelijk is maar totaal oninteressant, ben ik zeker, lieve, dat je geen bezwaar hebt tegen de occasionele bezoeken van Mevr. James, welke meer verstand heeft in haar pink dan je beide vrienden samen in hun hele lichaam."

Ik was zo totaal verbluft door deze aanval op mijn twee dierbare oude vrienden, dat ik niets kon zeggen, en omdat de omnibus eraan kwam, ging ik weg na een haastige kus - een beetje te haastig, misschien, want mijn bovenlip kwam in contact met Carrie's tanden en werd daardoor geschramd. Het deed nog een uur pijn. Toen ik 's avonds thuis kwam vond ik Carrie verzonken in een boek over Spiritualisme, met als titel "Er is geen geboorte", door Florence Singley. Ik hoef amper te zeggen dat dit boek haar was toegezonden door Mevr. James, van Sutton. Omdat ze door haar lectuur helemaal niets zei, bracht ik de rest van de avond door met het omkeren van de traploper, welke aan de randen tekenen van slijtage begon te vertonen.

Mevr. James kwam aan en nam, zoals gewoonlijk, de hele avond alles onder haar beheer. Merkend dat zij en Carrie voorbereidingen aan het maken waren voor een spiritistische séance, dacht ik dat het tijd was om mijn gezag te laten gelden. Ik heb altijd de meeste minachting gehad voor dergelijke nonsens en heb er jaren geleden aan einde aan gemaakt toen Carrie, in ons oude huis, elke nacht séances hield met de arme Mevr. Fusters (welke nu dood is). Indien ik er enig nut in kon zien, dan zou ik er niet om geven. Omdat ik er in vroeger dagen aan einde aan had gemaakt, besloot ik om dat nu opnieuw te doen.

Ik zei: "Het spijt me zeer, Mevr. James, maar ik keur dit volkomen af, nog afgezien van het feit dat ik vanavond mijn oude vrienden verwacht."

Mevr. James zei: "Wilt u misschien zeggen dat u "Er is geen geboorte" niet gelezen hebt?" Ik zei: "Nee, en ik ben niet van plan om dat te doen." Mevr. James leek verbaasd en zei: "De hele wereld is gek op dit boek." Ik antwoordde nogal gevat: "Het weze zo. Dan zal er in elk geval toch nog één man zijn die geestelijk gezond blijft."

Mevr. James zei dat ze dit erg onvriendelijk vond, en dat indien alle mensen even bevooroordeeld waren als ik er nooit een elektrische telegraaf of telefoon zou zijn geweest.

Ik zei dat dit heel andere dingen waren.

Mevr. James zei scherp: "Op welke wijze, indien ik vragen mag, op welke wijze?"

Ik zei: "Op vele wijzen."

Mevr. James zei: "Wel, noem er *één*."

Ik antwoordde rustig: "Excuseert u mij, Mevr. James; ik weiger om over deze zaak te argumenteren. Ik heb er geen interesse voor."

Op dit ogenblik opende Sarah de deur en liet ze Cummings binnen, waarvoor ik dankbaar was, omdat het een einde zou maken aan dat onnozele oproepen van geesten. Maar ik had het helemaal mis; want toen ze opnieuw over dat onderwerp begonnen, zei Cummings dat hij sterk geïnteresseerd was in Spiritualisme, alhoewel hij moest toegeven dat hij er niet erg in geloofd; nochtans was hij bereid om zich te laten overtuigen.

Ik weigerde beslist om er op enige manier deel aan te nemen, met als resultaat dat mijn aanwezigheid genegeerd werd. Ik liet het drietal achter in de zitkamer, gezeten aan een kleine ronde tafel welke ze uit de salon hadden gehaald. Ik liep de hal in met het plan om een ommetje te gaan maken. En wie kwam er binnen toen ik de deur opende? Gowing!

Toen hij vernam wat er gaande was, stelde hij voor dat we de cirkel zouden vervoegen en dat hij in trance zou gaan. Hij voegde eraan toe dat hij een paar dingen *wist* over de oude Cummings, en dat hij er een paar zou *uitvinden* over Mevr. James. Wetend hoe gevaarlijk Gowing is, weigerde ik om hem deel te laten nemen aan zulk een dwaze voorstelling. Sarah vroeg me of ze een half uur weg mocht gaan, en ik gaf haar de toestemming, denkend dat het aangenamer zou zijn om met Gowing in de keuken te zitten dan in de koude salon. We praatten veel over Lupin en Mr. en Mevr. Murray Posh, met wie hij gewoonlijk de avond doorbrengt. Gowing zei: "Zeg, het zou geen slechte zaak zijn voor Lupin indien de oude Posh het hoekje om zou gaan."

Van pure afschuw sloeg mijn hart een slag over, en ik berispte Gowing zeer streng dat hij het waagde om over zulk een onderwerp grapjes te maken. Ik lag de halve nacht wakker door eraan te denken - de andere helft ging voorbij met nachtmerries over hetzelfde onderwerp.

31 mei. - Ik schreef een strenge brief aan de wasvrouw. Ik was nogal tevreden over de brief, want ik vond hem erg satirisch. Ik zei: "U heeft ons de zakdoeken terug bezorgd zonder kleur. Misschien wilt u ons ofwel de kleur ofwel de waarde van de zakdoeken terug bezorgen." Ik ben benieuwd wat ze daarop te zeggen zal hebben.

's Avonds nog meer spiritisme. Carrie zei dat de vorige nacht gedeeltelijk geslaagd was, en dat ze nogmaals moesten samen zitten. Cummings kwam langs, en leek geïnteresseerd. Ik had het gaslicht aangestoken in de salon, had de ladder gehaald en de kroonlijst hersteld, welke me al een tijdje ergerde. In een onbedachtzame bui - indien ik zulk een uitdrukking mag gebruiken - gaf ik op de vloer boven de zitkamer, waar de séance

plaatsvond, twee luide klappen met de hamer. Ik had er achteraf spijt van, want het was een nogal bespottelijke en doldrieste handeling welke meer in de lijn van Gowing en Lupin lag.

Nochtans repte ze er met geen woord van, maar Carrie verklaarde dat er via de tafel een boodschap was doorgekomen welke een prachtige beschrijving had gegeven van iemand die zij en ik jaren geleden gekend hadden, en die de anderen niet kenden.

Toen we naar bed gingen, vroeg Carrie me om haar een plezier te doen en morgenavond mee aan te zitten. Ze zei dat het nogal onvriendelijk en ongezellig was van mijn kant. Ik beloofde dat ik één keer zou aanzitten.

1 juni. - 's Avonds zat ik tegen mijn zin mee aan de tafel, en ik moet zeggen dat er een paar eigenaardige dingen gebeurden. Ik beweer dat het toevalligheden waren, maar ze waren wel eigenaardig. Bijvoorbeeld bleef de tafel in mijn richting kantelen, wat Carrie uitlegde als aanduiding dat de geest wenste dat ik een vraag zou stellen. Ik voegde mij naar de regels en vroeg de geest (welke zei dat haar naam Lina was) of ze me de naam kon zeggen van een oude tante waaraan in dacht en die we Tante Maggie plachten te noemen. De tafel spelde C A T. We konden daar niets van maken, tot ik me plots herinnerde dat haar tweede naam Catherine was geweest, welke ze klaarblijkelijk probeerde te spellen. Ik denk dat zelfs Carrie dit niet wist. Maar indien ze het geweten had, dan zou ze toch nooit vals spelen. Ik moet toegeven dat het eigenaardig was. Er gebeurden nog andere dingen, en ik stemde toe in een volgende séance op maandag.

3 juni. - De wasvrouw kwam langs, en zei dat het haar erg speet van de zakdoeken, en gaf negen pence terug. Ik zei dat, aangezien de kleur volledig verdwenen was en de handdoeken dus totaal verknoeid waren, negen pence niet genoeg was. Carrie antwoordde dat de twee zakdoeken origineel slechts zes pence hadden gekost, want ze herinnerde zich ze gekocht te hebben op een uitverkoop bij Bon Marche van Holloway. In dat geval stond ik erop dat drie pence zou worden teruggegeven aan de wasvrouw. Lupin is voor een paar dagen gaan logeren bij de Posh's. Ik moet zeggen dat ik er mij erg ongemakkelijk bij voel. Carrie zei dat het belachelijk was om me daarover zorgen te maken. Mr. Posh was erg gesteld op Lupin, die, alles wel beschouwd, nog maar een jongen was.

's Avonds hadden we opnieuw een séance, welke, in sommige opzichten, erg merkwaardig was, alhoewel het eerste deel een beetje twijfelachtig was. Gowing kwam langs, evenals Cummings, en smeekte om in de cirkel te mogen zitten. Ik wilde bezwaar maken, maar Mevr. James, die een goed Medium blijkt te zijn (dat wil zeggen, indien er in deze dingen iets van waarheid schuilt), dacht dat er een beetje meer spirituele kracht aanwezig zou zijn indien Gowing erbij kwam zitten; we zaten dus met zijn vijven rond het tafeltje.

Nadat ik het gaslicht had uitgedraaid, en bijna voor ik mijn handen op de tafel had kunnen leggen, schudde ze hevig en kantelde, en begon snel door de kamer te bewegen. Gowing schreeuwde: "Ho, ho! Rustig aan, kerel,

rustig aan!" Ik zegde tegen Gowing dat indien hij zich niet kon gedragen ik het gaslicht terug zou aansteken en de séance zou beëindigen.

Om de waarheid te zeggen, ik dacht dat Gowing ons een poets aan het bakken was, en ik maakte daar een toespeling op; maar Mevr. James zei dat ze vaak gezien had dat een tafel zelfs opsteeg van de grond. De geest Lina kwam terug en zei, "WARN" drie of vier keren, en weigerde om dat uit te leggen. Mevr. James zei dat "Lina" soms weerspanning was. Ze gedroeg zich vaak zo, en het beste was dan om haar weg te sturen.

Ze klopte hard op de tafel en zei: "Ga weg, Lina; je bent onaangenaam. Ga weg!" Ik denk dat we bijna drie kwartier bleven zitten zonder dat er iets gebeurde. Mijn handen voelden koud aan, en ik stelde voor dat we de séance zouden beëindigen. Carrie en Mevr. James, net zoals Cummings, waren het daar niet mee eens. Na ongeveer tien minuten kantelde de tafel enigszins in mijn richting. Ik gaf het alfabet, en het woord was S P O O F. Omdat ik zowel Gowing als Lupin dat woord had horen gebruiken in de betekenis van "fopperij", en omdat ik kon horen hoe Gowing stilletjes aan het lachen was, beschuldigde ik hem er onmiddellijk van dat hij tegen de tafel geduwd had. Hij ontkende het; maar, het spijt mij dat ik het moet zeggen, ik geloofde hem niet.

Gowing zei: "Misschien wordt er S P O O K bedoeld."

Ik zei: "Jij weet dat het niets van die aard betekent."

Gowing zei: "Oh! Goed dan - het spijt mij dat ik 'gespookt' heb" en hij stond op van de tafel.

Niemand schonk enige aandacht aan het stomme grapje, en Mevr. James stelde voor dat hij een tijdje uit de kring ging. Gowing was het daar mee eens en ging in de leunstoel zitten.

De tafel begon opnieuw te bewegen, en we hadden een prachtige séance kunnen hebben waren daar niet Gowing's stomme onderbrekingen geweest. Antwoordend op het alfabet van Carrie spelde de tafel "NIPUL" en daarna driemaal "WARN". We konden niet bedenken wat het betekende tot Cummings te kennen gaf dat "NIPUL" de omgekeerde spekking van Lupin was. Dat was nogal opwindend. Vooral Carrie was opgewonden, en zei dat ze hoopte dat er niets vreselijk ging gebeuren.

Mevr. James vroeg of "Lina" de geest was. De tafel antwoordde beslist: "Nee" en de geest wou zijn of haar naam niet geven. Daarna kregen we de boodschap, "NIPUL zal erg rijk worden."

Carrie zei dat ze zich erg opgelucht voelde, maar het woord "PASOP" kwam naar voren. Toen begon de tafel hevig te schommelen, en als antwoord op Mevr. James, welke zeer zacht tegen de tafel sprak, begon de geest zijn naam te spellen. Hij spelde het eerst als "DRINK."

Daarop zei Gowing: "Ah! Dat ligt meer in mijn lijn."

Ik vroeg hem om stil te zijn omdat de naam nog niet voltooid was.

Daarna spelde de tafel "WATER"

Gowing onderbrak ons opnieuw en zei: "Ah! Dat ligt *niet* in mijn lijn. Aan de *buitenkant* indien je dat wenst, maar niet vanbinnen."

Carrie vroeg hem om stil te zijn.

De tafel spelde daarop "CAPTAIN" en Mevr. James deed ons schrikken door uit te roepen "Captain Drinkwater, een zeer oude vriend van mijn vader, die al enkele jaren geleden is overgegaan."

Dit was interessanter, en ik kon het niet helpen dat ik dacht dat er tenslotte toch waarheid schuilde in het spiritisme.

Mevr. James vroeg de geest om de betekenis van het woord "PASOP" te verklaren in verband met "NIPUL"

Het alfabet werd nogmaals gegeven, en we kregen het woord "BOSH" (*Nederlandse betekenis: 'onzin'*)

Gowing mompelde: "Zo is het."

Mevr. James dacht niet dat de geest dit bedoelde, omdat Captain Drinkwater een echte heer was, en nooit dat woord zou gebruikt hebben in een antwoord op de vraag van een dame. Het alfabet werd dus nogmaals gegeven.

Deze keer spelde de tafel overduidelijk "POSH." We dachten allemaal aan Mevr. Murray Posh en aan Lupin. Carrie begon wat ongerust te worden en omdat het al laat was verbraken we de cirkel.

We spraken af om morgen terug een séance te houden, omdat het de laatste avond was waarop Mevr. James nog in de stad was. We besloten ook om Gowing *niet* aanwezig te laten zijn.

Toen hij wegging zei Cummings dat het zeker een interessant fenomeen was, maar dat hij wenste dat de geesten iets over hem zouden zeggen.

4 juni. – Ik kijk echt uit naar de séance van vanavond. Op kantoor heb ik er de hele dag aan gedacht.

Net toen we rond het tafeltje gingen zitten werden we gestoord door Gowing die zonder kloppen binnenkwam.

Hij zei: "Ik ga niet blijven, maar ik heb een verzegelde omslag meegebracht, welke ik in vertrouwen aan Mevr. Pooter zal geven. In die verzegelde omslag zit een stukje papier waarop ik een eenvoudige vraag heb neergeschreven. Indien de geesten die vraag kunnen beantwoorden zal ik het Spiritualisme geloven."

Ik waagde te zeggen dat dit wel eens onmogelijk kon zijn.

Mevr. James zei: "Oh nee! het komt vaak voor dat geesten vragen onder die omstandigheden beantwoorden – en dat ze zelfs op leien schrijven die ingepakt in een kistje liggen. Het is de moeite waard om het te proberen.

Indien 'Lina' in een goede bui is kan ze dat zeker doen."

Gowing zei: "Uitstekend; in dat geval zal ik een trouwe aanhanger worden.

Ik zal tussen halftien en tien uur binnen springen om het resultaat te horen."

Daarop ging hij weg en zaten we lange tijd rond het tafeltje. Cummings wenste iets te weten over één of andere onderneming waarin hij betrokken was, maar kreeg geen zinnig antwoord – waarop hij zei dat hij zeer teleurgesteld was en vreesde dat er weinig waarheid in het spiritisme school.

Ik vond dit nogal zelfzuchtig van hem. De séance leek veel op die van de vorige avond, in feite was ze bijna precies hetzelfde. Daarom richtten we ons op de brief. "Lina" nam ruimschoots de tijd om de vraag te beantwoorden, maar spelde tenslotte: "*Rozen, Lelies en Koeien.*" Daarop begon de tafel zeer

hard te schudden, en Mevr. James zei: "Indien dit Captain Drinkwater is, laten we hem dan ook om een antwoord vragen."

Het was de geest van de kapitein, en, zeer eigenaardig, hij gaf identiek hetzelfde antwoord: "*Rozen, Lelies en Koeien.*"

Ik kan onmogelijk Carrie's opwindning beschrijven toen ze het zegel verbrak, of de teleurstelling die we voelden toen we de vraag lazen, waarop het antwoord zo ontoepasselijk was. De vraag was: "*Wat is de leeftijd van de oude Pooter?*"

Hierdoor nam ik een besluit.

Zoals ik jaren geleden het spiritisme had afgewezen, zo zou ik het nu opnieuw doen.

In de regel ben ik een welwillende man, maar ik kan buitengewoon vastberaden zijn indien men mij daartoe drijft.

Ik zei langzaam, terwijl ik het gaslicht omhoog draaide: "Dit was de laatste keer dat dergelijke onzin plaats vond onder mijn dak. Het spijt mij dat ik mezelf heb toegestaan om deel te nemen aan dergelijke flauwekul. Indien er iets van waarheid in schuilt – wat ik betwijfel – dan deugt het niet, en *ik wil het niet meer hebben.* Het is genoeg geweest."

Mevr. James zei: "Ik denk, Mr. Pooter, dat u over reageert."

Ik zei: "Stil, mevrouw. Ik ben de meester in dit huis – gelieve dat te begrijpen."

Mevr. James maakte een opmerking waarvan ik waarlijk hoop dat ik ze verkeerd verstaan heb. Ik was zo woedend dat ik niet goed kon vatten wat ze zei. Maar indien ik zeker wist dat ze gezegd heeft wat ik dacht te horen, dan komt ze dit huis niet meer binnen.

Hoofdstuk XXIII

Lupin verlaat ons. – We dineren in zijn nieuwe appartement, en vernemen buitengewone dingen over de rijkdom van Mr. Murray Posh. – We ontmoeten juffrouw Lilian Posh. – Ik wordt verzocht om bij Mr. Hardfur Huttle te komen. – Belangrijk.

1 juli. – Ik zie, terwijl ik mijn dagboek doorblader, dat er zicht de laatste maand niets van enig belang heeft voorgedaan. Vandaag zijn we Lupin kwijt, welke een gemeubeld appartement heeft gehuurd in Bayswater, in de buurt van zijn vrienden, Mr. en Mevr. Murray Posh, tegen twee guineas per week. Ik vind dit erg buitensporig van hem, aangezien het de helft van zijn salaris betekent. Lupin zegt dat men nooit iets kan verliezen door in een goede buurt te wonen, en, om zijn eigen woorden te gebruiken, Brickfield Terrace is een beetje "af". Of hij bedoelt dat het "veraƒ" is weet ik niet. Ik heb het al lang opgegeven om zijn eigenaardige uitdrukkingen proberen te begrijpen. Ik zei dan de buurt altijd goed genoeg was geweest voor zijn ouders. Zijn antwoord was: "Het is geen kwestie van goed of slecht te zijn. Er zit geen geld, en ik ben niet van plan om de rest van mijn leven weg te rotten in de buitenwijken."

Het spijt ons dat hij ons verlaat, maar misschien is hij beter af op zijn eentje, en er kan wel iets waar zijn in zijn uitspraak dat een oud en een jong paard niet samen dezelfde kar kunnen trekken.

Gowing kwam langs, en zei dat het in huis zo vredig was, net zoals vroeger. Hij hield veel van Meester Lupin, maar af en toe leed hij aan iets waar hij niets kon aan doen – jeugdigheid.

2 juli. – Cummings kwam langs, zag er zeer bleek uit, en zei dat hij terug ziek was geweest, en natuurlijk had geen enkele vriend hem bezocht. Carrie zei dat ze er niets van geweten had, waarop hij een exemplaar van de "Bicycle News" neergooide op de tafel, met de volgende paragraaf: "Het spijt ons te vernemen dat de populaire oude wielertoerist, Mr. Cummings ('Lange' Cummings), het slachtoffer werd van een ernstig ongeluk in Korte Broekstraat. Een boosaardige jongen gooide een stok tussen de spaken van één van de achterwielen, waarop de machine kantelde en onze mede drieluotoerist met geweld op de grond belandde. Gelukkig was hij meer geschrokken dan gewond, maar we misten zijn vrolijk gezicht tijdens het diner in Chingford, waar vele leden aanwezig waren. Er werd een toast uitgebracht op de gezondheid van 'Lange' Cummings door onze populaire vice-president, Mr. Westropp, de prins van de wielertoeristen, welke in een bevlogen moment zei dat het Lot de combinatie van *Lange Cummings* en *Korte Broekstraat* niet zag zitten en daarom *stokken in de wielen* had gestoken, een grapje dat het gezelschap deed schaterlachen."

We zeiden allebei dat we het erg spijtig vonden en drongen er bij Cummings op aan dat hij zou blijven eten. Cummings zei dat het terug zoals vroeger was, zonder Lupin, en dat het beter was dat hij het huis verlaten had.

3 juli, zondag. – Toen ik in de namiddag door het open raam van de salon naar de straat aan het kijken was, stopte er voor onze deur een groot tweewielig rijtuig, bestuurd door een dame met naast haar een heer. Omdat ik niet wou gezien worden trok ik zeer vlug mijn hoofd terug en botste met de achterkant zeer hevig tegen de scherpe rand van het raam. Ik was bijna bewusteloos. Er werd luid geklopt op de voordeur; Carrie rende de salon uit, de trap op naar haar kamer, denkend dat het Mr. Perkupp was, en ik volgde, denkend dat het Mr. Franching was. Ik fluisterde tegen Sarah van over de trapleuning: "Laat ze binnen in de zitkamer." Sarah zei dat, aangezien de blinden nog niet open waren, de kamer nog muf zou ruiken. Er werd opnieuw op de deur getrommeld. Ik fluisterde: "Laat ze dan binnen in de salon, en zeg dat Mr. Pooter dadelijk beneden zal zijn." Ik deed een andere jas aan maar kon mijn haar niet kammen aangezien Carrie voor de spiegel zat.

Sarah kwam naar boven en zei dat het Mevr. Murray Posh en Mr. Lupin waren.

Dat was nogal een opluchting. Ik ging samen met Carrie naar beneden, en Lupin kwam met tegemoet met de opmerking: "Zeg, waarom liep je weg van het raam? Hebben we je bang gemaakt?"

Ik zei nogal onnozel: "Welk raam?"

Lupin zei: "Och, dat weet je wel. Doe het dicht. Je zag eruit alsof je Jan Klaassen en Katrijn aan het spelen was."

Toen Carrie vroeg of ze hen iets kon aanbieden, zei Lupin: "Oh, ik denk dat Daisy wel een kop thee zal lusten. Ik zal het stellen met een B. en S."

Ik zei: "Ik ben bang dat we geen soda hebben."

Lupin zei: "Maak je daar maar niet druk in. Je moet alleen maar struikelen en het paard vasthouden; ik denk niet dat Sarah het begrijpt."

Ze bleven maar zeer kort, en toen ze weggingen zei Lupin: "Ik zou willen dat jullie allebei volgende woensdag bij mij komen dineren en naar mijn nieuwe verblijf komen kijken. Mr. en Mevr. Murray Posh en juffrouw Posh (de zuster van Murray) komen ook. Stipt om acht uur. Niemand anders."

Ik zei dat we niet deden alsof we chique mensen waren, en dat we liever vroeger dineerden, omdat het anders zo laat werd voor we terug thuis waren.

Lupin zei: "Verdorie! Je moet er aan gewoon worden. Indien dat het probleem is kunnen Daisy en ik jullie wel naar huis voeren."

We beloofden te komen; maar ik moet wel zeggen dat, naar mijn bescheiden mening, de familiale wijze waarop Mevr. Posh en Lupin met elkaar omgaan afkeurenswaardig is. Iedereen zou denken dat samen waren opgegroeid. Ik zou er alleszins bezwaar tegen maken indien een zes maand oude kennis *mijn* vrouw "Carrie" zou noemen en met haar tochtjes zou maken.

4 juli. – Het appartement van Lupin ziet er erg aardig uit; maar het diner was, vond ik, een beetje te voornaam, zeker omdat hij onmiddellijk begon met champagne. Ik vind ook dat Lupin ons had kunnen zeggen dat hij en Mr. en Mevr. Murray Posh en Juffrouw Posh in galakleding gingen zijn. Wetend dat het slechts een diner voor ons zessen was, hadden we er nooit van gedroomd dat het een gala affaire ging zijn. Ik had geen eetlust. Het was al

twintig na acht vooraleer we aan tafel gingen. Om zes uur had ik een flinke maaltijd kunnen opeten. Ik had om vier uur een broodje gegeten, omdat ik met uitgehongerd voelde, en ik vermoed dat dit mijn eetlust heeft bedorven. We werden voorgesteld aan Juffrouw Posh, welke Lupin "Kleine Meisje" noemde, alsof hij haar al zijn hele leven kende. Ze was zeer groot, nogal gewoontjes, en ik had de indruk dat ze rond haar ogen een beetje geverfd was. Ik hoop dat ik verkeerd ben; maar ze zulk een blond haar, en toch waren haar wenkbrauwen zwart. Ze zag er rond de dertig uit. Ik hield niet van de manier waarop ze bleef giechelen en Lupin klapjes gaf en hem kneep. En haar manier van lachen was meer een soort gegil dat door merg en been ging, en was des te ergerlijker omdat ze het deed terwijl er niets te lachen viel. In werkelijkheid waren Carrie en ik helemaal niet met haar ingenomen. Na het eten rookten ze allemaal sigaretten, inclusief Juffrouw Posh, welke Carrie verstoeld deed staan door de vragen: "Rook jij niet, mijn beste?" Ik antwoordde in de plaats van Carrie en zei: "Mevr. Charles Pooter is er nog niet aan toegekomen," waarop Juffrouw Posh in één van haar gillende lachbuien verviel.

Mevrouw Posh zong minstens een dozijn liedjes, en ik kan alleen herhalen wat ik vroeger reeds gezegd heb – ze zingt *niet* in de juiste toon; maar Lupin zat naast de piano en staarde de hele tijd in haar ogen. Indien ik Mr. Posh was geweest, dan denk ik dat ik er iets over gezegd zou hebben. Mr. Posh deed erg sympathiek tegen ons, en liet ons naar huis brengen in zijn rijtuig, wat ik erg vriendelijk vond. Hij is duidelijk erg rijk, want Mevr. Posh droeg prachtige juwelen. Ze zei tegen Carrie dat haar halssnoer, dat ze van

haar echtgenoot als verjaardagsgeschenk had gekregen, alleen al 300 pond kostte.

Mr. Posh zei dat hij veel vertrouwen had in Lupin, en dacht dat hij snel zijn weg in de wereld zou maken. Ik kon het niet helpen dat ik dacht aan de 600 pond welke Mr. Posh verloren had in de Parachikka Chloraten door het advies van Lupin.

In de loop van de avond had ik een gelegenheid om met Lupin te spreken, en drukte ik de hoop uit dat Mr. Posh niet boven zijn middelen leefde.

Lupin snoof minachtend, en zei dat Mr. Posh duizenden ponden waard was.

"Posh's één-prijs-hoeden" was een huishoudwoord in Birmingham, Manchester, Liverpool, en alle grote steden in Engeland. Lupin. Verder vertelde Lupin mij dat Mr. Posh bijhuizen aan het openen was in New York, Sydney en Melbourne, en onderhandelingen voerde met Kimberley en Johannesburg.

Ik zei dat ik blij was om dat te horen.

Lupin zei: "Wel, hij heeft meer dan 10.000 pond vastgezet op Daisy, en hetzelfde bedrag voor 'Lillie Girl' Indien ik ooit een beetje kapitaal nodig had, kon hij binnen een dag een paar duizendjes ophoesten, en hij kon op elk ogenblik Perkupp's firma opkopen met klinkende munt, zonder dat die er iets kon tegen doen."

Op weg naar huis in het rijtuig, was ik voor de eerste keer in mijn leven geneigd om toe te geven aan de radicale gedachte dat het geld op de wereld *niet* eerlijk verdeeld was.

Toen we om kwart na elf thuis kwamen stond er een huurrijtuig voor de deur, dat al meer dan twee uren op ons stond te wachten met een brief.

Sarah zei dat ze niet wist wat ze moest doen omdat we geen adres hadden achtergelaten toen we vertrokken. Ik beefde toen ik de brief opende, vreemd dat het slecht nieuws van Mr. Perkupp was. Het briefje ging als volgt: "Beste Mr. Pooter, - Kom onmiddellijk naar het Victoria Hotel.

Belangrijk. Hoogachtend, Hardfur Huttie."

Ik vroeg aan de koetsier of het te laat was. De koetsier antwoordde dat het dat *niet* was; want hij had opdracht gekregen om, in het geval dat we niet thuis waren, te wachten tot we arriveerden. Ik voelde me erg moe, en wilde echt naar bed gaan. Ik kwam aan bij het hotel om kwart voor middernacht.

Ik verontschuldigde me omdat ik zo laat was, maar Mr. Huttie zei:

"Helemaal niet; kom en eet een paar oesters." Ik voelde mijn hart slaan onder deze woorden. Om kort te gaan, Mr. Huttie zei dat hij een rijke Amerikaans vriend had welke een grote onderneming in onze branche wou beginnen, en dat Mr. Franching hem mijn naam had doorgegeven. Indien deze zaak een gelukkige afloop zou hebben, dan kon ik mijn goede meester ruimschoots compenseren voor het verlies van de klandizie van Mr.

Crowbillon. Mr. Huttie had daarvoor gezegd: "De roemrijke 'Vierde' is een gelukkige dag voor Amerika, en, omdat het nog geen twaalf uur heeft geslagen, zullen we dit vieren met een glas van de beste wijn uit de kelders van dit hotel, en drinken op de goede afloop van dit zaakje."

Ik hoop vurig dat het ons allemaal geluk zal brengen.

Het was twee uur toen ik thuis kwam. Alhoewel ik erg moe was, kon ik slechts met tussenpozen slapen – en enkel maar om te dromen.

Ik bleef dromen van Mr. Perkupp en Mr. Huttle. De laatste bevond zich in een prachtig paleis met een kroon op zijn hoofd. Mr. Perkupp zat te wachten in de kamer. Mr. Huttle bleef zijn kroon maar afnemen en aan mij geven, en noemde me "President."

Hij leek geen acht te slaan op Mr. Perkupp, en ik bleef aan Mr. Huttle vragen om de kroon aan mijn waardige meester te geven. Mr. Huttle bleef zeggen: "Nee, dit is het Witte Huis in Washington, en u moet uw kroon behouden, Mr. de President."

We lachten allemaal lang en zeer luidruchtig, tot ik en droge mond kreeg en wakker werd. Ik viel terug in slaap en droomde steeds weer hetzelfde.

Laatste Hoofdstuk

Eén van de gelukkigste dagen uit mijn leven.

10 juli. – De opwindende en de bange afwachting welke ik de laatste paar dagen heb moeten doorstaan waren bijna genoeg om mijn haar grijs te laten worden. Er is nog niets beslist. Morgen wordt de teerling geworpen. Ik heb een lange brief naar Lupin geschreven, omdat ik het mijn plicht vond om dat te doen, betreffende zijn aandacht voor Mevr. Posh, want gisteravond zijn ze terug naar ons huis gereden.

11 juli. – Ik voel dat mijn ogen zich vullen met tranen terwijl ik het verslag neerschrijf van het onderhoud dat ik deze ochtend met Mr. Perkupp mocht hebben. Zich tot mij wendend zei hij: "Mijn trouwe bediende, ik zal niet blijven stilstaan bij de belangrijke dienst welke je onze firma bewezen hebt. Je kunt nooit genoeg bedankt worden. Laat ons veranderen van onderwerp. Hou je van je huis en ben je gelukkig waar je woont."

Ik antwoordde: "Ja, Mijnheer; ik hou van mijn huis en van de buurt waar ik woon, en ik zou het niet kunnen verdragen om er weg te gaan."

Tot mijn verbazing zei Mr. Perkupp: "Mr. Pooter, ik zal dat huis kopen en het aanbieden aan de eerlijkste en meest waardige man die ik ooit heb mogen ontmoeten."

Hij schudde mijn hand, en zei dat mijn echtgenote en ik er nog vele jaren zouden van genieten. Mijn hart was te vol om hem te bedanken; en toen hij mijn verwarring opmerkte zei de goede kerel: "Je hoeft niets te zeggen, Mr. Pooter" en verliet het kantoor.

Ik stuurde telegrammen naar Carrie, Gowing en Cummings (iets wat ik voorheen nog nooit had gedaan) en vroeg de twee plaatsten om te komen souperen.

Toen ik thuis kwam vond ik Carrie wenend van vreugde, en ik stuurde Sarah naar de kruidenier om twee flessen "Jackson Freres" te halen.

Mijn twee goede vrienden kwamen 's avonds langs, en de avondpost bracht een brief van Lupin als antwoord op de mijne. Ik las hem luidop voor aan hen allen. Hij ging als volgt:

"Mijn goeie ouwe directeur, - Maak je niet druk. Je zit weeral op het verkeerde spoor. Ik ga trouwen met 'Lillie Girl'. Ik heb het vorige donderdag niet verteld, omdat het toen nog niet definitief geregeld was. We gaan trouwen in augustus, en tussen onze gasten hopen we je oude vrienden Gowing en Cummings te zien. Met veel liefs aan jullie allen,
Dezelfde ouwe Lupin."

Dit boek werd vertaald op basis van het Engelstalige origineel "Diary of a Nobody"
(Gutenberg.Org E-text nr. 1026)

De originele tekst en de bijhorende afbeeldingen zijn niet meer onderworpen aan
auteursrechten.

Ook deze vertaling (gemaakt in 2004 door Koen Van den Bruele) mag vrij gebruikt,
gekopiëerd en verspreid worden, behalve voor commerciële doeleinden.

Wenst men dit laatste toch te doen, gelieve dan eerst contact op te nemen via volgend e-
mail adres: VDV#TELENET.BE (vervang het #-teken door een @).